

မမိဝါနီ

စာချောကရုပ်သရဲကြီး

ကောနီမင်း

ပုံနှိပ်ပုဂံတမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၀ ဇန်နဝါရီလ
- အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၇၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ကံကောင်း
- ကွန်ပျူတာ - လောကသစ္စာ
- အတွင်းဖလင် - ADORN၊
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးတင်ဌေးအောင် (၀၁၃၃၇)၊
သုံးလောကစာပေ၊ အမှတ် (၂၁)အေ၊
မြင့်ပိုင်လမ်း၊ ရွှေကျန်းအနောက်ရပ်ကွက်၊
အင်းစိန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး (မြ-၀၀၄၅၉)
စိုးမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကေနိမင်း ၃၉၀.၂
မဲဝါနဲ့ စာခြောက်ရုပ်သရဲကြီး
ရန်ကုန်၊
သုံးလောကစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၉။
၂၀၄ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

ပိတ်ဆွဲစာပေ

မဲဝါနဲ့

စာခြောက်ရုပ်

သရဲကြီး

ဦးကိုကိုလွင်

ယာဉ်စီးလမ်းပန်းလက်မှတ်ဝန်ဆောင်မှု
စုန်းဝေ-၄ ၂၀၉၀၅၀၄၄

❖ ကေနိမင်း ❖

ပိတ်ဆွဲစာပေ

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	မဖဲဝါနဲ့ စာခြောက်ရုပ်သရဲကြီး	၅
၂။	တစ္ဆေမိသားစုနှင့် မြင်းလှည်းဆရာ	၇၂
၃။	အခန်းဖော်က သရဲမ	၈၄
၄။	လမ်းပေါ်ကသရဲများနှင့် သွေးပျက် ညများ	၁၀၈
၅။	ကျိန်စာသင့် ကျောက်တုံးကြီး	၁၃၅
၆။	ပေးပြီးပြန်ယူသည့် သရဲကြီး	၁၅၃
၇။	ကတိ	၁၈၉

မဖဲဝါနဲ့ စာခြောက်ရုပ်သရဲကြီး

“အမယ်လေး ... သ ... သရဲကြီး”
 “ဟဲ့ ... အောင်ရင် ဘယ်မှာလဲ သရဲ ဘယ်မှာလဲ”
 “အစ်မနောက်မှာ ... ရုပ် .. ရုပ်နေတယ်”
 မောင်ဖြစ်သူ၏ ထိတ်လန့်ခြောက်ချားဖွယ် အော်လိုက်သံကြောင့်
 အစ်မဖြစ်သူ မခင်ရီ တုန်တုန်ရိရိနှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။
 ထိုစဉ်မှာပဲ သရဲကပျောက်သွားသည်။
 “ဟုတ် ... ဟုတ်လို့လား”
 “ဟုတ်တယ် ... အစ်မနဲ့သိပ်မကွာဘူး”
 “အမလေး ... သရဲတဲ့”
 မခင်ရီရုပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် မောင်ဖြစ်သူထံ ပြေးလာပြီး

အတင်းဓက်တွယ်ထားတော့သည်။

“မ ... မရှိတော့ဘူး၊ အစ်မ သရဲပျောက်သွားပြီ”

အောင်ရင်၏ ပခုံးပေါ် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ခေါင်းတင်ထားသော အစ်မဖြစ်သူအား တွန်းဖယ်လိုက်ရင်း သရဲပျောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရသည်။

အချိန်က မနက်ငါးနာရီခန့်ရှိပြီ။ ဆောင်းရာသီပို့ ညတာရှည်ပြီး နေ့တာတိုသည်။ ညဉ့်ဦးပိုင်းခြောက်နာရီဆိုမှောင်ပြီ။ မနက်ဆို ခြောက်နာရီ အမှောင်ထုရှိနေတုန်းပင်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် လယ်ကွက်ထဲသို့ အိမ်မှမနက်ငါးနာရီမထိုး ခင်ကတည်းက ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ စပါးများရင့်စပြုနေပြီ။ နောက်ဆယ့်ငါး နှစ်ခန့်ဆို စပါးများမှည့်တော့မည်။ ရိတ်ရသိမ်းရတော့မည်။ လယ် လယ်ဧကခန့်ရှိသော စပါးခင်းများရှိရာသို့ မနက်နေထွက်သည်နှင့် ကိုက်ချိစားသောက်မည့် စာကလေးများ အုပ်ချိုလိုက်ချိပြီး ကျရောက် တာမည်။

စပါးရင့်ချိန်မှ ရိတ်ချိန်အထိ စမောင်းရသည်။ လူအားနှင့် မောင်းသည့်အပြင် စာခြောက်ရုပ်များ လယ်ကွင်းအတွင်းစိုက်ပြီး မြေကိုလှန် မောင်းနှင်ရသည်။

အချို့က ငါးလုံးတိုင်များ လယ်ကွင်းအနှံ့စိုက်ကာ တစ်တိုင်နှင့် တစ်တိုင်ကြီးများဖြင့် ဆက်သွယ်ချည်နှောင်ထားပြီး ကြိုးများမှာ ကျွဲခလောက်များ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ ကြိုးများမှာ ပိတ်စများ၊ ပလပ်စတစ်စများ တွဲလောင်းချည်ထားသည်။

လူရှိသည့်နေရာမှာ ငါးတိုင်ကိုပဲလှုပ်လှုပ်၊ ကြိုးကိုပဲဆွဲဆွဲ ကျွဲ ခလောက်များ တကောက်တောက် ထမည်လိုက်သည်နှင့် စပါးလာ စားကြသည့် ငှက်များထပြီး လန့်ပြေးလေတော့သည်။

အောင်ရင်တို့ လယ်ဧကထဲမှာ စာခြောက်ရုပ်တစ်ဧကကို နှစ်ရပ် နှုန်းနှင့် လယ်ခြောက်ဧကခန့် လိုက်စိုက်ထားခဲ့သည်။ တဲနားနီး သော လယ်ကွက်များမှာ ငါးလုံးတိုင်များစိုက်ပြီး ပိတ်စများ တွဲလောင်းချည်ထားသည်။

ကျွဲခလောက်မရှိသဖြင့် ငါးလုံးကိုတုတ်နှင့်ရိုက်ပြီး လယ်ကွင်းထဲ မောင်နှမနှစ်ယောက် လျှောက်သွားရင်း ခြောက်လှန့်ကြရသည်။

ကိုးနာရီကျော် ဆယ်နာရီနောက်ပိုင်း နေပူလာသလို ငှက်က လေးများလည်း ရောက်မလာတော့။

သည်နေ့မနက် လယ်ကွင်းသို့အလာ ရွာမှထွက်လာပြီး လယ် ကွင်းထဲရောက်၍မှမကြာသေး လမ်းမှာသရဲခြောက်လှန့်ခြင်း ခံလိုက် ရသည်။

သားတစ်ဖက်တစ်ချက် ဝမ်းကွင်းကြီးများဖြစ်သည်။ သူတို့၏ လယ်ကွက်ထဲရောက်ရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် သွားရဦးမည်။

ခါတိုင်းလယ်ကွင်းထဲရောက်သည့်အချိန် နေထွက်ပြီဖြစ်သည်။ ယနေ့စောစောနိုးနေသည့်အတွက် မောင်ဖြစ်သူအောင်ရင်ကိုနိုးပြီး မနက်စာ ထမင်းကြမ်းစားပြီး ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နေ့ဆယ့်တစ်နာရီမတိုးခင် လယ်ကွင်းထဲမှ အိမ်ပြန်လာကြမည် ဖြစ်သည်။ ညနေနှစ်နာရီခွဲခန့် လယ်ကွင်းထဲသို့ ပြန်လာပြီး စာမောင်းရမည်။ နေအေးသွားသည်နှင့် စာလေးများ၊ ငှက်လေးများ ဝမ်းစားရန် ရောက်လာကြပြန်သည်။

ဝမ်းရင့်စပြုလာသည့် လယ်သမားများ ထိုအချိန်မှစပြီး စာမောင်းကြရသည်။ ငှက်ကလေးများကလည်း လူတွေမောင်းနှင်ခြောက်လှန့် နေသည့်ကြားမှပင် ဝင်ရောက်စားသောက်ကြသည်။

“သရဲ ... မရှိတော့ဘူး၊ နောက်လှည့် နောက်လှည့်လုပ်မနေနဲ့ မြန်မြန်လျှောက်ပြီး လိုက်လာခဲ့”

“အစ်မက ရှေ့က ကြောက်ခွံ ကြောက်ခွံလုပ်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း နောက်ကျောမလုံဘူး”

“ခါတိုင်းလာနေကျ သရဲမခြောက်ပါဘူး”

“သွားရင်းလာရင်း ကြံကြိုက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

မခင်ရိုက အသက်နှစ်ဆယ် မောင်ဖြစ်သူအောင်ရင်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသည်။ လယ်ယာအလုပ်မှာ မိဘများကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးရင်း မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး အလယ်တန်းအဆင့်နှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့လယ်နားရောက်လာသည်။ အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီပင်မသန်းသေး။

“ဒီနေ့ အစ်မလုပ်တာနဲ့ တဲထဲမှာ ချမ်းချမ်းစီးစီးထိုင်နေရဦးမယ်၊ သရဲလည်း အခြောက်ခံလိုက်ရသေးတယ်”

“ငါလည်း ခါတိုင်းအချိန်ထက် နည်းနည်းပဲစောမယ်ထင်တာ အခုတစ်နာရီလောက် စောသွားတယ်”

“ဟဲ့ ... ဟိုမှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီးပါလား၊ အတော်လက်ရာ ဖြောက်တာပဲ၊ ငှက်တွေတော့ ကြောက်မကြောက် မသိဘူး၊ ငါတော့ မြင်လိုက်တာနဲ့ အသည်းထိတ်သွားတာပဲ”

“ဒါ ဦးစောစံတုတ် လယ်ကွက်ထဲက စာခြောက်ရုပ်ကြီး”

“နင်က မြင်ဖူးလို့လား”

“ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က အဖေနဲ့ ဦးစိုးမောင်တံကိုသွားရင်း သူ့လယ်ဆားက ဖြတ်သွားတာ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို အသေအချာမြင်လိုက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက လက်ရာက ထူးဆန်း

လို့ အသေအချာကြည့်ရင်း မှတ်မိနေတာ”

“ဦးစောစံတုတ်လယ်ကွက်ထဲက စာခြောက်ရုပ် ဦးမြဆောင် လယ်ထဲ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က ဦးစောစံတုတ် ဆုံးသွားတယ် ကြားတယ်၊ သူ့လယ်ထဲက စာခြောက်ရုပ်ကို ဦးမြဆောင်က သွားယူခဲ့တာများလား မသိဘူး”

စာခြောက်ရုပ် အနီးကဖြတ်လျှောက်ခဲ့ရင်း စာခြောက်ရုပ် အကြောင်း ပြောလာကြသည်။ ဦးမြဆောင်လယ်ကွက်လွန်တော့ ဦးရင်အေး၏ လယ်ကွက်ကိုဖြတ်ရသည်။

ဦးရင်အေး လယ်ကွက်လွန်သည်နှင့် သူတို့တဲကုန်းအစပ် ရောက် လာသည်။

“ဟင် ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း”

“အမယ်လေး ... စာခြောက်ရုပ်ကြီး”

သူတို့လယ်အစပ်နှင့် ဦးရင်အေး လယ်အစပ်မှာ စာခြောက်ရုပ် ကြီး ရှိနေသည်။

“စောစောက ဦးမြဆောင် လယ်ကွက်ထဲမှာ မြင်လိုက်တဲ့ စာခြောက်ရုပ်ကြီး”

“မဟုတ်တာ ... စာခြောက်ရုပ်ချင်းတူသလို ဖြစ်ပေမယ့်

တို့မြင်ခဲ့တဲ့ စာခြောက်ရုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်သေသေချာချာ မြင်လိုက်တယ်”

“ဘာကိုမြင်တာလဲ”

“ဟိုမှာကြည့်လေ အပေါ်ကဝတ်ပေးထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအစုတ် ကြီးမှာရှိနေတဲ့ ကြယ်သီက အဖြူတစ်လုံး အနက်တစ်လုံး ဟိုမှာ မြင်ခဲ့တဲ့ စာခြောက်ရုပ်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေတယ်”

“ထူးဆန်းတာက မနေ့က တဲကပြန်တော့ ဒီမှာ စာခြောက်ရုပ် မှ မရှိတာ”

“တို့တဲနားမှာ ဒီစာခြောက်ရုပ်ကို ဘယ်သူလာစိုက်ထားတာလဲ ဦးရင်အေးကြီးများလား”

“ကဲ ... မသိရင်လည်းထားလိုက် ခဏနေရင် နေထွက်လာမှာ ပဲ အဲဒီတော့မှ သေသေချာချာလိုက်ကြည့်မယ်”

“အစ်မက ဘာလိုက်ကြည့်မှာလဲ”

“ဦးမြဆောင် လယ်ကွက်ထဲမှာ မြင်လိုက်တဲ့ စာခြောက်ရုပ်နဲ့ စောစောက စာခြောက်ရုပ်ကို တစ်ခုတည်းဟုတ်မဟုတ် ထွားကြည့် မလို့”

“ကျွန်တော်လည်း မရှင်းပြတတ်တော့ဘူး၊ ဘာကြောင့် ဒီစာ ခြောက်ရုပ်က တူနေတာလဲ၊ စာခြောက်ရုပ်သရဲတော့မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် တဲသို့ရောက်လာကြသည်။

တဲပေါ်မတတ်သေးပဲ နှင်းရေကြောင့် ဗွက်တောထဲလျှောက်လာသလိုဖြစ်နေသော ခြေထောက်ကို ရေဆေးရန် ရေတွင်းရှိရာဘက်သို့ ရေပုံးဆွဲပြီး ထွက်လာကြသည်။

“တင် ... စာခြောက်ရုပ်”

“ဘာလဲ .. အစ်မ ဘာတွေ့ပြန်ပြီလဲ”

“ဟာ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ဟိုလယ်ထောင့်က စာခြောက်ရုပ် ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ”

“ရှေ့ အစ်မ ခြေထောက်ဆေးပြီး တဲပေါ်ပြန်ဟော့ ဒီမှာ ရေပုံးထားခဲ့ ... ဟိုနားသွားဦးမယ်”

“ဟဲ့ ... ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ”

“ဦးမြဆောင် လယ်ထဲက စာခြောက်ရုပ်ကို သွားကြည့်မလို့”

“စာခြောက်ရုပ်သရဲဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီအချိန် မခြောက်တော့ပါဘူး၊ နေ့လည်ထွက်စပြုနေပါပြီ၊ ရောင်နီသမ်းနေပြီ”

အောင်ရင်က ဦးမြဆောင် လယ်ကွက်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဦးရင်အေး လယ်ကွက်အစပ်ရောက်သည်နှင့် သွားနေသော ခြေလှမ်း

တို့ ရပ်သွားသည်။

ဦးရင်အေးလယ်အစပ်က အလယ်မရောက်ခင် ဦးမြဆောင် လယ်ကွက်ကို မြင်ရသည်။ လမ်းနှင့်ထိစပ်နေသော လယ်များဖြစ်၍ ဦးမြဆောင် လယ်ကွက်အတွင်း လမ်းပေါ်မှာမြင်ခဲ့ရသော စာခြောက်ရုပ်က ဦးမြဆောင်လယ်ကွက်ထဲမှာ ရှိမနေတော့ ဦးရင်အေးလယ်ကွက်ထဲမှာလည်း ရုတ်တရက်ပျောက်သွားသည်။

ပဟေဠိဆန်ဆန်မြင်လိုက် ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသော စာခြောက်ရုပ်ကြောင့် အောင်ရင်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အတွေးတွေ ပိုနေရသည်။

ရွာကအထွက် သရဲအခြောက်ခံရသေးသည်။ သရဲပျောက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ စာခြောက်ရုပ်ကိုတွေ့ရသည်။ စာခြောက်ရုပ်နှင့် သရဲဆက်စပ်မှုရှိလေသလား၊ မစဉ်းစားတတ်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်ကဖြစ်သည်။ ဦးစောစံတုတ် တစ်ယောက် သူ့မှာ လယ်ဧကနှစ်ဆယ်မျှရှိသည်။ လယ်ထဲမှာရိတ်ထားသော စပါးကောက်လှိုင်းများ လှည်းနှင့် ဂိုက်စာမျှ ပျောက်သွားသည်။ သူ့လယ်နှင့် ထိစပ်နေသော ဦးစံထွန်းအား စပါးသူခိုးဟု စွပ်စွဲကာ ငှက်ဆွဲစားဆွဲနှင့် ရန်အကြီးအကျယ်ဖြစ်သည်။

ထိုမျှနှင့် ကိစ္စပြီးမသွားဘဲ ရဲသွားတိုင်သည်။ ရဲကလာစစ်ဆေး

တော့ လှည်းနှစ်စီးနှင့် ဝပါးများတင်ပြီးသွားသည့် လှည်းဘီးရာကို တွေ့သည်။

လှည်းဘီးရာက လှည်းလမ်းပေါ်ရောက်သွားပြီး အများသွားထားသော လှည်းလမ်းဖြစ်နေသည့်အတွက် ဆက်လိုက်၍မရတော့။ ရဲများကောက်ချက်ချသော စကားအတိုင်းဆို ဦးစံထွန်းမဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုသည်။

လှည်းနှင့်သွားရင်း လမ်းနှင့်နီးသော လယ်ကွက်အတွင်းမှဝင်၍ တင်ကာ ဖောင်းသွားသည်ဖြစ်၍ မည်သူမည်ဝါဆိုမည် မသိနိုင်တော့။

ထိုနောက်ပိုင်းမှစပြီး ဦးစောစံတုတ် သူ့လယ်ကိုစောင့်ရန် သရဲမွေးထားသည်ဟု သတင်းထွက်လာသည်။

ထိုသရဲက ယောက်ျားတစ်ယောက် အစိမ်းသေနှင့် သေသွားသည်။ သရိုင်းမှနေ၍ အောက်လမ်းဆရာက သွားခေါ်ပြီး ဦးစောစံတုတ် မွေးရန်လာထားပေးသွားသည်ဟု လူတွေကြားအောင် ဦးစောစံတုတ်ကိုယ်တိုင် သတင်းလွှင့်ခဲ့သည်။

သူ့လယ်ထဲက မြက်တစ်ပင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သတ္တိရှိရင်လာနှုတ်ကြည့်ဟုပင် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ သူ့စကားကြောင့် သရဲတစ္ဆေမယုံသည့် ကိုပုဆိုသူက တစ်ညအရက်ပိုင်းမှာ အရက်သောက်ရင်း သူ့ဝပါးအခိုးခံရသည့်အတွက် လူတွေကြောက်လှန့်အောင် ခြောက်

လှန့်လုံးလုပ်ပြောသည့် စကားကိုမယုံရန် သူ့ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ဆင်ရုလုပ်ပြမည်ဆိုကာ ဓားတစ်ချောင်းယူ၍ ဦးစောစံတုတ် လယ်ကွက်ထဲသို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

အချိန်က ညရှစ်နာရီခန့်ရှိပြီ။ ကိုပုတစ်ယောက် ဦးစောစံတုတ် လယ်ကွင်းထဲရောက်လာသည်။ ကိုင်းအသီးအနှံစိုက်ရန် ထယ်ထိုးကွန်ဆွဲလုပ်ထားသည့်အတွက် မည်သည့်အပင်ကို ဖျက်ဆီးရမည်ကို ရှာ၍မတွေ့။

လယ်ကွက်ထဲလျှောက်သွားရင် တဲအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ တဲနှင့်မနီးမဝေးမှာ ပျိုးပင်ပေါက်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရုတ်ပျိုးပင်များ၊ ဆေးရွက်ကြီးပျိုးပင်များ ချပ်ပေါင်ပျိုးပင်များ သူ့ခုံနှင့် သူ့ခုံအလိုက် ပျိုးထားသည်။ ပျိုးပင်များက နှစ်လက်မ၊ သုံးလက်မ အရွယ်ရှိနေပြီ။

ဦးစောစံတုတ်နှင့် သူ့သူရင်းဌားတို့ တဲအတွင်းမှာ ထမင်းစားနေသည့် စကားသံများ ကြားနေရသည်။

“ဟေ့ ... မင်းထမင်းစားတာ နှေးလိုက်တာ ဟင်းမကောင်းလို့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော် ထမင်းစားတာ နှစ်ပန်းကန်ရှိပြီ”

“ငါတော့ဝပြီ၊ မင်းကအစားနှေးတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းသာစား”
 အထဲက စကားသံများကြောင့် ဦးစောစံတုတ် ထမင်းပိုင်းက
 ထနေပြီကို ကိုပုသိလိုက်သည်။ သို့ကြောင့် ငရုတ်ခုံကို ဓားနှင့်
 တစ်ချက် သိမ်းခုတ်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

စုပြုံးပေါက်နေသော ငရုတ်ပျိုးပင်လေးများ ဓားချက်အောက်မှာ
 အပင်ပေါက်လေးငါးရာခန့် ပြတ်ထွက်သွားသည်။

သူ့တစ်ချက်ပဲ လွဲခုတ်ပြီး တစ်ချက်ပြုံးကာ ပြန်လာခဲ့သည်။
 စမ်းသပ်ချက်ကတော့ပြုံးပြီ၊ တဲနှင့်ဝေးသထက်ဝေးအောင် ခြေလှမ်း
 ကြကြလျှောက်ပြီး ထွက်လာသည်။

ထိုစဉ်သူ့ရှေ့မှာ မည်းမည်းကြီးရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်သည်။
 သရဲလည်းမဟုတ် ဘာကောင်ကြီးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါ .. ဒါ စာခြောက်ရုပ်ကြီး”

အဖြေပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စာခြောက်ရုပ်ကြီး၏ လက်
 တစ်ဖက်ရုတ်တရက် ရှည်ထွက်လာကာ ကိုပု၏ခိုက်ထဲ ဖောက်ဝင်
 သွားသည်။

ကိုယ်လုံးထဲကို ကောက်ရိုးရှင်တွေ နေရာအနှံ့ဖောက်ဝင်သွား
 သည်။

တဖြည်းဖြည်း ကောက်ရိုးရှင်များ တစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး ဖုံးလွှမ်း

မိတ်ဆွေစာပေ

သွားသည်ကို သိရှိခံစားနေရင်း အသက်ရှုကြပ်ကာ ခဏအတွင်းမှာ
 အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

ကိုပုတစ်ယောက် အသက်သေဆုံးသွားသည်နှင့် စာခြောက်ရုပ်
 ကြီးက နေရာကပျောက်သွားတော့သည်။

ကိုပုတစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်ကို မနက်လင်းမှ လူတွေ
 သိကြသည်။ ညကတစ်ကိုယ်လုံးဖုံးအောင် စွယ်ကပ်နေသော
 ကောက်ရိုးရှင်များ မရှိတော့၊ တစ်ခုခုကိုမြင်ပြီး ကြောက်လန့်သည့်ပုံ
 နှင့် သေနေသည်ကိုသာ တွေ့ကြသည်။

အလောင်းက ဦးစောစံတုတ် လယ်အနီးလမ်းဘေးမှာ ပက်
 လက်အနေအထားနှင့် တွေ့ကြသည်။ အရက်သောက်ဖော် သောက်
 ဖက်များသာ ဦးစောစံတုတ်လယ်မှာ သရဲမွှေးထားကြောင်း လက်ခံ
 ခဲ့ပြီး ရွာသားအတော်များများက လက်မခံသေးချေ။

ဦးစောစံတုတ်က အတိအလင်း ကြော်ငြာထားပေမယ့် လက်
 တွေမဟုတ်သည့်အတွက် မယုံကြသေး၊ သို့ကြောင့် ကြောက်ရ
 ကောင်းမှန်းမသိကြ၊ ကိုပုသေသည်ကိစ္စကိုလည်း ရိုးရိုးပဲတွေးကြ
 သည်။

ကိုပုနှင့်အရက် သောက်ဖော်သောက်ဖက်တို့ ပြောသည့်စကား
 ကိုလည်း မည်သူမှမယုံကြ။

မိတ်ဆွေစာပေ

ကိုင်းစိုက်ချိန်အတွင်းမှာရော ကိုင်းသိမ်းချိန်အတွင်းမှာရော ဦးစောစံတုတ်၏လယ်မှာ နေ့စားဝင်လုပ်ကြသူများ သူရင်းငှားများ အားလုံး ဦးစောစံတုတ်တဲဘေးမှာ ထောင်ထားသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို တွေ့ကြသည်။

အချို့က ရိုးရိုးတန်းကန်းစပ်စုကြသည်။

“ဦးလေး စပါးချိန်မဟုတ်ဘဲ စာခြောက်ရုပ်ကြီး ဘာလို့လုပ်ထားတာလဲ”

“စပါးတွေရင့်ချိန်က စာခြောက်ဖို့ လုပ်ထားတာ စပါးသီးလို့ရုံတာနဲ့ ဒီစာခြောက်ရုပ်က အသုံးဝင်မှာ ဒီကြောင့် မဖျက်စီးပစ်ပဲ လွတ်ရာမှာသိမ်းထားတာ”

“စာခြောက်ရုပ်များ ဦးလေးရာ ဘယ်အချိန်ကောက်လုပ်လုပ်လုပ်လို့ရနေတာပဲ”

“လွယ်လွယ်တွေးတော့လည်း ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီပေမယ့် ဒီစာခြောက်ရုပ်ကတော့ မတူဘူးကွ၊ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကံပါ ... မင်းအလုပ်ရှိတာ သွားလုပ်စမ်းပါ၊ စာခြောက်ရုပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ မင်းပိုက်ဆံရမှာမဟုတ်ဘူး”

တဲဘေးက စာခြောက်ရုပ်ကို စိတ်ဝင်စား၍မေးတိုင်း နောက်နှစ်အတွက် မဖျက်ပဲထားတာဟုပင် ဖြေခဲ့သည်။

စာခြောက်ရုပ်က မိုးရွာလို့စိုစို၊ နေပူလို့ခြောက်ခြောက် အထဲမှာ သွပ်သွင်းထားသော ကောက်ရိုးခြောက်များက ဆွေးမြေ့သွားခြင်းအရောင်ပျက်သွားခြင်းမရှိပဲ စပါးနယ်ပြီးကာစ ထွက်လာသော ကောက်ရိုးခြောက်နှယ် သစ်လွင်တောက်ပလျက်ရှိနေသည်။

ခေါင်းအပြစ်လုပ်ထားသော မြေအိုးမှာ မျက်လုံးကို သဘောဆေးအနက်နှင့် ရေးခြယ်ထားပြီး မျက်သာကိုအဖြူရောင် မချယ်ပဲ အနီရောင်ခြယ်ထားသည်။

ရိုနေဟန်ပြုနေသည့် ပါးစပ်ပေါ်မှာသွားများက အဖြူရောင်သဘောဆေးနှင့်ရေးထားပြီး အထက်အောက်အရွယ်နှစ်ချောင်းစီ ထည့်ထားလိုက်သေးသည်။

ရှက်တရက်ဆို မိစ္ဆာတစ်ကောင် တစ်ခုခုပြုလုပ်ပြီးသည့်အတွက် သဘောကျနှစ်မြိုက်နေသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ကိုင်းများသိမ်းပြီးပြီ၊ ဦးစောစံတုတ်ရွာထဲသို့ ကိစ္စရှိ၍သွားစဉ်ထဲမှာ သူရင်းငှားအောင်ဝင်းကို ထားခဲ့သည်။

တဲမှာပွဲစားကိုရောင်းမည့် ငရုတ်သီးအမှည့်ခြောက်များ၊ မြေပဲခြောက်များ ဝါးယိုင်ပတ်များနှင့် ထည့်ထားသည်။

အားလုံး မချင်တွယ်ရသေး၊ ထွက်သမျှ နေလှန်းပြီးသမျှ စုပြုံထည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်ဝင်းတစ်ယောက် ဦးစောစံတုတ်

ပြန်မလာခင် မြေပဲနှစ်အိတ် အပြည့်ထည့်၍ သူ့သူငယ်ချင်းသိန်းဇော် လယ်ကွက်ထဲသို့ ထမ်းသွားပြီး ဝှက်ထားလိုက်သည်။ မနက် သိန်းဇော်လယ်ထဲရောက်လာမှ ပြောပြပြီး ရသည့်ဈေးနှင့် ရောင်းမည် ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။

မြေပဲတစ်အိတ် ထမ်းပို့ပြီးနောက် တစ်အိတ်ထမ်းလာခဲ့သည်။ ပထမမြေပဲအိတ် အနီးအရောက်မှာ ရှေ့မှာရပ်နေသည့်အရာကို မြင်လိုက်သည်။

“ဟင့် ... ဒါကြီးက ဘာလို့ဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

နေ့စဉ်တွေ့နေရသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးက သူ့ရှေ့မှာရပ်နေ သည့်အတွက် ပခုံးပေါ်မှထမ်းလာသော မြေပဲအိတ်ကို အောက်သို့ ချလိုက်သည်။

စောစောက မြေပဲအိတ်လာချစဉ်က ဘာမှမရှိ၊ ယခုထူးထူးဆန်း ဆန်း ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာမှန်းမသိသည့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို အသေအချာကြည့်မိစဉ် မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ခြယ်ထားသော ဆေးအနီ ရောင်က ပိုပြီးတောက်ပနေသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဒိုပြုံးပြုံးနှင့် အစွယ်အဖွေးသားပါးစပ်က ကြောက်စရာအသွင် ဖြစ်လာပြီး အထဲမှ ကောက်ရိုးရှည်များ ရုတ်တရက် ထွက်လာကာ အောင်ဝင်း၏မျက်စိ၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်နားစသော အပေါက်ရှိသည့်

နေရာမှန်သမျှကို ဝင်သွားတော့သည်။

“အား ... အား”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း တပြည်းပြည်း အသံပျောက်သွားသည်။ ကောက်ရိုးရှည်များက ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အတွင်းမှ အပြင်သို့ ဖောက် ထွက်လာကြသည်။ တပြည်းပြည်း တစ်ကိုယ်လုံး ကောက်ရိုးရှည်များ ပုံးအုပ်သွားပြီး မြေပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

အောင်ဝင်းအသက်ပျောက်သွားသည်နှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖုံးလွှမ်း နေသော ကောက်ရိုးရှည်များလည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ညခုနှစ်နာရီခန့် ဦးစောစံတုတ် တဲသို့ပြန်ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ သူရင်းငှားထွန်းကြိုင်က လှည်းမောင်းလာသည်။ လယ် ဧက နှစ်ဆယ်ကျော်ကို ဦးစောစံတုတ်က သူရင်းငှားနှစ်ယောက် ခေါ်ထားသည်။

သူကလည်း အသက်ငါးဆယ်ကျော် မုဆိုးဖိုဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့ သော သုံးနှစ်ခန့်က ဇနီးသေဆုံးသွားသည်။ နောက်ထပ်အိမ်ထောင် ထပ်မံပြုဖြစ်တော့၊ သူ့မှာ သားသမီး နှစ်ယောက်ရှိသော်လည်း အိမ်ထောင်အသီးသီးကျကာ အခြားမြို့ရွာရောက်နေကြသည်။ သား တစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိပေမယ့် လယ်ယာအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားကြ၊ ဦးစောစံတုတ်က အိမ်ထောင်ကျကုန်သော သားနှင့်

သမီးတို့ကို ငါ့သေမှအမွေလာခဲ့ကြဆိုပြီး ဘာမှမပေးပဲ ထိုစကားသံ
ပြောထားသည်။ အရက်အနည်းငယ် သောက်သည်ကလွဲပြီး နောက်
မိန်းမမယူပဲနေခဲ့သည်။

အနေအထိုင်မှန်သော်လည်း ရွာသားအတော်များများနှင့်မတည့်
အပြောအဆိုပြတ်သည်။ မည်သူ့အားမှလည်း အကူအညီမပေးတတ်
အကူအညီလည်း မည်သူ့ထံကမှမတောင်း။

သို့ကြောင့် သူ့ကို အနီးနားလူတွေက အခေါ်အပြောမရှိ
အလိုလို မျက်မှန်းကျိုးနေကြသည်။ ရှေးနှစ်တွေက ဦးစောစံတုတ်
မှာ အပေါင်းအဖော် မိတ်ဆွေမရှိမှန်းသိသည့်အတွက် လယ်နီးနားချင်း
တွေက နည်းမျိုးစုံနှင့် အကဲစမ်းကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းဆိုးလာသည့်အတွက် သူ့စီးပွားကို ထိရဲထိကြည့်
သရဲမွေးထားသည်ဟု အများကြားအောင် အော်ဟစ်အသိပေး
ခဲ့သည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ဦးစောစံတုတ်မွေးထဲ သည်က စာခြောက်
ရုပ်ကြီးသာ ဖြစ်နိုင်တော့သည်။

စာခြောက်ရုပ်ဆိုသည် စပါးသီးချိန်မှ ဂိုတ်ချိန်အတွင်းသာ
လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသည်။ စပါးဂိုတ်ပြီဆိုလျှင် စာခြောက်ရုပ်များကို
ပျက်ဆီးပစ်လေ့ရှိသည်။

ယခု ဦးစောစံတုတ်က သူ့တဲအနီးမှာထားသော စာခြောက်ရုပ်
သက်တမ်းက နှစ်နှစ်ခွဲခန့်ရှိပြီ။ လာမည့်စပါးပေါ်ချိန်ဆို သုံးနှစ်ပြည့်
တော့မည်။ အရုပ်က သည်အတိုင်းရှိနေသည်။

မိုးထဲပစ်ထားလည်း ဆွေးမသွား၊ နေပူလည်း ကြွပ်ခြောက်
မသွား၊ ထူးဆန်းသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ဦးစောစံတုတ်နှင့် ထွန်းကြိုင်တို့ တဲသို့ရောက်သည်နှင့် ခွားကို
လှည်းမှဖြုတ်ပြီး ရေတိုက်လိုက်သည်။

“အောင်ဝင်းရေ ... အောင်ဝင်း”

ဦးစောစံတုတ်က တဲတံခါးပွင့်နေသည့်အတွက် အပြင်နား လှည့်
ပတ်ခေါ်နေသည်။ အောင်ဝင်းပြန်ထူးသံ မကြားရ။

“တောက် ... တဲတံခါးပွင့်ထားပြီး ဒီကောင် ဘယ်ကိုထွက်သွား
နေလဲ မသိဘူး”

“အရက်များ သွားသောက်နေလား”

“ဒီကောင့်မှာ ပိုက်ဆံရှိတာ မမြင်မိဘူး၊ ဦးလေးစံ”

“ဟ ... ငါ့ရေတိုက်ခြောက်တစ်အိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မြေပဲတစ်အိတ်
ဖြစ်ဖြစ် ထမ်းသွားလားမှမသိပဲ သိန်းထွန်းတဲမှာ အရက်နဲ့သွားလဲ
သောက်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်သွားပြီး ကြည့်ရမလား”

“မင်းအလုပ် ပြီးအောင်အရင်လုပ်၊ ငါ့စိုက်ဆာနေပြီ၊ ထမင်းစားကြမယ်၊ ထမင်းစားပြီးလို့မှ ရောက်မလာရင် လိုက်သွားကြည့်ပေါ့”
မကြာခင် နှစ်ယောက်သား ညစာထမင်းစားကြသည်။

“ထွန်းကြိုင် မနက် ရွာထဲသွား တင်အေးတို့အိမ်က ကြက်နှစ်ကောင် အရှင်သွားဝယ်ခဲ့ သူတောင်းသလောက်ပေးခဲ့”

“မွေးမလို့လား ... ဦးလေးစံ”

“မမွေးပါဘူး၊ ငါ့ကိုစွဲရှိလို့ပါ။ ခါတိုင်း အောင်ဝင်းက ဝယ်ပေးနေကျ၊ အခု မင်းကိုပါခိုင်းထားရမယ်၊ အောင်ဝင်းပြဿနာရှာရင် ငါ့အလုပ်က ထုတ်ပစ်ရမှာပဲ၊ ဒီညဒီကောင် ဘယ်ခြေလှမ်းတယ်ဆိုတာ သိရမှာပဲ”

“တစ်ခုမှာထားရဦးမယ်၊ မင်းတို့အလုပ်ဝင်စကလည်း မှာပြီးပြီ၊ အခုထပ်မှာရဦးမယ်၊ ဘာကိုစွဲရှိပြီ ငါ့ကိုပြော၊ ငါ့တဲက မင်းမပိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေးသေးလေးကအစ မယူမိစေနဲ့နော်၊ ယူမိရင် မင်းအသက်ရှင်ဖို့ ငါ့အာမခံနိုင်ဘူး၊ သေသေချာချာမှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးစံ၊ ထမင်းဟင်းဇောက် ဦးလေးစံ မပါပဲ တစ်ယောက်ထဲ မစားပါဘူး”

ခဏကြာတော့ ထမင်းစားပြီးသွားပြီ၊ ထိုအချိန်ထိတောင် အောင်

ဝင်းပြန်မရောက်သေး၊ အချိန်ကလည်း ညရှစ်နာရီကျော်ပြီ”

“ရွာထဲများသွားလား”

“ရွာထဲသွားရင် တံခါးပိတ်သွားမှာပေါ့၊ အခုဒီအနီးနားကို တွက်သွားတာမို့ တံခါးပိတ်မသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ထွန်းကြိုင်လည်း ဓာတ်မီးတစ်လက်ဆွဲပြီး အရက်ရောင်းသော သိန်းထွန်းတို့ တဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆယ်မိနစ်သာသာခန့် လျှောက်လာခဲ့တော့ အရက်ရောင်းသောတဲသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုတဲမှာ အရက်သောက်နေသူ သုံးလေးယောက်ရှိသည်။ သိန်းထွန်းက သူတဲသို့လည်း ရောက်မလာတုဆိုသည်။ အရက်လည်း လာဝယ်ခြင်းမရှိဟု ပြောလိုက်သည်။

ထွန်းကြိုင်တဲကို ဖြတ်လမ်းကလာခဲ့သည်။ ဦးစောစံတုတ် လယ်ကွက်ထဲရောက်လာသည့် ကိုပေါက်စနှင့် ဦးစောတုတ်ကို ခြားထားသည့် လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်မှ နင်းလျှောက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

“ဟင် ... ဘာပါလိမ့်”

ဝုံနီအိတ်တစ်လုံးကို ကိုပေါက်စလယ်စပ်မှာ တွေ့လိုက်သည်။ သူကန်သင်းရိုးပေါ်မှဆင်းပြီး အိတ်ကိုသွားစမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြေပဲများရှိသည်ကို သိလိုက်သည်။

“ဒါ ဘယ်တဲကသယ်လာပြီး ကျနေတာလဲ၊ သူခိုးများခိုးပြီး

လာချထားတာလား”

အမျိုးစုံစဉ်းစားရင်း ဦးပေါက်စလယ်ကွက်ထဲမှာ ဦးစောစံတုတ်လယ်ကွက်ထဲဆင်းပြီး လျှောက်လိုက်စဉ် စောစောကမြေပဲအိတ်နှင့် နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာမှာ လူတစ်ယောက်မှောက်လျက် အနေအထားနှင့် အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်သည်။

အနီးရောက်သည်နှင့် လဲနေသူမှာ အောင်ဝင်းမှန်းသိလိုက်သည်။ အနီးတွင် မြေပဲအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“အီ ... အီ အောင်ဝင်းပဲ ဒီကောင် ဝတ်နေကျ ပုဆိုးကျိန်းသေတယ်”

“ဦးလေးစံ ... ဦးလေးစံ ... ဒီမှာ အောင်ဝင်းမှောက်နေတာတွေ့တယ်”

လှမ်းလည်းအော် မီးနှင့်လည်း ယမ်းပြလိုက်သည်။

ဦးစောစံတုတ် တံထဲမှထွက်လာသည်။

မီးရောင်ရှိရာသို့ ဦးစောစံတုတ် ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် လျှောက်လာနေသည်။

“တောက် ... ငါ့အသေအချာပြောထားရက်နဲ့ ငါမရှိတုန်း ငါ့ပစ္စည်းတွေ ခိုးထုတ်တယ်နဲ့တူတယ်၊ အိတ်ထဲက ဘာတွေလဲ”

“မြေပဲတွေ ဦးလေးစံ”

“ကဲ ... ဒီအတိုင်းထားခဲ့လိုက်တော့၊ ရဲကိုခေါ်အသိပေးပြီး ရဲလက်ထဲအပ်လိုက်ရမယ်၊ သွားမကိုင်နဲ့”

ထို့နောက် တဲနီးနားချင်းများကို အသိပေးခိုင်းပြီး ထွန်းကြိုင်အား ရဲစခန်းသို့ သွားအကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်သည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီခန့် ထွန်းကြိုင်၏လှည်းနှင့်ရဲများ ရောက်လာကြသည်။

စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး အလောင်းကို လှည်းနှင့်ပင် သယ်ယူသွားသည်။ အလောင်းမှာ သေလောက်သည့်အထိအရာမတွေ့သဖြင့် ဆေးရုံစစ်ချက်ယူရမည်ဆိုကာ ဆေးရုံသို့ပို့ခိုင်းရာ ထွန်းကြိုင်ဆေးရုံသို့ အလောင်းကိုသယ်သွားရသည်။ ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးတော့ မနက်သုံးနာရီကျော်ပြီဖြစ်သည်။

ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက်လည်း ညဦးပိုင်းက ဦးစောစံတုတ်က သူ့ပစ္စည်းဆို၍ သေးသေးမွှားမွှားကအစ မယူရန်ပြောခဲ့သလို မြေပဲအိတ် ခိုးယူသွားသော အောင်ဝင်းမှောက်လုံးကြီးပြုပြီး သေဆုံးနေသည်ကို လက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရွာထဲမှာသတင်းသိသိုးသိုးသန့်သန့်ထွက်နေသလို၊ ဦးစောစံတုတ် သရဲမွေးထားသည်မှာ သေချာသလောက်ပင်ဟု ယုံကြည်သွားသည်။

ထိုပြင် မနက်ဖြန်ရွာထဲက ကြက်အရှင်နှစ်ကောင် ဝယ်ပေးရန်လည်း မှာထားသေးသည်။ ကြက်ဝယ်လာပြီး ဦးစောစံတုတ်

ဘာလုပ်မည်ဆိုသည်ကို သိရှိရန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် အကဲခတ်စောင့်ကြည့်မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

အောင်ဝင်း၏နာရေးကိစ္စကို သူ၏မိဘများက တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ကြသည်။ ဦးစောစံတုတ်ကလည်း မည်သည့်ဘာသာယူမှန်းလည်းမသိ၊ ဘုရားရှိခိုးသည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။

ခရစ်ယာန်ဘာသာ ယူထားသည်ဟု ပြောရအောင်လည်း ထိုဘာသာနှင့် ပတ်သက်ပြီးလုပ်ဆောင်ချက်မျိုးလည်း မကြုံတွေ့ဘူး။ ဘာသာမဲ့လူတစ်ယောက်လို နေထိုင်သည်ဟု ထွန်းကြိုင်ထင်မိသည်။

သူပေးထားသော ကတိအတိုင်း ရွာထဲသွားပြီး ကြက်နှစ်ကောင် ဝယ်ပြီးပေးလိုက်သည်။

ကြက်နှစ်ကောင်၏ ခြေထောက်တစ်ချောင်းစီ ကြိုးဖြင့်ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီညက လကွယ်ည ဒီကြက်နှစ်ကောင်ကို ဒီအတိုင်းချည်ထားလိုက်မယ်၊ မင်းဘာမှသွားမလုပ်နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးခံ”

“ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက် ညဘက်မှာ ကြက်နှစ်ကောင်ကို ဘာလုပ်မည်လဲ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ကြက်နှစ်ကောင်ကတော့ မကြာခဏ ကြိုးချည်ထားရာမှ ရုန်းထွက်နေသည်။

ကြီးကခိုင်သဖြင့် ဘယ်လိုမှ ပြေးလို့မလွတ်နိုင်၊ ဦးစောစံတုတ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

သို့ဖြင့် လကွယ်ညအမှောင်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိလာသည်။ ဦးစောစံတုတ်က တဲထဲမှတဲပြင်မထွက်၊ ဘာမှအစီအရင်လုပ်သည်ကိုလည်း မတွေ့ရ၊ တဲပေါ်မှတဲအောက် မဆင်းသဖြင့် ထွန်းကြိုင်လည်း ငြိမ်နေရသည်။

တစ်ခုထူးခြားသည်က ညနေစာစောစောစားပြီး ညခုနှစ်နာရီကျော်ကတည်းက အိပ်ယာပြင်ရန်ပြောသဖြင့် မအိပ်ချင်သေးသော်လည်း အိပ်ယာပြင်ကာ ခြင်ထောင်ကို ထောင်လိုက်ရသည်။

ဦးစောစံတုတ်အတွက်လည်း အိပ်ယာပြင်ပေးရသည်။ အားလုံးပြီးတော့ ဦးစောစံတုတ်က အပေါ့အပါးသွားခိုင်းသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အပေါ့အပါးသွားပြီး မီးမှုတ်ကာ အိပ်ယာပေါ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။

ခုနှစ်နာရီခွဲမှာ ဝင်အိပ်ရသဖြင့် မျက်လုံးကြောင်နေသည်။ သူအိပ်ပျော်သည်နှင့် ဦးစောစံတုတ် တဲပေါ်ကဆင်းသွားမည်ဟု ထင်နေသည်။ ဒီပေမယ့် ရှုမနာရီခွဲခန့် လောက်မှာပင် ဦးစောစံတုတ်၏ ဟောက်သံကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသည့်အသံကို ကြားလိုက်သည်။

“အဲဆို သူ့အစီအရင်လုပ်စရာရှိတယ်လို့ ထင်နေမိတာ ပိုစိတ်က

အပြင်မှားနေတာပဲ သူ့ကြက်အထီးနှစ်ကောင်ကိုတော့ မွေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ချက်စားချင်လို့ ဝယ်ခိုင်းတာပဲဖြစ်မယ်”

“ဟင်”

သူ့အတွေးတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားရသည်။ ကြက်တစ်ကောင်၏ နာကျင်စွာအော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဘာကောင်ကိုက်တာလဲ”

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ နောက်ထပ်တစ်ကောင်အော်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ကြက်တွေကို မြွေလာဆွဲသည်လားမသိ၊ ဦးစောစံတုတ်ကို နှိုးပြောရန် စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ အောင်ဝင်းကို သတိရလိုက်သည်။

“အောင်ဝင်း သရဲဖြစ်ပြီး ကြက်အရှင်နှစ်ကောင်ကို ဟသတ်စားသွားတာများလား၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကောင် သရဲဖြစ်ပြီး လာစားသွားပြီး ဦးစံကိုမနက်မှပြောတော့မယ်”

အတွေးမျိုးစုံခေါင်းနောက်အောင်တွေးပြီး ညဆယ်နာရီခန့်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်လင်းတော့ ဦးစောစံတုတ် ရေခွေးအိုးထထည်၍ လမ်းလျှောက်သံကြောင့် ထွန်းကြိုင်နိုးသွားသည်။

“ဦးလေးစံရဲ့ ကြက်နှစ်ကောင်ကို ညကမြွေလာဆွဲတာလား သိဘူး၊ နာနာကျင်ကျင်အော်သံကြားပြီး အသံတိတ်သွားတာပဲ”

“ဘာပဲစားစား စားသွားဖို့ အရေးကြီးတာပဲ”

ဦးစောစံတုတ်က အရေးမကြီးသလိုပြောလာသဖြင့် တမင်အစား အရအောင် ကြက်နှစ်ကောင်ကို ထားပေးတာပဲဟု ထွန်းကြိုင်သဘောပေါက်ကာ ဘာမှထက်ပြောမနေတော့။

မနက်စောစော မျက်နှာသစ်ပြီး ရေခွေးပူပူ ထမင်းကြမ်းကို စားခြောက်စုတ်နှင့် တစ်ပန်းကန်စိစားပြီး မနက်စာစိုက်ဖြည့်လိုက်သည်။

ကိုင်းများသိမ်းပြီးပြီမို့ အလုပ်ကအခုရက်ပိုင်းမရှိသလောက် ခြိမ်သည်။ မနက်ခုနှစ်နာရီမထိုးခင် တဲပေါ်မှအောက်ဆင်းပြီး ကြက်နှစ်ကောင်ကို ဆင်းကြည့်သည်။

တိုင်းမှာချည်ထားသော ကြိုးနှစ်ချောင်းသာတွေ့သည်။ ကြက်နှစ်ကောင်ကို မတွေ့တော့။ အနီးမှာ ကြက်မွေးတစ်ချောင်းပင် မတွေ့ရ။

အိပေမယ့် ဦးစောစံတုတ်၏ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကတော့ အနီးမှာ ထောင်လျက်ရှိနေသည်။ ဘာမှထူးခြားမှုမတွေ့သည့်အတွက် တဲပေါ်ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လှည့်လိုက်စဉ် မျက်လုံးက စာခြောက်ရုပ်၏ ပါးစပ်သိ ရောက်သွားသည်။

“ဟင် ... သွေး ... သွေးတွေ”
ဖြူဖွေးနေသော သွေးပုံများပေါ်မှာ သွေးရောင်နီနီတွေပေနေသည်
ကို တွေ့လိုက်သည်။

အသေအချာအနီးကပ်ကြည့်တော့ သဘောဆေးအဖြူရောင်ပေါ်
မှာ ထူးဆန်းစွာသွေးများ ပေနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။
ထိုနေရာမှာ ကြာကြာမနေတော့ပဲ တဲပေါ်ပြန်တက်ရန် လှည့်
ထွက်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကြက်ကိုသွားရှာတာလား”

“မရှိတော့ဘူးလေကွာ ညကိုးနာရီကျော်ရင် မင်းဘယ်လိုရှာရှာ
တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ .. လာ နွားတွေအပြင်ထုတ်ပြီး သင့်ရာမှာ
လှန်ထားလိုက်”

ထွန်းကြိုင်လည်း နွားများမြက်စား၍ ရခိုင်မည့်နေရာရှာပြီး
လှန်ထားလိုက်သည်။

နွားမြောက်ကောင်ကို အားလုံးသင့်တော်ရာမှာ လှန်ထားပြီး
နွားတင်းကုတ်ထဲဝင်၍ နွားချေးများ ကျုံးထုတ်ရသည်။ အားလုံးပြီး
တော့ တံမြက်စည်းနှင့် ပြောင်စင်အောင်လှဲလိုက်သည်။

ထိုအချိန် ဦးစောစံတုတ်က မနက်စာအတွက် ထမင်းအိုး
ပြင်ဆင်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်သွားသည်။ နောက်ပိုင်း
ဘဲဝန်းကျင်မှာ ညဘက်ရောက်သည်နှင့် ခြေသံများကြားရသည်။
ထွန်းကြိုင်က အောင်ဝင်းမကျွတ်မလွတ်ပဲ လာရောက်ခြောက်
လှန့်သည်ဟု ထင်သည်။

မိုးတွင်းမရောက်ခင် လကွယ်နေ့တိုင်း ကြက်နှစ်ကောင်ကို
ဝယ်ပြီး ထားပေးရသည်။ လကွယ်ညလွန်၍ မနက်ရောက်သည်နှင့်
ကြက်နှစ်ကောင်မရှိတော့။

ထွန်းကြိုင်သတိပြုမိသည်။ ညပိုင်းလကွယ်ရက်နား နီးလာသည်
နှင့် ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ခြေသံများကြားလာရသည်။ ကြိုတင်သတိပေး
သည့် ခြေသံများဖြစ်မည်ဟု တွေးထင်လိုက်သည်။

ကြက်နှစ်ကောင်ကိုထားပေး၍ ပျောက်သွားပြီး နောက်ပိုင်း
ရက်အတော်ကြာကြာအထိ ခြေသံများကို မကြားရတော့။

ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက် ဦးစောစံတုတ်ထံမှာ သူရင်းငှား မလုပ်
ချင်တော့၊ မိုးမကျခင် သူ့စာချုပ်ပြည့်ပြီ၊ ဆက်လုပ်မည်ဆိုလျှင်
မိုးမကျခင် နယုန်လကုန်မှစ၍ အလုပ်စဝင်ရမည်။

သူဘာမှန်းမသိသောသရဲကို ကြောက်နေမိသည်။ ဦးစောစံတုတ်
ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သေသူများကို သူမျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

သူ့အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိလျှင် သူ့ကိုလည်း သတ်ပစ်နိုင်သည်။
ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်နောက်ရာသီ ဆက်မလုပ်တော့ဟုဆိုကာ
သူ့ရင်းနှီးအလုပ်မှ ထွက်သွားတော့သည်။

ဦးစောစံတုတ်တစ်ယောက် နောက်ထပ် အလုပ်သမားနှစ်
ယောက်မှားမည်ဟု ရွာထဲမှာရော လယ်ထဲမှာပါ သတင်းလွှင့်ထား
သည်။

သူ၏နေပုံထိုင်ပုံ အပြောအဆိုကြောင့် ဓာတ်သိရွာထဲမှ မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အလုပ်လုပ်ရန် စကားလာပြောဆိုခြင်းမရှိ။

အလုပ်သမားမရ၍ ဦးရွာပြိုခြင်သော်လည်း လယ်ထဲကို
သူတစ်ဦးထဲဆင်းရဲတော့သည်။ လယ်စေ့နှစ်ဆယ်ကို တစ်ယောက်
တည်း ဘယ်လိုမှထွန်းယက်၍မရ၊ နွားသုံးရှဉ့်ကို တစ်လည့်စီ
ကောက်ပြီး ထယ်ထိုး လယ်ထွန် မနားမနေလုပ်ရသည်။

ကြာတော့ လူကပ်ပန်းပူအိမ်ကို မခံနိုင်၊ အိပ်ယာထဲ လဲတော့
သည်။

စပါးပိုက်ပျိုးရန် ပျိုးတွေလည်း ကြဲထားပြီးပြီ၊ လယ်ကိုမနား
မနေထွန်ထား၊ ကြမ်းတုံးရိုက်ထားနိုင်သည်က ခြောက်စကခန့်သာ
ရှိသေးသည်။ အလျားဝင်ပြီး အိပ်ယာထဲကမထနိုင်တော့။

ဆေးဝယ်တိုက်မည့်သူလည်း မရှိ။ နွားများကို ရေတိုက်

အစာကျွေးရန်လည်း အိပ်ယာထဲကမထနိုင်တော့။

ထိုအချိန် ညမှောင်လာသည်နှင့် တဲဘေးပတ်ပတ်လည် လမ်း
လျှောက်သံများ ညစဉ်ကြားလာရသည်။ သူ့ရွာထဲ ကြက်ဝယ်ရမည့်
အချိန်က နီးကပ်လာနေသည်။

ထိုင်ရာကပင် ဆယ်ပေခန့်သွား၍ အပေါ့အပါးသွား အလေး
အပင်သွားရန် အတော်ကြိုးစားရသည်။

“ဘခင်ရေ ... ဒီတစ်လတော့ အပြင်မှာရှာစားဦးကွာ၊ ငါနေ
ကောင်းတာနဲ့ ကြက်လေးကောင် ကျွေးပါမယ်”

အားအင်ကုန်ခန်းချိနဲ့စွာဖြင့် ခြေသံကြားသည်နှင့် လှမ်း၍ပြော
သည်။ အပြင်က ခြေသံရှင် သရဲတစ်ခင်က ကြားမကြားတော့မသိ၊
ခြေသံက ပျောက်မသွား။

ဦးစောစံတုတ် အိပ်ယာထဲလဲနေသည်။ ထိုင်၍ပင်မရတော့၊
အစားမစားရသည်မှာပင် ဆယ်ရက်နီးပါးရှိသည်။ သူ့ခေါင်းရင်းက
ရေအိုးထဲမှာပင် ရေမရှိတော့။

ထိုအချိန်ထိ သူ့တဲကိုလည်း အလုပ်လုပ်မည့်သူ တစ်ယောက်မှ
ရောက်မလာ။

နွားတင်းကုတ်ထဲက နွားများလည်း အစာရောရောကင်းစေး
နေသည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ၊ လှုပ်ရှားသံပင် မကြားရတော့။

သူတို့သခင်နည်းတူ ဘုံးဘုံးလဲနေကြပြီဖြစ်သည်။

ခွားတင်းကုပ်ထဲမှာ ခွားချေးများ ခွားသေးများကြောင့် နံ့ဖော်နေသည်က တစ်တဲလုံးထောင်းထောင်း ထနေသည်။

လကွယ်ညသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း”

တဲအတွင်းခင်းထားသော ပျဉ်ချပ်များပေါ် ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းလျှောက်လာသံ ကြားလိုက်သည်။

အချိန်က ညကိုးနာရီ၊ လစဉ်ကျွေးမွေးနေကျအချိန် သခင်ဖြစ်သူ နေမကောင်းဖြစ်၍ မလှုပ်ရှားနိုင်သည်ကို သိသော်လည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်စိတ်မရှိသည့် သရဲဘခင် ခြေလှမ်းပြင်းပြင်း နင်းလျှောက်ရင်း တဲပေါ်သို့ တက်လာပြီဖြစ်သည်။

“ဘခင် ... ငါ့ ... ငါ့ကို ခွင့်လွတ်ပါကွာ”

အစားအစာတောင့်တနေသော သရဲဘခင် ဦးစောစံတုတ်၏ လည်ပင်းကို ကိုက်ဖောက်ပြီး ရှိသမျှသွေး အကုန်စုပ်ယူလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများသရဲဘခင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ထိရောက်သွားသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ဦးစောစံတုတ်အနီး သဘောက

ရွာ အော်သံကြီးပြုပြီး အောက်သို့ပြန်ဆင်းသွားသည်။

ဦးစောစံတုတ်လည်းသေ ခွားတွေလည်းသေကုန်သည့်အတွက် အပုပ်နဲ့တွေ့ မခံနိုင်အောင်ရှိမှ အနီးအနားတဲများက သိကြတော့သည်။ အလောင်းက ပုပ်ပွနေပြီ။ အသားများ ရိ၍ပြတ်ကျနေသဖြင့် မည်သူမှမကိုင်ချင်တော့၊ ထို့ကြောင့် အားလုံးသဘောတူညီစွာ တဲရော ခွားတင်းကုတ်ပါ မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။

မီးလောင်ပြကျမှပင် အားလုံးရှင်းကာ အပုပ်နဲ့များလည်း ပျောက်သွားတော့သည်။ ထို့ထက် ထူးဆန်းသည်က ဦးစောစံတုတ် သေပြီးမကြာခင်အတွင်း စာခြောက်ရုပ်ပျောက်သွားခြင်းပင်။

တဲကိုမီးမရှိခင် တဲနီးနားချင်းများက စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မီးထဲထည့်ရန်ရှာကြသည်။ ဘယ်လိုမှရှာမတွေ့တော့။

ဦးစောစံတုတ် သေဆုံးသွားသည်နှင့် ရွာလူကြီးက သူ၏သားနှင့် သမီးတို့ကို ဆက်သွယ်ကာ လယ်ဧကနှစ်ဆယ်ကို တစ်ယောက်ဆယ်ဧကစီ ခွဲဝေပေးသော်လည်း တစ်ယောက်မှလယ်ကိုမယူပဲ သေည့်ချေးနှင့်ရောင်းပေးရန် အကူအညီတောင်းသဖြင့် ရွာလူကြီးက သွေးသက်သက်သာသာနှင့် လယ်ဧကနှစ်ဆယ်လုံး ဝယ်မည့်သူကို ရောင်းပြီး ရသည့်ငွေကို မောင်နှမနှစ်ယောက်အား ခွဲဝေပေးလိုက်သည်။

ဦးစောစံတုတ်၏ လယ်ကန်စည်ဆယ်လည်း ပိုင်ရှင်အသစ်လက်ထဲ
ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဦးစောစံတုတ်သေဆုံးပြီး အတော်ကြာသည့်အထိ စာခြောက်ရုပ်
သတင်း အစအနမပေါ်ပဲ လကွယ်ရက်နားနီးသည်နှင့် အနီးနားလယ်
တွေမှာ လူတွေမြင်လာရသည်။

ဦးစောစံတုတ်သေဆုံးပြီး ငါးလကျော်ခြောက်လနီးပါးအတွင်း
ဘယ်လယ်၊ ဘယ်ရွာရောက်သွားသည်မသိ၊ ယခု ရုတ်တရက်
စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မပျက်စီးပဲ ပြန်တွေ့လာရသည်။

တွေ့သည့်အချိန်ကလည်း စာခြောက်သည့် စပါးရင့်စအချိန်ဖြစ်
သည်။

မခင်ရီတို့ မောင်နှမက စတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခြားမည်သူတွေ
သည်မသိ၊ မနက်ပိုင်းတွေ့ပြီး တွေ့လိုက်ပျောက်လိုက် ဖြစ်နေသည့်
အတွက် သရဲခြောက်သည်ဟု ထင်ကြသည်။

ညနေခင်းနှစ်နာရီခွဲခန့် ရွာထဲမှစာမောင်းရန် ထွက်လာခဲ့သည်။
ထိုအချိန် စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မတွေ့ပြန်တော့၊ တစ်ညနေလုံး
လက်ကလည်းလှုပ်၊ ပါးစပ်ကလည်းအော်နှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်
လယ်ကွက်အနံ့ လျှောက်သွားပြီး စာမောင်းနေရသည်။

ညနေငါးနာရီခွဲကာနီးမှ စပါးလာစားသည့် ငှက်လေးများ ဗိုက်ဝ၍

အိပ်တန်းတက်ရန် ထွက်သွားကြတော့သည်။ ထိုအခါမှ အောင်ရင်
တို့မောင်နှမ ရွာထဲပြန်ရန် သူတို့လယ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟင် ... စာခြောက်ရုပ်ကြီး”

မနက်ကတွေ့သောနေရာမှာ စိုက်မတ်စွာ ရပ်လျက်ရှိနေသည်။
အောင်ရင် မရဲတရဲလှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဒီကောင်ကြီးကို အိမ်ရှေ့ခေါ်သွားပြီး ထီးလိုက်ရင် ကောင်း
မှာပဲ”

“ဟဲ့ ... မဟုတ်တာ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ၊ ဘာကြောင့်
နင်က ခေါ်ချင်တာလဲ”

“ဟို ... သာအေးနဲ့ထွန်းမြိုင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကောင်း
ကောင်းဆုံးမခိုင်းချင်လို့ ဒီကောင်နှစ်ကောင် လယ်ထဲကပြန်တဲ့အချိန်
ရော အရက်ဆိုင်က ပြန်လာတဲ့အချိန်ရော မေးနဲ့ထွက်ခုတ်ချင်တာ
လက်ကိုယားနေတာပဲ”

“ဟဲ့ ... သူ့ဟာသူ ဆိုချင်တာဆိုပေ ငါကစိတ်ထဲမှာတောင်
တစ်ကောင်မှ အလေးမထားဘူး”

သာအေးနှင့်ထွန်းမြိုင်တို့က လူပျိုကာလသားများဖြစ်ပြီး မခင်ရီ
ကို ပိုးပန်းနေသူများဖြစ်သည်။

ညဘက် အိမ်ရှေ့ကပြတ်သွားတိုင်း သိချင်းတစ်မျိုးမဟုတ်

တစ်မျိုး စောင်းချိတ်ဆိုရင်း သွားနေကျဖြစ်သည်။

မိဘများက ရန်စမရှည်လို၍ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ရန်တုဝက်မဖြစ်ရန် အမြဲတမ်းဆုံးမနေသဖြင့် ရန်ဖြစ်ခွင့်မရ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲကမည်သူမျှ တုံ့ပြန်မှုမရှိသည့် အတွက် ပို၍အတင့်ရဲလာသလိုရှိသည်။

သို့အတွက်ကြောင့် သာအေးနှင့်ထွန်းမြိုင်တို့ကို ဆုံးမရန် စာခြောက်ရုပ်ကြီး အိမ်ရှေ့မှာထားလိုက်ချင်သည်ဟု ပြောဆိုမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆောင်းရာသီမို့ နေ့တာတို၍ ညတာရှည်သည်။ ငါးနာရီခွဲပြီး နောက်ပိုင်း အမှောင်ဘက်က တဖြည်းဖြည်း သန်းလာသည်။ ရွာနားရောက်တော့ မှောင်သွားပြီ။

“ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်”

“အစ်မ ... အစ်မ ... အသံကြားလား”

“ဘာလဲ ... မကြားပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ခြေလှမ်းလှမ်းလို့မြည်သံက သိပ်မထွက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နောက်က ခြေသံက ပိုကျယ်တယ်”

“ငါတော့ မကြားမိဘူး နင်စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို ခြေသံလုံအောင်လုပ်ပြီး လျှောက်ကြည့်”

မခင်ရီလည်း ဖိနပ်တဖျပ်ဖျပ် တရှုပ်ရှုပ်အသံမထွက်အောင် ထိမ်းပြီး လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတော့ သတိမထားမိဘူး”

နောက်ကခြေသံရှင်က ရှေ့ကသွားနေသော အောင်ရင်တို့ ခြေသံနားထောင်သည်ကို သိသွား၍လားမသိ၊ တရှုပ်ရှုပ်အသံပျောက် သွားသည်။

အောင်ရင်တို့ မောင်နှမလည်း နားစွင့်ရင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ရွာထဲကဝင်ခဲ့သည်။

ရွာထဲရှိအိမ်များ မီးထွန်းထားကြသည်။ အောင်ရင်တို့အိမ်က ရွာအလယ်ပိုင်း မကျတကျမှာရှိသည်။

“ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်”

“ဟဲ့ ... အဲဒါနှင့်ခြေသံလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော့်နောက်က”

အောင်ရင်လည်း ပါးစပ်ကပြောရင်း အစ်မဖြစ်သူဘေးသို့ တိုး ကပ်လာကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာမှလည်း မတွေ့ဘူး”

“နင်စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို အိမ်ရှေ့မှာခေါ်ထားချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာများလား”

“တာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ စာခြောက်ရုပ်ကြီးက ဘယ်လိုလိုက်လာလို့ရမှာလဲ”

“အံ့မယ် ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်ခြစ်နေတဲ့ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို သရဲထင်ပြီး ပြောလိုက်တာမဟုတ်လား”

“နင်တော့ ထင်မထင်မသိဘူး။ ငါကတော့ စာခြောက်ရုပ်မှာ ဦးစောစံတုတ်ကြီး ဝင်ပူးကပ်နေတာလို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... နောက်ကပါလာမှန်းသိရဲ့နဲ့ ဒီအကြောင်း ပဲပြောနေတယ်။ ငါကြောက်တယ်။ အခုမပြောနဲ့တော့”

အောင်ရင်က အစ်မမြင်သူကို ညစဉ် အော်ဟစ်ပိုးပန်းနေသူများကို ခြောက်လန့်စေချင်သည့် စိတ်နှင့်ပြောလိုက်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ နောက်က တစ်ကောက်ကောက် လိုက်လာမည်မထင်။

ယခုပါးစပ်က ဆပ်ဆော့မိလိုက်သည့်အတွက် တကယ်လိုက်လာလေသည်လားမသိ၊ အကောင်မမြင်ရပဲ ခြေသံကိုသိသိသာသာ ကြားနေရသည်။

ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် အိမ်အရောက် အပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်နားနီးတော့ ခြေသံပျောက်သွားသည်။ အချိန်က ခြောက်နာရီပစ္စဲတက်သေး။ နှစ်ယောက်သား အိမ်ပေါ်သို့ အပြန်တက်လိုက်

ကြသည်။

နောက်ကသရဲပါလာသည့်ကိစ္စကို သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖိတ်များကို မပြောပြတော့ ပြောမိရင် အဆူခံရမှာ သေချာနေသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

“တဲ့ ... ခြေလေးလက်လေး မဆေးကြတော့ဘူးလား”

“နောက်ဖက်ရေကပြင်ထွက်ပြီး ဆေးလိုက်တော့မယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ခြံထောင့်မှာရှိသော ရေတွင်းသို့ မသွားတော့ပဲ အိမ်နောက်ဘက် ထမင်းတင်းချက်ရန် ခပ်ထားသော ရေအိုးများထဲမှခပ်၍ ခြေလက်မျက်နှာ ဆေးကြောသန့်ရှင်းလိုက်ကြသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ မိခင်ဖြစ်သူ ထမင်းခူးထားပေးသည့် အတွက် ထိုင်စားလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် နှစ်အိမ်ကျော် သုံးအိမ်လောက်ဆိုမှ သာအေးအရက်မူးသည့် လေသံနှင့် တို့တေးသိန်းတန်၏ သီချင်းတစ်ပုဒ် အော်တစ်ဆိုလာသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ရုပ်ချော သဘောကောင်း ** သားမက်ကလေး အကြောင်းတို့ ** သတို့သမီးတိုင်း သိဖို့လိုပါသည် ** ပြောရဦးမည် ** အောက်ပြားခြင်းပေါ် ** အသောက်အစားကင်းကာ ** ကစားမရှိ

အလိမ္မာအများသိသည် ×× အတိအကျ အပိုအပြောမကြားပြီ××
မိဘလို သဘောထားမည် ×× အိမ်ဦးခန်းမှာ တစ်သက်လုံးတစ်လို
မပြုပြင်ဖို့ကို စာချုပ်မည်၊ မောင်နဲ့ဖူးစာဆုံချင်သလားလို့ မေးမည်
မေးမည် ×× အပျိုတွေပိုင်းလာပြီ”

သိချင်တစ်ပိုင်းဆုံးသည်အထိ အသံကုန်ဟစ်ကာ ပြည်ပြည်ချင်း
လျှောက်လာသည်။ သိချင်တစ်ပိုင်းအဆုံးမှာ မခင်ရီတို့ အိမ်ရှေ့သို့
ရောက်လာသည်။

“ဇနီးအလှလေးအတွက် ×× မျှော်မှန်းရည် ..”

“ဘုန်း”

“အား ... အောင်မလေးဗျ”

သာအေးနောက်တစ်ပိုင်းကို ဆက်ဆိုရှိသေးသည်။ ကျယ်လောင်
သောအသံကြီးနှင့်အတူ ငယ်သံပါးကင် အော်လိုက်သော သာအေး
တစ်ယောက်အသံလည်းပျောက် လူလည်းမှောက်သွားသည်။

အချိန်က ခုနစ်နာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသဖြင့် သာအေး
သိချင်သံကို အနီးနားအိမ်များက အတိုင်းသားကြားရသလို လူကို
ရိုက်လိုက်သလို အသံကြီးနှင့်နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည့် သာအေး
အသံကိုပါ အိမ်နီးနားချင်းများက ကြားလိုက်သည်။

“ဟာ သာအေးကို အောင်ရင်ပဲ ရိုက်လိုက်လား၊ ဦးအေးသောင်း

ပဲ ရိုက်လိုက်လားမသိဘူး၊ အသံပျောက်သွားပြီ”

“ကိုအေးသောင်း ... ကိုအေးသောင်း”

“ဗျာ ... ကိုတင်စိန် ... ခင်ဗျားကြားလိုက်လား”

“ကြားတယ် ... ခင်ဗျားတို့သားအဖ ဘယ်မှာလဲ အိမ်ထဲ
မှာလား”

“ဟုတ်တယ် ... သာအေးကို တစ်ယောက်ယောက် ရိုက်
လိုက်တာဖြစ်မယ်”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့သားအဖ မခံမရပ်နိုင်လို့ ထွက်ရိုက်တယ်
ထင်တာ”

“ကျုပ်တို့တံခါးတောင် မဖွင့်သေးဘူး”

“ဒါဆို သွားဆင်းကြည့်ကြရအောင်”

“ခင်ဗျား ဒီဘက်ကို ကူးလာခဲ့၊ ဓာတ်မီးပါယူခဲ့”

ခဏကြာတော့ ဦးတင်စိန်နှင့် သူ့သားမက် ကိုတိုးတို့ ဓာတ်မီး
ကိုယ်စီနှင့် ဦးအေးသောင်းတို့ အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

“ကိုအေးသောင်း လာ ... သွားကြည့်ကြမယ်”

လမိုက်ညဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှောင်နေသည်။
ဓာတ်မီးနှင့် ဦးတိုးတို့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင် ... ဟိုမှာ ကုန်းကုန်းနဲ့ ဘယ်သူပါလိမ့်”

ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးလိုက်စဉ် ကုန်းကုန်းကြီးဖြစ်နေသူ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သာအေးအပေါ်က လူပျောက်သွားတယ်၊ မီးရောင် တွေ့လို့ ထွက်ပြေးတာပဲ”

ဦးအေးသောင်းတို့ သားအဖနှင့် ဦးတင်စိန်သားမက် ယောက္ခမ နှစ်ယောက် လမ်းဘက်ရောက်လာသည်။

ဦးအေးသောင်း ခြံရှေ့မကျတကျမှာ သာအေးမှောက်လျက် အနေအထားနှင့်လဲနေသည်။

“ဟင် ... သာအေး ... အသက်မရှိတော့ဘူးထင်တယ်” ဦးတင်စိန်က သာအေးအသားကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ထိုအချိန်

အနီးအပါးအိမ်တို့မှာ လူအချို့ ဓာတ်မီးများထိုးပြီး ရောက်လာသည်။ “သာအေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အရိုက်ခံလိုက်ရလို့လားမသိဘူး၊ သေနေပြီ” အားလုံးက ဦးအေးသောင်းတို့ သားအဖကိုကြည့်ကြသည်။

သာအေးက ဦးအေးသောင်း၏သမီး မခင်ရီကို ရိုသဲ့သဲ့လုပ်နေသူဖြစ်ကြောင်း အိမ်နီးနားချင်းများ သိထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သာအေးကို ဈေးရိုက်သည်ဟု ထင်ကြသည်။

“ကဲ ... ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့ ဒီကိစ္စရဲကို အကြောင်းကြားမှ”

ဖြစ်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဦးအေးသောင်း”

“ဟာ ... ကျုပ်တို့ အိမ်ရှေ့မှာလာဖြစ်တာ ကျုပ်တို့တော့ အထင်လွဲမခံနိုင်ဘူး၊ ရဲကိုတိုင်မှဖြစ်မယ်”

သို့ဖြင့် ရွာသားနှစ်ယောက် စက်ဘီးကိုယ်စီစီးပြီး ရွာနှင့်သိပ်မဝေးသော မြို့သို့ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားရန် ထွက်သွားကြသည်။

ဆယ်နာရီခန့် ရဲများရောက်လာကြသည်။ ရဲများလာမှ သာအေး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို စစ်ဆေးကြစဉ် အားလုံးအံ့အားသင့်ဖွယ် မယုံနိုင်ဖွယ်များ တွေ့လိုက်ရသည်။

သာအေး၏ကျောပြင်မှာ လူကြီးလက်ဖဝါး၏နှစ်ဆနီးပါး လက်ဖဝါးရာကြီးကို တွေ့လိုက်ရသလို လည်ပင်းမှာလည်း သွေးစို့နေသည့် အပေါက်ရာလေးပေါက်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

လည်ပင်းက သွေးစို့ရာထက် အလွန်ကြီးမားသော လက်ဝါးရာကြီးကြောင့် ရဲများ မည်သူ့ကို တရားခံဟု တပ်အပ်သေချာမစွပ်စွဲနိုင်တော့။

ထို့ကြောင့် ဆေးရုံသို့သယ်သွားပြီး စစ်ဆေးမည်ဟုဆိုသည်။ သာအေး၏ မိဘများနှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ သယ်သွားတော့သည်။

ရွာသားတွေကတော့ သာအေးတစ်ယောက် သရဲနှင့်တိုးပြီး

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ စာခြောက်ရုပ်လုပ်ပြီးရင် အိမ်ထဲမှာပဲထား
မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုသရဲများ ခြောက်တာလား” ဟူသော
အတွေးဝင်လာသဖြင့် ခြံဝဘက်ပြန်ချောင်းကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဟင်”

“စာခြောက်ရုပ်မရှိတော့ဘူး”

စောစောက အသေအချာတွေ့လိုက်သောနေရာမှာ စာခြောက်
ရုပ်က ရှိမနေတော့။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ငါအသေအချာတွေ့လိုက်တာ...
ဒါ ... ဒါ သရဲခြောက်တာများလား”

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ဦးတင်စိန်အိမ်သို့ အမြန်လျှောက်လာ
ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။

တံခါးများအသေအချာ ပိတ်လိုက်ပြီး သူတွေ့ခဲ့သည့် စာခြောက်
ရုပ်အကြောင်းကို ဇနီးနှင့်သမီးတို့အား ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကိုသာအေးကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သရဲက စာခြောက်
ပုံဖန်ဆင်းလာပြီး အဖေ့ကိုခြောက်လိုက်တာဖြစ်မယ်”

“တစ်ကယ်ပါပဲ။ အခုမြင် အခုပျောက်ပဲ ငါလည်းကြောက်
ကြောက်နဲ့ ပြန်လှည့်လာခဲ့တာ”

ထိုသတင်းက မိုးလင်းတော့ ရွာထဲပျံ့သွားတော့သည်။ ည

စာခြောက်ရုပ်သရဲ ဦးတင်စိန်ကို ခြောက်လိုက်လို့ ဟူသော စကား
တစ်ခွန်းရွာသားတို့ ပြောစရာရသွားပြန်တော့သည်။

သာအေးအိမ်နားရေမှာ နေ့ရောညရောမူးပြီး ဖဲဝိုင်းထိုင်နေသော
ထွန်းမြိုင်တစ်ယောက် ဖဲရှုံးပြီး အရက်တစ်ပုလင်းလက်ကကိုင်ကာ
မခင်စိုကိုလမ်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းမြိုင်နှင့်အတူ ဆိုးဖက်
ဆိုးဖက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် သံချောင်းလည်းပါလာသည်။

သူက သာအေးလက်ထဲ မခင်ရီပါမသွားရအောင် ထွန်းမြိုင်ကို
မီးတိုပြီး မြောက်ပေးနေသူဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ မြောက်ပင့်ပေးရင်း
ထွန်းမြိုင်တိုက်သော အရက်ကိုမူးအောင်သောက်နေသူဖြစ်သည်။

ယခုဖဲဝိုင်းထိုင်စရာ ပိုက်ဆံမရှိတော့သည့်အတွက် အရက်တစ်
ပုလင်း နှစ်ယောက်သောက်ကာ မခင်စိုကို အိမ်ရှိရာ လမ်းဘက်သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီညလကွယ်ည အချိန်က ကိုးနာဂီထိုးတော့မည်။ အိမ်အတော်
များများ မီးမှိတ်ပြီး အိပ်ကုန်ကြပြီ။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်၊ မင်းကောင်မလေးအိမ်မှာ မှောင်နေ
အိပ်မောကျကုန်ပြီထင်တယ်၊ ပြန်လှည့်ကြမယ်”

“မလှည့်ဘူးကွာ။ သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်မှတော့၊ ဘယ်သူကြားကြား
ကြားချင်လည်းနေ၊ သိချင်တစ်ပုဒ်ဘော့ ဟစ်လိုက်မယ်”

“ဟစ်ကွာ၊ အသံကုန်သာဟစ် ကိုယ့်လူ ... အားပေးတယ်”
 “ဆိုပြီကွာ ... သူ့ကိုမှ ချစ်မိနေပါတယ်၊ တွေ့နေပြင်နေကျမို့
 ပြောပျောက်ဖို့လည်းမလွယ်”

“ဟေ့ကောင် မင်း ... ဘာ ... ဘာကောင်ကြီးလဲ”
 ထွန်းမြိုင်နှင့် သံချောင်းရှေ့မှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသောအကောင်
 ကြီးကိုမြင်ပြီး သိချင်းအဆိုရပ်ကာ တုန်တုန်ရီရီနှင့် လှမ်းမေးလိုက်
 သည်။

“ဟာ ... စာ ... စာ .. ခြောက်ရုပ်”
 စာခြောက်ရုပ်လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ ကောက်ရိုးရှည်များ ရုတ်တ
 ရက်ထွက်လာပြီး ထွန်းမြိုင်၏မျက်စိနား၊ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းပေါက်
 တွေထဲ တိုးဝင်သွားကြသည်။

ကောက်ရိုးရှည်များက ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့မှ ထွက်လာပြီး တင်ကိုယ်
 လုံး အပွေးအမျှင်များသဖွယ် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။
 သံချောင်းလည်း ထိတ်လန့်စရာမြင်ကွင်းကို မင်သက်စွာကြည့်
 နေရာမှ အသိဝင်လာပြီး ထွက်ပြေးမည်ပြုလိုက်စဉ် စာခြောက်ရုပ်၏
 ကျန်လက်တစ်ဖက်က ရုတ်တရက် ရှည်ထွက်လာသည်။

“ဘုန်း”
 ကျောလှည့်အတွက် နောက်ကျောကို ရိုက်လိုက်သံကြီး ပေါ်

ထွက်လာကာ သံချောင်းအသံမထွက်နိုင်ဘဲ မှောက်သွားတော့သည်။
 ထို့နောက် အသက်ထွက်လုလု သံချောင်း၏ လည်ပင်းကို
 စာခြောက်ရုပ်ကြီးကုန်းပြီး သွေးစုပ်နေတော့သည်။

သံချောင်းကို သွေးစုပ်၍သွေးများ ကုန်သွားသည်နှင့် ထွန်းမြိုင်
 ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးများကိုလည်းဆက်ပြီး စုပ်ယူသောက်သုံးလိုက်
 ပြန်သည်။

လူနှစ်ယောက်၏သွေးများ သောက်သုံးပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာက
 ပျောက်သွားတော့သည်။

သံချောင်းနှင့် ထွန်းမြိုင်တို့၏ အသံသေးအသံကြောင်နှင့်
 သိချင်းထအောင်ဆိုလိုက်သဖြင့် အနီးနားအိမ်များမှ ရွာသားအချို့
 ခိုးကုန်ကြသည်။

သိချင်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် အသံပျောက်သွားပြီး မကြာခင်
 ရိုက်နှက်သံကြီးကိုပါ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

သို့ကြောင့် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အသံပြုပြီး အိမ်ရှေ့သို့
 စာတ်မီးကိုယ်စီနှင့် ထွက်ကြည့်ကြသည်။

“ဟာ ... ဦးအေးသောင်းတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ထွန်းမြိုင်တို့လဲနေ
 ကြပြန်ပြီ၊ သာအေးနှင့်ထွန်းမြိုင်နှစ်ယောက် မခင်ရီကိုပိုင်းပြီး ပိုးပန်း
 နေသည်ကို အနီးအပါးမှ ရွာသားများသိကြသည်။

သာအေးအသုတဝါးရက်မြောက်နေ့မှာ ထွန်းမြင်လာပြီး တေးသံပေးသည်ကို ရွာသားတို့သိကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဝဲသမား၊ အရက်သမား၊ အလုပ်ကိုလက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်သည့်အတွက် အားလုံးက မခင်ရီနှင့် သဘောမတူကြ။

ယခုအခြေအနေမကောင်းကြောင်း အိမ်ရှေ့ထွက်လာကြသော ရွာသားများ သိကြသည်။

“နှစ်ယောက်လုံးသေနေပြီ၊ သံချောင်းကျောမှ လက်ဝါးရာကြီး တော်တော်ကြီးတဲ့အကောင်ပဲ”

“ထွန်းမြင်မှာ လက်ဝါးရာတွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး၊ လည်ပင်းမှာ သွေးစက်တွေတွေ့တယ်၊ ဒါကိုက်ထားတဲ့အရာပဲ”

“ရဲသာသွားအကြောင်းကြားတော့”

“ရွာထဲမှာ သရဲတော့ သောင်းကျန်းနေပြီ၊ သရဲက ဒီအိမ်ရှေ့မှာ ရှိနေတာလား”

ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် လူအချို့ရောက်လာကြပြီ။ အချို့က သရဲကြောက်သည့်အတွက် အိမ်ထဲက ကွက်ကြည့်ကြည့်နှင့် နားစွင့်နေကြသည်။

“သံချောင်းနဲ့ ထွန်းမြင်အိမ်ကို သွားအကြောင်းကြား”

“သွားတုန်ပြီ၊ ဦးအေးသောင်း ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာပဲ၊ ပြဿနာလာလာဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျား သမီးကို ပိုးပန်းနေသူတွေပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုတင်စိန်က ခင်ဗျားတို့ခြံရှေ့မှာ စာခြောက်ရုပ်နဲ့တူတဲ့ သရဲတစ်ကောင်ရပ်နေတာကိုလည်း တွေ့သေးတယ်တဲ့။”

“အဲဒီသတင်းကတော့ ကိုတင်စိန်ပြောလို့ သိပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှမမြင်သေးဘူး”

ထိုအချိန်က သူတို့ခြံနှင့် ရှေ့ဘက်မျက်စောင်း ထိုမှအိမ်ပွင့်က ဦးအေးသောင်း စကားအဆုံး သူမြင်ခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

မနေ့က သာအေးအသုတက ညခုနှစ်နာရီလောက်က လှစ်နီနဲ့ နှစ်ယောက်ပြန်လာတာ အဲဒီနားလောက်မှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီးလိုလို ရပ်နေတာ တွေ့လို့ဓာတ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးလိုက်တာ၊ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

“ဒီနားမှာ စာခြောက်ရုပ်လို ဖန်ဆင်းခြောက်လှန့်တဲ့ သရဲရောက်နေတာတော့ အသေအချာပဲ”

ထိုစဉ် ထွန်းမြင်နှင့်သံချောင်းတို့ အိမ်မှလူများ ရောက်လာကြသည်။

ထွန်းမြင်အမေက အော်ပိုရင်း သရဲမွေးပြီး သူ့သားကိုသတ်သည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုနေသည်။

ရဲများရောက်လာမှ ပြဿနာမဖြစ်ပဲ အေးချမ်းသွားသည်။
အလောင်းများကို ဆေးရုံသို့ သယ်သွားကြသည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ရွာကလူကြီးများ ဦးအေးသောင်းကို
ခေါ်ပြီး သရဲကိစ္စတိုင်ပင်ကြသည်။

“ရွာက လူအတော်များကတော့ ဒီသရဲရောက်လာတာ
ကိုအေးသောင်းတို့အိမ်နဲ့ပတ်သက်မှု ရှိတယ်လို့ပဲပြောနေကြတယ်”

“အင်း ... အဖြစ်အပျက်ကလည်း တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်း
တယ်။ ဒီသေသွားတဲ့ သုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်ကလည်း
သမီးကိုပိုးပန်းနေတာ လူတိုင်းလိုလို သိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီ
သရဲနဲ့ ကျုပ်တို့ မိသားစုနဲ့ ဘာမှပတ်သက်ဘူးဆိုတာတော့ ကျိန်
ပြောခုံပါတယ်”

“အခုရက်ပိုင်းအတွင်း အိမ်နီးနားဝန်းကျင်က အပင်တစ်ပင်မှာ
သရဲလာခိုကပ်နေလို့ အိမ်ရှေ့လာအော်ဟစ်နေတဲ့ သာအေးတို့
ထွန်းမြင်တို့နဲ့တိုးပြီး သရဲအသတ်ခံလိုက်ရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဘာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးအေးသောင်းတို့ကပဲ သရဲကိုခေါ်ထား
ခေါ်ထား ရွာအတွက် အန္တရာယ်ရှိလာတာဖြစ်တဲ့အတွက် သရဲကို
ရွာပြင်ပြန်ထုတ်ဖို့ တာဝန်ရှိလာပြီ”

“ဟုတ်တယ် အမြန်ပြန်ပြီး နှင်ထုတ်ပစ်ရမယ်”

“နှင်ထုတ်တာက ဟုတ်ပါပြီ။ သရဲကို ဘယ်သူနှင်ထုတ်နိုင်လဲ။
ကျုပ်တို့တော့ မနှင်ဝံ့ဘူး”

“သရဲနှင်တယ်ဆိုတာ သရဲကိုနိုင်တဲ့ ဆရာသမားရှာရမှာပေါ့။
ဆရာကောင်း သမားကောင်းအသိမိတ်ဆွေ ရှိလား၊ ရှိရင်ပြောပြ
ကြပါ”

“ဦးလှမင်း ... ကျွန်တော်သရဲနှင်ထုတ်နိုင်မယ့် ဆရာတစ်
ယောက်ကိုသိတယ်။ တစ်ကယ်လက်တွေ့လည်း ကြုံဖူးတယ်။
အဲဒီဆရာကိုခေါ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်သွားခေါ်ခဲ့ပေးမယ်”

“ဟာ ... ဆရာအသိရှိတယ်ဆိုတော့ ခေါ်ရမှာပေါ့။ ထွန်းမောင်
မင်းဆရာက ဘယ်ရွာမှာလဲ ဝေးလား”

“မဝေးပါဘူး။ ပြန်တံဆာမြို့နားက အောက်စုရွာမှာ”

“ဟာ ... ဒါဆို အခုသွားရင် နေ့ခင်းဆိုပြန်ရောက်မှာပဲ
မင်းသွားကွာ အဖော်ခေါ်ချင်တဲ့လူ တစ်ယောက်ခေါ်သွား ...
ဆရာကိုမတွေ့လည်း စောင့်ပြီးတော့သာ ခေါ်ပင့်ခဲ့”

“ခရီးလွန်နေရင်တော့ ပြန်လာမှာ ... ဟိုမှာထိုင်စောင့်မနေနိုင်
ဘူး။ နောက်မှတစ်ခေါက်ပြန်သွားမယ်”

“နေ့ချင်းပြန် ခရီးလွန်နေရင် ထပ်သအိပ်လောက်တော့ စောင့်
ပြီးခေါ်ပေါ့ကွာ။ ဒို့ရွာက အခြေအနေကိုလည်း မင်းသိနေတာပဲ”

“ဒီသရဲက ညတိုင်းတော့ လူမသတ်ပါဘူး၊ သာအေးသေပြီး
ငါးရက်မြောက်မှ ထွန်းပြိုင်တို့သေတာ”

“သူသတ်ရင် အချိန်မရွေးသတ်နိုင်တာပဲ၊ ဒို့ဘက်က လက်ဦး
မှုယူမှဖြစ်မယ်”

“ကဲ ... ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးလုပ်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဘယ်သူမှ
ခေါ်မသွားတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားလိုက်တော့
မယ်၊ ဒီနေ့ပြန်မရောက်ရင် နောက်နေ့ဆို ဆရာပါ ပါလာပြီမှတ်
တော့”

“ကဲ ... ငါတို့လည်း အိမ်ပြန်မယ်၊ ဆရာပါရင် ဦးတင်ဖေအိမ်
ကိုသာ ပင့်ခွဲ”

“တုတ်တယ် ဦးအေးသောင်းအိမ်အနီးနားမှာ သရဲရှိတာဆိုတော့
ဆရာပင့်တာလာတော့ရင် မကောင်းဘူး၊ ဦးတင်ဖေအိမ်ကိုသာ ပင့်ခွဲ”

ဦးတင်ဖေက ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်သဖြင့် ဆရာရောက်လာပါက
ဆရာကိုတည်းခိုရန် နေရာပိစဉ်လိုက်ကြသည်။

အချိန်က မနက်ကိုးနာရီကျော်ကျော် ရှိသေးသည်။

ထွန်းမောင်လည်း ဦးထွန်းဖေတို့ထံမှ ခရီးစရိတ်တောင်း၍
အိမ်ကိုပြန်အသိပေးပြီး ဆရာပင့်ရန်ထွက်သွားတော့သည်။

ညနေသုံးနာရီခွဲခန့် ထွန်းမောင်နှင့်အတူ ဆရာလေးကျော်သိုက်

ရွာသို့ ရောက်လာသည်။ ဦးထွန်းဖေအိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ကိုထွန်းမောင်နှင့်ပါလာသော သရဲနှင့်မညီဆရာလေးကိုမြင်ပြီး
ရွာသူရွာသားတို့ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ဝေဖန်နေကြသည်။

“သရဲနှင့်မည်ဆိုလို့ အသက်ကြီးကြီး မှတ်တယ်၊ အိမ်ကဦး
သားရင်မောင်ထက်တောင် ငယ်သေးတယ်”

“ကိုထွန်းမောင်ကြီးကတော့ သေချာအာယီပြီး သွားပင့်ခဲ့တာလို့
အဖေပြောတာပဲ”

“အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်ရအောင်”

အိမ်အောက်မှ ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသော ရွာသူရွာသား တစ်စု
လည်း ရာအိမ်မျိုး ဦးတင်ဖေ၏အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ထိုင်နေသော ဆရာလေးနှင့် မနီးမဝေးမှာ
အကဲခတ်သလို စူးစမ်းရင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဒီရွာက သရဲအကြောင်းကို ဦးတင်ဖေပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီ၊
ဒီသရဲကို ဒီရွာကအဝေးထွက်သွားအောင် ကူညီနိုင်ပေးပါ့မယ်၊
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဆရာလေးမနှင်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူကနှင်မှာလဲ၊
ဒီရွာမှာ နှင်ဝံ့တဲ့လူမရှိဘူး၊ ဆရာလေး”

“ဦးလေးတို့ကို မနှင်ခိုင်းပါဘူး၊ ဒီရွာမှာ သင်္ချိုင်းရှိတယ်

မတုတ်လား”

“ရှိတာပေါ့၊ ဆရာလေးရွာရှိရင် သင်္ချိုင်းတစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့”

“သင်္ချိုင်းရှိရင် သရဲနှင့်တဲပုဂ္ဂိုလ်ကို သင်္ချိုင်းထဲက ခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဟင် ... သရဲပဲခေါ်လို့ရမှာပေါ့”

“သရဲတော့ သရဲပဲ၊ သရဲတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့သင်္ချိုင်းရှင်မ မဲဝဲကို ပင့်ခေါ်ပြီး ရွာထဲကသရဲကိုနှင်ပို့ အကူအညီတောင်းရမယ်”

“ဟင် ... မဲဝဲကို အကူအညီတောင်းမယ်”

“တုတ်တယ် ဦးတင်ဖေ၊ ကျွန်တော်ကျွတ်တောရွာကို အလယ် သွားတဲ့ရက်ပိုင်းက ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ဆရာလေး နဲ့ ဆုံခဲ့တယ်။ အဲဒီရွာမှာလည်း သရဲတစ်ကောင်သောင်းကျန်းနေလို့ ဆရာလေးမဲဝဲကိုပင့်ပြီး သရဲကိုနှင်ထုတ်စေခဲ့တယ်။ ဆရာလေး အကူအညီတောင်းတာနဲ့ မဲဝဲကိုရောက်လာပြီး သရဲကိုရွာထဲက ထုတ်သွားတာ အဲဒီညကစပြီး နောက်ပိုင်း ကျွတ်တောရွာက သရဲတယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ဘူး”

“ဟာ ... မင်းကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ကြုံခဲ့တာဆိုတော့လည်း ဆရာလေးလိုအပ်သလိုလုပ်ပါ။ အကူအညီပေးစရာရှိရင်လည်း ပေးပို့ အသင့်ပါ”

“ကျွန်တော်ဒီညပဲ ဒီရွာကသရဲ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။

ဘာကြောင့် လူသတ်တာလဲသိရအောင် မဲဝဲဝါကို သွားအကူအညီ တောင်းပြီး မေးကြည့်မယ်”

“မဲဝဲဝါကို ဒီအတိုင်းခေါ်ပင့်လို့ မကောင်းဘူး၊ စားဖွယ်သောက် ဖွယ်နဲ့ တင်မြှောက်ပသရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီရွာက ကြက်ဖြစ်ဖြစ်၊ အမဲသားဖြစ်ဖြစ် ဟင်းတစ်အိုးချက်ပေးရမယ်”

“ဆန်လေးဗူးလောက် တစ်အိုးချက်ပေးရမယ်”

“ဟာ ... ဖြစ်တယ်၊ ဟင်းရော ထမင်းရော အသင့်ဖြစ်စေရ မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာလေး အမဲသားကတော့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ ကြက်သားတော့ အချိန်မရွေးရတယ်”

“ကြက်လည်းဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်ကောင်ဆိုရပါတယ်”

“ကဲ ... ထွန်းမောင် မင်းထမင်းနဲ့ဟင်း တာဝန်ယူကွာ”

“ပြီးတော့ကျန်သေးတယ်၊ နတ်ဝင်သည်တစ်ယောက် ခေါ်ပေး စေချင်တယ်၊ သူမပါလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒီရွာမှာ နတ်ကတော်နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က အဲအေးမြိုင်၊ နောက်တစ်ယောက် ဝန်းဝန်းတဲ့၊ သူကအခြောက်၊ နာမည် ... ဝန်းမောင်၊ အခြောက်ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဝန်းဝန်း လို့ပြောရင်း နတ်ကတော်ဝန်းဝန်း ဖြစ်နေတာ”

“အဲအေးမြိုင်ရရင် အဲအေးမြိုင်ပဲခေါ်ပေးပါ”

“ဟေ့ ... လှစိန် မင်းအင်္ကျီ အေးမြိုင်ကို အခုသွားခေါ်ခဲ့ကွာ၊ ဒီမှာကိစ္စလေးရှိလို့ဆိုပြီးခေါ်ခဲ့၊ ဒီကျမှ ဆရာလေးပြောပြလိမ့်မယ်”

အိမ်ပေါ်တက်ပြီး နားထောင်နေသူထဲမှ လှစိန်ဆိုသည့်လူရွယ် အား ဦးတင်ဖေက နေအေးမြိုင်ကို သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် အမျိုးသမီး ကြီးနှင့် လှစိန်တို့ပြန်ရောက်လာသည်။

“မအေးမြိုင်လာ ... ဒီနားကို”

“ဆရာလေးခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုလို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အင်္ကျီကိုခေါ်ရတာကတော့ ဒီရွာကသရဲနှင့်မယ့်ကိစ္စ မှာ အင်္ကျီပါဝင်ကူညီစေချင်လို့ပါ”

“အင်း ... ပြော ... အင်္ကျီက ဘယ်လိုပါဝင်ကူညီရမှာလဲ”

“ဒီည ရွာပြင်သင်္ချိုင်းကိုသွားပြီး သင်္ချိုင်းသခင်မ မဖဲဝါကို သွားပင့်မယ်၊ အဲဒါအင်္ကျီက ကြားခံအနေနဲ့မဖဲဝါကို ပင့်ပေးပါ၊ သင်္ချိုင်းထဲကို အင်္ကျီရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဒီရွာက လူကြီးသုံး ယောက်ရယ်၊ ညရှစ်နာရီကျော်ရင် သွားကြမယ်”

“အခုမှ လဆန်းနှစ်ရက် မှောင်မှောင်မည်းကြီး သင်္ချိုင်းထဲ သွားရမှာတော့ အကြောက်သား”

“ဟဲ့ ... ငါတို့လည်းပါမှာ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

မိတ်ဆွေစာပေ

“အေးပါ ... ကျုပ်ကြောက်တဲ့စိတ်ကို ဖယ်ထားပြီး လိုက်ကူ ညီပေးပါမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်သာ ပြောပြ”

ဆရာလေးကျော်သိုက်က သူဖြစ်စေချင်သည်များကို နတ် စာတော် နေအေးမြိုင်ဟာ ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်္ကျီ အခုပြန်ချင်ပြန်လို့ရပါပြီ၊ ညခုနှစ်နာရီလောက် ဒီအိမ် ကိုပြန်လာခဲ့ပါ”

“အေး ... စိတ်ချ အင်္ကျီပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟဲ့အေးမြိုင် ... သရဲကြောက်တယ်ဆိုပြီး လျှောက်ပုန်း

နေနဲ့နော်၊ နင်မလာရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ရှာမှာ”

“ကျုပ်ပုန်းလို့ကတော့၊ ရှင်ဘယ်လိုရှာရှာ မတွေ့စေရဘူး”

“ကဲ ... ကျုပ်သွားမယ်၊ ရှင်သာလိုက်မရှာနဲ့၊ အချိန်တန်ရင် ဘာခဲ့မယ်၊ ရှင်ကစိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး”

ဦးလှမင်းက နေအေးမြိုင်ကို စနောက်သလို နေအေးမြိုင်က မည်း အဝမခံပြန်ပြောရင်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

အိမ်ပေါ်မှာ လူကြီးများ ပြုံးရယ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ညရှစ်နာရီခန့် တစ်ဖေ၊ ကိုထွန်းမောင်တို့ ရွာသားလေးယောက်နှင့် ဆရာလေး ကျော်သိုက်တို့ ရွာပြင်သင်္ချိုင်းသို့ ထွက်လာကြသည်။

သင်္ချိုင်းတွင်းရှိ ဂူတစ်လုံးကို သန့်ရှင်းလိုက်ပြီ၊ ငှက်ပျောရွက်

မိတ်ဆွေစာပေ

များ ခင်းကာ ထမင်းတောင်းထဲမှ ထမင်းကိုပုံလိုက်သည်။ ထိုထမင်းပေါ်သို့ ကြက်သားဟင်းများ ပုံထည့်လိုက်သည်။ သောက်ရေခွက်ကိုပါ အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ဒေါ်အေးမြိုင်က ဆရာလေးမှာထားသည့်အတိုင်း ဂူဘေးမှာထိုင်ပြီး ကျောမှာဆံပင်ကိုဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် ဆရာလေးကျော်သိုက်က

“ကဲ ... ကျွန်တော်မဖဲဝါကို ပင့်တော့မယ်၊ ကိုထွန်းမောင်တို့ နောက်နားနည်းနည်း ဆုတ်ပေးပါ”

“အဒေါ်က မဖဲဝါဆီပိတ်ကို ညွတ်ထားပါ”

“အရှေ့နေထွက် အနောက်နေပင် တောင်တံငါကွန်မြောက်ဝှံအတွင်း မဖဲဝါရှိသည်ဆိုပါက ဤနေရာဤဌာနသို့ အမြန်ကြွလှမ်းခဲ့ပါ။ အမေမဖဲဝါခင်ဗျာ”

“ဤနေရာမှာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များလည်း အသင့်ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ ကြွရောက်ပြီး သုံးဆောင်ပါရန် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်”

တစ်ကြိမ်ပင့်ဖိတ်သည်။ မရောက်လာသေးသဖြင့် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ဆက်ပြီး ပင့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန် သင်္ချိုင်းအတွင်း လှုပ်ရှားမှုများ ရှိလာသည့်အတွက် မဖဲဝါကြွလာပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်သည်။

ခဏအတွင်းမှာပင် ဒေါ်အေးမြိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာဝင်ရောက်ပူးကပ်သွားသည်။ ခြေလက်များတွန့်လိမ်ပြီး ဂူပေါ်သို့လွှားကနဲ ခုန်တက်ကာ ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်းများကို မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်နေတော့သည်။

မကြာခင်မှာပင် ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်းလေးလုံးချက်တို့ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားသည်။ ရေဖလားထဲမှ ရေကိုမော့သောက်ချလိုက်သည်။

“ကဲ ... ငါ့ကိုအစားအသောက်တွေ ကျွေးမွေးပြီးခေါ်တယ်ဆိုတော့ ဘာကိစ္စပေါ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဆပ်သွားကုန်းရွာလယ်က ဦးအေးအောင် အိမ်ရှေ့မှာ သရဲတစ်ကောင်ရောက်လာပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာ လူသုံးယောက်ကိုသတ်ပြီး သွေးတွေ ဖောက်သောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီသရဲကို ရွာထဲက နှင်ထုတ်ပေးစေလိုပါတယ်။ မဖဲဝါခင်ဗျား”

“အေး ... အဲဒီသရဲက ဘခင်သေလို့ သရဲဖြစ်နေတာ အသတ်ခံရပြီး အစိမ်းသေသေသွားတာ။ အဲဒါကို စောစံတုတ်ဆိုတဲ့ လူက သူ့ဆရာကရင် အဖိုးကြီးကို အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်။ ဘခင်ရဲ့ပိညာဉ်ကို သင်္ချိုင်းထဲက ခေါ်ထုတ်လာပြီး သူ့လယ်ထဲက စာခြောက်ရုပ်မှာနေခိုင်းခဲ့တာ”

“အစပိုင်းတော့ သူ့လယ်ဧကနှစ်ဆယ်ကို စာမောင်းခိုင်းမလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သရဲဘခင်ကို သူ့လယ်ထဲက ပစ္စည်းမှန်သမျှ မည်သည့်အရာအောင် စောင့်ရှောက်ခိုင်းတယ်၊ ယူတဲ့လူမှန်သမျှ သတ်ပစ်ခိုင်းခဲ့တယ်”

“စာခြောက်ရုပ်မှာ တွယ်ကပ်နေတဲ့ ဝိညာဉ်သရဲကို လကွယ်ည ကိုးနာရီမှာ ကြက်အရှင်နှစ်ကောင် အချိန်မှန်ကျွေးမယ်လို့ ကတိ ပေးထားခဲ့တယ်”

“အဲဒီသရဲရှိနေတာကို သူ့လယ်မှာအလုပ်လုပ်တဲ့ သူရင်းငှား တွေသိသွားပြီး အလုပ်ထွက်သွားတာနဲ့ မိုးကျတော့ သူတစ်ယောက် ထဲ လုပ်ရတော့တာပေါ့၊ အလုပ်ဒဏ်ပိုပြီး အပြင်းဖျားရော သရဲဘခင် က သူ့သခင်ကိုသတ်ပြီး သွေးစုပ်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီနောက် လကွယ်ရက်ရောက်တိုင်း လယ်ကွင်းထဲနဲ့ နီးစပ် ရာ ရွာဝန်းကျင်လှည့်ပတ်ပြီး တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ သွေးကို ဖောက်သတ် စားနေတာ လူတွေမသိကြဘူး”

“ဒီလိုနဲ့ ဒီရွာက မောင်နှမနဲ့ တိုးပြီး ရွာထဲကိုဝင်ချင်တာနဲ့ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားအောင် နည်းမျိုးစုံလုပ်ပြနေတော့ ဒီရွာသားကောင် လေးက စာခြောက်ရုပ်မှာ သရဲဝင်ကပ်နေတာပဲ၊ ဒီစာခြောက်ရုပ်ကို အိမ်ရှေ့ယူသွားပြီး ထားရမယ်၊ ဒါမှ သူ့အစ်မကို နောက်ပိုင်းတဲ ကောင်တွေကို ကောင်းကောင်းခြောက်လှန့်ရမယ်လို့ ပြောတော့

သရဲက ရွာထဲကိုခေါ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုအပိုင်ယူပြီး ရွာထဲဝင်လိုက်ခဲ့တယ်၊ ရွာတော်ရှင်တွေကလည်း ကောင်လေးခေါ်ခဲ့ လို့ လိုက်လာဆိုတော့ ခွင့်ပြုရတော့တယ်”

“ဒီကောင်က သွေးသောက်ရတာ အရသာတွေနေပြီ၊ ရွာထဲမှာ မထားသင့်တော့ဘူး၊ လကွယ်ညရောက်တိုင်း လူသတ်နေဦးမှာတဲ့၊ ဒီတော့ အခုညရွာထဲပြန်ရင် အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ မနက်ပြန်ည ကိုးနာရီတိတိ ဒီကောင်ကိုငါလာခေါ်မယ်”

သူ့ဝိညာဉ်ထွက်သွားရင် သူ့ခိုင်တွယ်ကပ်နေတဲ့ စာခြောက်ရုပ် က ရုပ်လုံးပေါ်ပြီး ခြံရှေ့မှာရှိနေတာကို မြင်ရလိမ့်မယ်”

ကိုးနာရီထိုးလို့ ငါ့ခွေးကြီးတွေ ဟောင်သံကြားရလိမ့်မယ်၊ တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှကြားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုမင်းတို့ခြောက် ယောက်ပဲ ခွေးဟောင်သံကြားရ... မှ၊ ခွေးဟောင်သံကြားပြီးတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်၊ ငါ့ဒီတစ္ဆေသရဲ ကောင်ကို သင်္ချိုင်းထဲခေါ်သွားပြီး ဆိုင်ရာပိုင်ရာလက်ထဲ အပ်လိုက် မယ်၊ ကဲ ... မင်းတို့သိချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ လာမယ့် ညကိုးနာရီ သရဲဘခင်ကို ငါလာခေါ်မယ်၊ ပြန်ကြတော့”

ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် အဲဒီအေးမြိုင်ခန္ဓာကိုယ်မှ မဖဲဝါထွက် သွားသဖြင့် အဲဒီအေးမြိုင်ရူပေါ်လဲကျ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်လည်း ဒေါ်အေးမြိုင်ကို သတိရအောင် ပြုရပြီး သတိရသည်နှင့် ရွာထဲသို့ပြန်လာခဲ့သည်။

ရွာထဲရောက်တော့ ကိုးနာရီကျော်ပြီ။ ဦးတင်ဖေအိမ်မှာ အကျိုး အကြောင်းသိချင်၍ ရွာလူကြီးများ စောင့်နေကြသည်။

“အင်း ... ဦးအေးသောင်းက သရဲခေါ်တာမဟုတ်ပေမယ့် သူ့သားက ခေါ်ခဲ့တာကိုး၊ ဒါကြောင့် သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာ”

“ကောင်လေးကလည်း သူ့အိမ်ကို ပိုးပန်းနေတဲ့ကောင်တွေကို ခြောက်လှန့်လွှတ်အောင်ဆိုပြီးခေါ်ခဲ့တာ သရဲကသွေးဆာနေတဲ့သရဲ ဖြစ်တော့ လူသတ်တဲ့အထိဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဒီကိစ္စကာယကံရှင်တွေသိသွားရင် အတော်ရှင်းရခက်မဲ့ပြီသာနာ ပဲ၊ အားလုံးနားလည် သဘောပေါက်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရ တော့မယ်”

ကိစ္စအကျိုးအကြောင်း သိပြီးပြီမို့ ဦးတင်ဖေကို နှုတ်ဆက်ပြီး အားလုံးပြန်သွားကြတော့သည်။ ဦးတင်ဖေအိမ်မှာ ကိုထွန်းမောင်နှင့် ဆရာလေးကျော်သိုက်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မနက်ဖြန်ည ဦးအေးသောင်းအိမ်သွားပြီး ကိုးနာရီအထိ ထိုင်စောင့်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဆရာလေး”

“ဟုတ်စာယ် ... ကိုထွန်းမောင်၊ စာခြောက်ရုပ်သရဲက

မိတ်ဆွေစာပေ

အဲဒီအိမ်ရှေ့ရောက်နေတာ”

“စာခြောက်ရုပ်သရဲဆိုတော့ နေ့ခင်းအချိန်တာဖြစ်လို့ စာခြောက် ရုပ်ကို လူတွေမမြင်ရတာလဲ ဆရာလေး”

“စာခြောက်ရုပ်မှာ သရဲဝင်ပူးကပ်နေတာဆိုတော့ စာခြောက်ရုပ် က သရဲနဲ့အတူပျောက်နေတာပေါ့၊ သရဲလက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ထိတွေ့လိုက်ရင် ပစ္စည်းမှန်သမျှ ပျောက်သွားတတ်တယ်”

“သူတို့မြင်စေချင်ရင်တော့ မြင်ရတယ်၊ သရဲလက်က လွှတ်လိုက် ရင် အကောင်အထည်ကို မြင်ရတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ သရဲခန္ဓာကိုယ်ခွာ သွားရင် စာခြောက်ရုပ်ကြီး ထိုလူတို့အရှိအတိုင်း မြင်ရမှာပဲ၊ သူဝင်ပူးကပ်လိုက်ရင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဒါမှမဟုတ် ခြောက်ချင်လှန့်ချင်လို့ မြင်အောင်ပြရင်တော့ သူပူးကပ်နေလည်း လူတွေမြင်ရမှာပဲ၊ အခုပျောက်နေတာက စာ ခြောက်ရုပ်မှာဝင်ပြီး ပူးကပ်နေလို့ လူတွေမမြင်ရတာ ညကျရင် မပိဝါရောက်လာပြီး ကိုးနာရီမှာခေါ်ထုတ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ် မပိဝါနောက်ပါသွားရင် စာခြောက်ရုပ်ကြီး ကျန်ခဲ့လိမ့်တယ်တဲ့”

“သဘောပေါက်ပြီ ဆရာလေး၊ ညကျရင် မီးရှို့ဖို့ အသင့်ပြင် ဆားရမယ်”

ထို့နောက် စကားခဏပြောပြီး ဆရာလေးကျော်သိုက်ဘုရား

မိတ်ဆွေစာပေ

ရှိရှိပုတီးမိပ်နေသဖြင့် အိမ်ရှိလူများ ဆရာလေးအား အိပ်ယာပြင်ပေးကာ အားလုံးဝင်အိပ်ကြတော့သည်။

ဦးအေးသောင်း၏အိမ်မှာ ညကသင်္ချိုင်းထဲသွားခဲ့သော ရွာသားလေးယောက်နှင့် ဆရာလေးကျော်သိုက်တို့သာ ရှိနေသည်။ ရွာသူရွာသားများကို ညရှစ်နာရီခွဲပြီးနောက်ပိုင်း မည်သူမှအပြင်မထွက်ရန် ဦးတင်ဖေမှတစ်ဆင့် အပိုင်လူကြီးများကို ကြိုတင်ပြောဆိုထားသဖြင့် ရွာသူရွာသားတို့ မီးမှိတ်ပြီး အိပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ဦးအေးသောင်းအိမ်မှာ ခွေးဟောင်သံနားစွင့်ရင်း စကားမပြောပဲ ထိုင်နေကြသည်။ ညကိုးနာရီထိုးပြီ။

တစ်အောင့်ကြတော့ ရွာထိပ်မှခွေးဟောင်သံကြီး ကြားလိုက်ကြသည်။ သာမန်ခွေးတွေထက် တိန်းသံကဩနေသဖြင့် မဖဲဝါလာနေပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ ခွေးဟောင်သံ သုံးလေးကြိမ်မျှ ဆက်တိုက်ကြားရပြီး ငြိမ်သက် သွားသည်။

အားလုံးငါးမိနစ်ခန့် ထိုင်နေကြပြီး ဆရာလေးကျော်သိုက်က ထားသွားရန် အချက်ပြလိုက်သဖြင့် အိမ်ရှေ့ခြံဝသို့ ထွက်လာကြသည်။

ဦးအေးသောင်းက ဓာတ်မီးထိုးပြထားသည်။ ခြံဝ၏ဘေးနားမှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို ထင်းကနဲတွေ့လိုက်ကြရသည်။

စာခြောက်ရုပ်၏ သွားဖွေးဖွေးမှာ သွေးများပေကျံခြောက်နေသဖြင့် သဘောဆေးအပြုရောင်ပင် ပျောက်နေသည်။

“ကဲ ... မီးရှို့လိုက်ကြရအောင်”

အသင့်ယူဆောင်လာသော မီးတုတ်နှစ်ချောင်းကို မီးရှို့လိုက်ပြီး စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မီးကူးမြိုက်လိုက်သည်။ ပိတ်စအဖောင်းနှင့် ကောက်ရိုးခြောက်တို့က မီးကိုဝုန်းကနဲ ထတောက်စေသည်။ ငါးမိနစ်ပင်မကြာ စာခြောက်ရုပ်ကြီး ပြာကျသွားတော့သည်။ ထို့ကဲ့သို့ပြုလုပ်ပြီး အားလုံး ဦးတင်ဖေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မနက်စာစားသောက်ပြီး ကိုထွန်းမောင်က ဆရာလေးကို အောက်စုရွာရောက်သည့်တိုင် ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ထိုရက်နောက်ပိုင်းမှစ၍ အခြောက်ရုပ်သရဲကို လူတွေမတွေ့ရတော့သလို သရဲကြောင့်သေဆုံးရခြင်းလည်း မရှိတော့။ ဆပ်သွားကုန်းရွာကြီးလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ပင် အချိန်အခါမရွေး သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ပြီဖြစ်တော့သည်။

xxxxx

တစ္ဆေမိသားစုနဲ့ မြင်းလှည်းဆရာ

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ကဖြစ်သည်။ ရုပ်ပြစာအုပ်များ ရေးနေရစဉ်အချိန်ကဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။ ယခုအချိန် ရုပ်ပြစာပေများ ခေတ်မကောင်းသဖြင့် ရုပ်ပြရေးခဲ့သော ပန်းချီဆရာအတော်များများ အခြားလုပ်ငန်း၊ စီးပွားရေးလိင်းများသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် ရုပ်ပြစာအုပ်များရေးစဉ် သံလျှင်မြို့သို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သွားခဲ့သည့်အချိန် ကားမှတ်တိုင်မှာ မြင်းလှည်းဆရာနှစ်ယောက် ပြောပြသော အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရသည်နှင့် ဤ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်ရေးသားလိုက်ခြင်းဖြစ် ပေသည်။

ကျွန်တော်၏ ရုပ်ပြစာအုပ်မှာ(ဆက်ဂရောင်း) ရေးဆွဲနေသော

မိတ်ဆွေစာပေ

ကိုဉာဏ်ထွန်းက သံလျှင်မှာနေထိုင်သည့် ဦးမြင့်သိန်း(စံရွှေမြင့်) သားအောင်ဇော်မြင့်သိန်း၏ စာအုပ်မှာ ဘက်ဂရောင်းရေးနေရင်း သူ့ကို့ပိုင်သော ခြံလွတ်အတွင်းမှာ တဲထိုးပြီးနေသည်။

ထိုခြံမှာနေထိုင်ရင်း၊ ရုပ်ပြစာအုပ်မျိုးစုံဘက်ဂရောင်းကို လက်ခံ ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုအပ်ထားသော ရုပ်ပြတစ် ဖောင်ကို ချိန်းထားသည့် အချိန်ရောက်မလာသည့်အတွက် နေ့ခင်း ပိုင်းအိမ်မှာ ကိုဉာဏ်ထံစာရွက်ယူရန် သံလျှင်သို့ (ပါရမီ)ကားကို စီးကာ ထွက်ခဲ့သည်။

ကိုဉာဏ်ထွန်းထံမှ စာရွက်ပြီးသလောက်ယူရင်း သူ့အိမ်နှင့်မနီး မဝေးမှာရှိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နာရီဝက်ခန့် စကားတိုင်းပြော ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲကြတော့ သုံးနာရီခွဲခန့်ရှိပြီ။

ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ထဲပြန်ရန် ကားမှတ်တိုင်ရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ မှတ်တိုင်ရောက်ရန် ဆယ်မိနစ်ခန့်လျှောက် ရသည်။

မှတ်တိုင်နားရောက်တော့ သံလျှင် (G.T.C) မှာ ဂိတ်ထိုးသည့် ပါရမီကားကြီး မှတ်တိုင်မှထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ကားပေါ်သို့ လူရှိသမျှတက်သွားသည့် အတွက် မှတ်တိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ နေကပူ

မိတ်ဆွေစာပေ

အရိပ်မရှိသည့်အတွက် မှတ်တိုင်နှင့်မဝေးသည့် ဘန်ဒီပင်အောက်
သွားရပ်ပြီး အရိပ်ခိုနေလိုက်သည်။

ထိုအပင်အောက်မှာ မြင်းလှည်းမောင်းသည့် လူနှစ်ယောက်
မြင်းလှည်းများကို အနားပေးရင်း စစ်တုရင်ကစားနေကြသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်သည့် သစ်ပင်အောက်သို့ သူတို့ကစားသည်ကို
စိတ်ဝင်စား၍ကြည့်နေစဉ် ထိုဝိုင်းရှိရာသို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ်မှ
မြင်းလှည်းဆရာတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

ထိုလူအနီးရောက်လာသည်နှင့် ကစားဝိုင်းပျက်သွားသည်။
“လှည်း မင်းမိန်းမဗိုက်နာလို့ ဆေးရုံအပြန်သွားရမယ်၊ အပြန်လာခဲ့
ဖို့ မင်းအမေ့ကို မှာလိုက်တယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ...

“ဟာ ... ပွဲကောင်းတဲ့နေ့မှ မိန်းမက ဗိုက်ကနာရသေး
တယ်” ထိုမျှပြောပြီး မြင်းလှည်းဂိတ်မဟုတ်သော်လည်း အရိပ်
ကောင်းသည့် သစ်ပင်နှင့်ဘောလုံးကွင်းလို ပြောင်ရှင်းနေသည့်ပြေပြင်
အခြေအနေတို့ကြောင့် မြင်းလှည်းသုံးလေးစီး နေ့စဉ်အနားပေးသည့်
နေရာလိုဖြစ်နေသည်။

မြင်းလှည်းလာငှားသူရှိလျှင်လည်း လိုက်သည်။ အနားယူ၍
အားရမှ ဂိတ်သို့သွားပြီး ဂိတ်ထိုးကြသည်။

လှည်းဆိုသူ မြင်းလှည်းပေါ်တက်ပြီး ထွက်သွားသည်နှင့် ကျန်ခဲ့

သော မြင်းလှည်းမောင်းသမားက သူ့အနီးရောက်လာသည့် မြင်း
လှည်းသမားကို စကားစလိုက်သည်။

“လာထိုင်ပါဦး၊ ကစွဲနားမနေ့က ညနေပိုင်းမင်းမြင်းလှည်းကို
သရဲတွေငှားစီးလို့ဆို”

“ဟာ ... ဟုတ်ပါ့အကိုရာ ... မနေ့ကမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့
တ၊ ညခုနှစ်နာရီမထိုးခင်လေးမှာ ကျွန်တော်ခရီးသည်နှစ်ယောက်
သွားဖို့ပြီးအပြန် ခရမ်းသုံးခွလမ်းခွဲ အလွန်လေးအရောက် လင်မယား
နှစ်ယောက်နဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် လမ်းဘေးမှာရပ်ပြီး
မြင်းလှည်းကိုတားတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အပြန်ခရီးသည်ရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာစိတ်နဲ့
ပျော်သွားတာပေါ့ဗျာ”

“နေ့တွက်ကိုက်ပြီဆိုပြီးတော့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သံလျင်မှာ မြင်းလှည်း၊ ဆိုက်ကားတွေ
ဒီလောက်ပေါတာ နေ့တွက်ကိုက်အောင် မနည်းရှာရတာ၊ အခု
အသွားခရီးသည်ဖို့ပြီး သံလျင်ကိုပြန်အလာ ခရီးကြိုလိုက်မယ့်သူ
တွေ့ရုံတော့ ဝမ်းသာရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်သံလျင်မြို့ထဲ ပြန်တော့မှာ၊ လမ်းကြိုတယ်ဆိုရင်
တော့ လိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ ဒီပြင်ကိုမလိုက်တော့ဘူး၊ မြင်းလှည်းပြန်

အပ်ရတော့မယ်”

“လမ်းသင့်ပါတယ်၊ သံလျင်မြို့ဆေးရုံကို သွားမလို့ပါ”

“ဟာ ... နောင်ကြီး ... ခင်ဖျားကျွန်တော်ကို မသိဘူးလား”

မြင်းလှည်းပေါ်တက်တော့မည့် ခရီးသည်က မြင်းလှည်းမောင်းသူ အား ဟောကြည့်ပြီး ...

“အင်း ... သိသလိုလုပ် ... ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်”

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်မြင်းလှည်းကို မကြာမကြာ စီးနေတာ သံလျင်ဈေးကြီးမှာ စတိုးရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ သံလျင်ဈေးထဲမှာ စတိုးဆိုင်ရှိတယ်၊ အင်း ... မြင်းလှည်းငါးစုံစီးနေတာဆိုတော့ သေသေချာချာ မသိဘူး”

“အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်ပဲ ဆေးရုံကို ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲ”

“ဆေးကုသရမယ့် ကိစ္စရှိလို့ပါ။ အိမ်ပြန်စရာမလိုသေးဘူး၊ ဆေးရုံကိုသာပို့ပေးပါ”

ကစွန်းနှင့် ခရီးသည်ယောက်ျားတို့ စကားပြောနေပေမယ့် အမျိုးသမီးက ငါးနှစ်အရွယ်ခန့် ကလေးမလေးကို လက်ဆွဲထားပြီး မျက်နှာခပ်တည်တည်ရှိနေသည်။

ခရီးသည်ယောက်ျားက အရင်တက်ပြီး ကလေးမလေးကို

ဆွဲတင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက နောက်မှတက်လာသည်။ အားလုံး အပေါ်ရောက်သည်နှင့် မြင်းလှည်းကိုမောင်းလိုက်သည်။

မြင်းလှည်းကိုမောင်းရင်း ကစွန်းက စကားများသူပီပီ စပ်စပ် လိုက်သေးသည်။

“နောင်ကြီးတို့ ဆေးရုံကိုကိစ္စရှိလို့ သွားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ကလေးကိုတော့ ဆေးရုံကို ခေါ်မသွားသင့်ဘူး၊ လူနာတွေလာကြည့်ရင် ကလေးခေါ်မလာရဘူးလို့ ဆရာဝန်တွေပြောတာ ကြားဖူးတယ်”

“အခုတော့ မခေါ်လို့မဖြစ်၊ ခေါ်ကုန်သွားရမှာပဲ၊ မြင်းလှည်းခက ထုံးစံပဲမဟုတ်လား၊ ဆင်းတော့ပေးမယ်”

မြင်းလှည်းစီးနေကျ ခရီးသည်များကတော့ ဈေးကိုမေးစရာမလို၊ အားလုံးသိနေကျဖြစ်သည်။ သံလျင်သားမဟုတ်သည့် ခရီးသည်များကတော့ ဈေးကိုမေးစမ်းပြီး ကျေနပ်မှစီးကြသည်။

ကစွန်းလည်း မြင်းလှည်းခကိုပြောမနေတော့၊ နောက်ဆုံးသိမ်း ကျော့မည့်အခေါက်ပို့ စီးနေကျဖောက်သည်ကို မိတ်မပျက်စေချင်၊ ပေးသရွေ့သာယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ငါးရက်လောက်က သုံးခွနဲ့ရန်ကုန်သွားတဲ့ကားဖောက်တာ မင်းကြားလိုက်သေးလား”

“ဟာ ... ကြားတာပေါ့၊ ခရီးသည်ငါးယောက်သေပြီး လေး

ငါးခြောက်ယောက် ဒဏ်ရာတွေရပြီး ဆေးရုံရောက်တယ်လို့ မြင်းလှည်းဂိတ်မှာ ပြောနေကြတယ်”

“အခု ဆေးရုံသွားမှာ ကားမှောက်လို့ ဆေးရုံရောက်နေတဲ့ လူနာထဲမှာ အသိရှိလို့သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင် ... အပုပ်နံကြီးက နံလိုက်တာဟောင်နေတာပဲ”

ကစ္စနားက ရုတ်တရက်မခံမရပ်နိုင်အောင် နံသည့်အပုပ်နံကို နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ငါတော့မနံဘူးကွ၊ မင်းပဲထူးထူးဆန်းဆန်း လမ်းဘေးက ခွေးသေကောင်ပုပ်ပြီး နံတာနေမှာပေါ့”

“ဒီလောက်ပုပ်ဟော့နေတာ မနံဘူးတဲ့”

စိတ်ထဲက ဝေဖန်နေတုန်းမှာပင် ရုတ်တရက်အပုပ်နံပျောက် သွားသည်။

“မနံတော့ဘူး၊ ခွေးသေကောင်ပုပ်ပဲဖြစ်မယ်၊ နောက်မှာကျန်ခဲ့ ပြီ ...”

စကားဆက်မပြောဖြစ်ပဲ ဆက်ပြီးမောင်းလာခဲ့သည်။ ဆေးရုံနား ရောက်တော့မည်။ အချိန်က ခုနှစ်နာရီကျော်ပြီး လမ်းမီးတိုင်မှိုန် တုတ်တုတ်အောက်မှာ မြင်းလှည်းက ပြည်ပြည်မှန်မှန်သွားနေသည်။

“ရောက်တော့မယ်၊ အထဲဝင်ပေးရမလား၊ အပေါက်ဝနားမှာ စင်းမလား”

ကစ္စနားက ခရီးသည်ယောက်ျားကို မြင်လှည်းမောင်းရင်း မေးလိုက်သည်။

နောက်မှ ကစ္စနား၏အမေးကိုပြန်ဖြေသံ မကြားရ၊ သို့ကြောင့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

နောက်မှာထိုင်နေသည့် ခရီးသည်သုံးယောက် လှည်းပေါ်မှာ နေနေတော့၊ မြင်းလှည်းပေါ်က မည်ကဲ့သို့ ဆင်းသွားသည်ကို ဆီလိုက်၊ ခုန်ခုန်လှည်း မဖြစ်နိုင်၊ မြင်းလှည်းခလည်း ပေးမသွား။

“ဒါ ... ဒါဆို .. ဒီမိသားစုသုံးယောက်က လူမဟုတ်ပဲ စာရွေ့သရဲတွေများလား၊ သ ... သရဲတွေပဲ”

ဆေးရုံမှာ မြင်းလှည်းရပ်ပြီး ဘာမှဆက်မလုပ်ဖြစ်ပဲ၊ ကြောင် စိမိနှင့်ရပ်နေမိသည်မှာ ဘယ်မျှကြာသွားသည်မသိ ...။

“ဟိ ... ဟိ ... ဟိ”

“ဆေးရုံထဲဝင်မည့် ကားတစ်စီး၏တွန်းသံနှင့် အသိပေးမှ သတိ ပြန်ဝင်လာသည့်အတွက် မြင်းလှည်းကို အပေါက်ဝမှဖယ်ပေးလိုက် သည်။

ကစွနားပိတ်ထဲ မကျေမလည်ဖြစ်လာသည်။ သရဲအကြောင်း
ပိတ်ဝင်စားမိသော်လည်း ဆေးရုံအဝှမှာ လူဝင်လူထွက်များ ရှိ
သည့်အတွက် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာမဖြစ်တော့ပဲ စိတ်တို့တည်ငြိ
လာသည်။

သို့ကြောင့် မြင်းလှည်းကိုသင့်ရာမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ဆေးရုံထဲ
ဝင်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်ကို လိုက်ရှာစေ
ဆေးရုံဝင်ပေါက်စောင့်သည့် ဝန်ထမ်းကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် မေးမြန်း
စုံစမ်းရန်အနီးသို့ သွားလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ... မသိလို့တစ်ခုလောက် မေးချင်ပါတယ်”

“ကဲ ... ဆို ဘာသိချင်တာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းက ခရမ်းသုံးခွဘက်သွားတဲ့ ကားမှောက်တဲ့
အကြောင်း သိချင်လို့ပါ”

“မင်းက ... သူတို့အမျိုးအဆွေထဲကလား”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါသွားတယ် ကြားလို့ပါ”

“သေတာက ငါ့ယောက်၊ ဆေးရုံကိုခုနှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရတဲ့
လူတွေထဲက ငါ့ယောက်ကမသေပဲ ဆေးဆက်ပြီးကုနေတယ်၊
သေတာခုနှစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်”

“ဒီသံလျင်က မိသားစုသုံးယောက်သေတဲ့ထဲမှာပါသွားလား”

ပိတ်ဆွေစာပေ

သိချင်လို့ပါ”

“တာ ... ပါတယ်၊ ပထမ ယောက်ျားက အရင်သေတယ်ကွ၊
မိန်းမက သံလျင်ရေနံချက်စက်ရုံက အရာရှိလို့လည်းပြောတာပဲ၊
သူ့ယောက်ျားက ဈေးကြီးထဲမှာဈေးရောင်းတယ်တဲ့၊ သူတို့သမီး
လေးလည်း သေသွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်က
မြင်းလှည်းမောင်းပါတယ်”

“သူတို့မကြာခဏ မြင်းလှည်းစီးနေလို့ မျက်မှန်းတန်းမိနေ
တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီဝက်သာသာလောက်က သူတို့ကားမှောက်တဲ့
နေရာဖြစ်မယ်၊ မြို့ပြင်ခရမ်းသုံးခွ ကားလမ်းပေါ်မှာ ခရီးသည်ပိုပြီး
ပြန်အလာ သူတို့သုံးယောက်တားပြီး မြင်းလှည်းကိုစီးလာတယ်”

“သူတို့က အိမ်ကိုမမောင်းခိုင်းပဲ ဆေးရုံကို မောင်းခိုင်းလို့
သူတို့သုံးယောက်ကိုတပ်ပြီး မောင်းလာခဲ့တယ်၊ လမ်းမှာစကားတော့
ပြောလာတာပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောသမျှတော့ ပြန်ပြောနေတာပဲ”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှသင်္ကာမဖြစ်မိဘူး၊ ဆေးရုံဝ
ရောက်တော့ သုံးယောက်လုံးပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်၊
ဒီတော့မှ လူမဟုတ်ပဲ တစ္ဆေသရဲတွေမှန်း သိလိုက်တော့တယ်”

“အဲဒီလူက သံလျင်ဈေးကြီးထဲမှာ စတိုးဆိုင်ရောင်းနေတာ၊

ပိတ်ဆွေစာပေ

ရှေးလာဖွင့်တဲ့အချိန်၊ ရှေးသိမ်းပြန်တဲ့အချိန် ကျွန်တော်မြင်းလှည်းနဲ့ မကြာခဏစီးပူးလို့ မျက်မှန်းတန်းမိနေတာ”

“ဆေးရုံနားမရောက်ခင် လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်က ကားမှောက်ပြီး လူသေတဲ့သတင်း ကြားမိသေးလားလို့ မေးတယ်”

“ကြားတယ် လူငါးယောက်သေတယ်လို့ ကြားတာပဲပြောပြီး သူကလည်း ဆက်မပြောတော့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဆက်မမေးဖြစ် တော့ဘူး။”

“ဒီဆို မင်းမြင်းလှည်းကို သေသွားတဲ့ မိသားစုက ငှားစီးလာတာ ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အခုမှ အစ်ကိုကြီးပြောပြလို့သိရတာ၊ စောစောကသာ သူတို့ သေပြီးတာသိထားရင် ဘယ်တင်ခဲ့ပါ့မလဲ၊ သေချာသိရပြီဆိုတော့ စိတ်ထဲရှင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်သွားဦးမယ်”

“ဒါနဲ့ မြင်းလှည်းငှားခပေးသွားသေးလား”

“ဆေးရုံရောက်မှယူတော့ဆိုတာနဲ့ မယူဖြစ်လိုက်ဘူး”

“အင်း ... သရဲပေးတဲ့ပိုက်ဆံဆိုရင် အစစ်တော့ဖြစ်မယ် မထင်ဘူးကွ”

“ဘာပဲရရ အမှတ်တရရှိတာပေါ့၊ ဟား ... ဟား”
ကစွန်းက သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း ဆေးရုံအပေါက်စောင့်အား

နှုတ်ဆက်ပြီး မြင်းလှည်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

မြင်းလှည်းဆရာကို ကစွန်းဆိုသူက သူမြင်းလှည်းကို သရဲစီး လာသည့်အကြောင်း ပြောပြနေသည်ကို ဆုံးအောင်နားထောင်နေ သဖြင့် ပါရမိကားနှစ်စီးထပ်ထွက်သွားသည်။

“ကဲ ... ငါ့စိတ်သွားထိုးတော့မယ်၊ မင်းရော”

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရချိုးထမင်းစားပြီးမှ ညနေပိုင်း ပြန်ထွက် တော့မယ်”

“ဒီတစ်ခါ သရဲနဲ့ထပ်တိုးမှ ဟုတ်ပေဖြစ်မယ်၊ နေ့ဘက်ကို ပိုအားစိုက်ပေါ့၊ ညဘက်နားတာကောင်းတယ်”

“နေ့တိုင်းတော့ သရဲမစီးနိုင်ပါဘူးဗျာ”

မြင်းလှည်းသမားနှစ်ယောက် မြင်းလှည်းများပေါ်တက်ပြီး မောင်း ထွက်သွားမှ ကားမှတ်တိုင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာမိသည်။

ထိုအချိန် သံလျှင်ဘက်ဆီမှ ရန်ကုန်ထဲသွားမည်။ ပါရမိကားကြီး မှတ်တိုင်သို့ ရောက်လာသည့်အတွက် ကားပေါ်တက်ပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

xxxxx

အခန်းဖော်က သရဲမ

ဝါးတစ်ရာစက်မှုရုံအနီးရှိ ရပ်ကွက်အတွင်းမှာ မိန်းကလေး အဆောင် တစ်ဆောင်ရှိသည်။

ထိုမိန်းကလေးများအတွက် သီးသန့်ဌာနထားသောအခွေက အခန်းဆယ်ခန်းရှိသည်။ ရွှေပြည်သာမြို့နယ် ဝါးတစ်ရာစက်မှုရုံမှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြသော မိန်းကလေးအများစု ဌာနရမ်းနေထိုင်ကြ သည်။

ထိုမိန်းကလေးများက စက်ရုံတစ်ရုံထဲမှမဟုတ်၊ အထည်ချုပ် စက်ရုံတစ်ကလည်းရှိသည်။ စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်း စက်ရုံက လည်းရှိသည်။

မြန်မာအေးအေးမာ၊ မိဆောင်းတင်တို့က အညာဒေသ မကွေး

တိုင်းပွင့်ဖြူမြို့နယ်က၊ ရန်ကုန်သို့လာပြီး ရသည့်အလုပ်ဝင်လုပ်နေ ကြသူများဖြစ်သည်။

အညာဒေသမှာ ယခင်လို စိုက်ပျိုးလို့မကောင်းတော့၊ ရာသီတွေ လည်းမမှန်တော့။

ဆောင်းကာလရောက်ပေမယ့် မိုးဦးဝင်သည့်အချိန်နောက်ကျ သလို မိုးရေချိန်ကလည်း တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်ပိုပြီး နည်းပါးလို့ လာသည်။ ကဆုန်လမှာ စိုက်ပျိုးကြသည့် စပါးပင်တို့ကိုလည်း မစိုက်ပျိုးနိုင်တော့။

မြေပိုက်သူကလည်း နည်းသွားပြီး အချို့နှစ်တွေ၊ ဝါဆိုလပြည့် အချက်သည်တိုင် မိုးကိုမမြင်ကြရတော့။

စိုက်ရေးပျိုးရေးကို အဓိကထားပြီး မလုပ်နိုင်ကြတော့၊ ရွာထဲမှာ ယခင်က ခွားတစ်ရှဉ်း လှည်းတစ်စီး၊ အိမ်တိုင်းလိုလိုရှိကြသည်။ ယခု ခွားရောလှည်းပါမရှိသလောက် ရှားသွားပြီဖြစ်သည်။

ရွာတစ်ရွာမှာ ယခင်က ရွာတစ်ဝက်နီးပါး တောင်သူများရှိခဲ့ပြီး ယခုတစ်ရွာကို ဆယ်ဦးခန့်ပင် အနိုင်နိုင်လုပ်ကိုင်နိုင်ကြတော့သည်။ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် မိုးခေါင်လာသည်။ သစ်တောတွေပြုန်း၊ ရေတွေကခန်းကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားသား အတော်များ များ ထိုင်းနှင့် မလေးရှားနိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ

အမြင် ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ကုန်တော့သည်။

ရွာပတ်ပတ်လည်ရှိ၊ ထန်းပင်ထန်းတောတွေမှာလည်း ထန်တက်မည့် ထန်းသမားမရှိတော့သလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ အချို့က နိုင်ငံရပ်ခြားမသွားပဲ အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ သွားကာ စက်မှုတွေမှာ ဝင်လုပ်ကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များမှာ ဝင်လုပ်ကြသည်။ သို့ကြောင့် အညာသူ မြို့၊ အေးအေးမာ၊ မိဆောင်းတင်တို့ တစ်မြို့တစ်ရွာတည်းသားတစ်စု၊ ရေကြည်ရာမြက်နေရာရှားရင်း အောက်ပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့ရတော့သည်။

မြို့မြက အလုပ်ရုံကအဆောင်မှာ အခန်းရသဖြင့် အလုပ်ကို အချိန်နီးမှတ်၍ရသည်။ အေးအေးမာနှင့် မိဆောင်းတင်တို့က အလုပ်ရုံနှင့် လမ်းလျှောက်လျှင် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ဝေးသည့် အဆောင်မှာ ငှားရမ်းနေထိုင်ရသည်။

မနက်စောစောထပြီး ထမင်းအိုးတည်ရသည်။ သူတို့သည် အဆောင်ကို ပြောင်းလာသည်မှာ တစ်ပတ်သာရှိသေးသည်။ ရန်ကုန်ရောက်သည်က တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အရင်က ရပ်ကွက်အတွင်းကျကျ အဆောင်မှာ ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည်။

အားလုံးအခြေအနေကောင်းသော်လည်း အလုပ်နှင့်အတော်ဝေး

သလို နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် လျှောက်မှရောက်သည်။ ယခုနေရာက အလုပ်ကို ဆယ်ငါးမိနစ်မှ အလွန်ဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်သာ လျှောက်ရသည်။ သည့်ထက်နီးသည့်အဆောင်က မရှိတော့။

ညဘက်စားသောက်ပြီး၍ အိပ်ချိန်နားနီးမှ တစ်ဖက်အခန့်က မိန်းကလေးပြန်လာသည်ကို အေးအေးမာသိသည်။ ညရှစ်နာရီခွဲ ကိုးနာရီဆို တံခါးဖွင့်သံ လမ်းလျှောက်သံကြားရသည်။

စကားပြောသံတော့ မကြားရ၊ သည်အချိန်ဆို မည်သူမှ အသွားအလာမလုပ်ကြတော့သည့်အတွက် အဆောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ နေသည်။

အလုပ်ကအပြန် ရပ်ကွက်ညဈေးလေးမှာ တင်းချက်စရာ ဝင်ဝယ်ကြသည်။ ညဘက်စားသောက်ရန်နှင့် မနက်အလုပ်ကို ထမင်းချိုင့်ထည့်သွားရန် ရည်ရွယ်ပြီးဝယ်ကြသည်။

ညကတည်းက မနက်တင်းယူသွားနိုင်ရန် ဆီပြန်တင်းတစ်မျိုးမျိုး ချက်ထားရသည်။ ကြက်ဥကြော်ဆိုလျှင်တော့ မနက်မှချက်၍ ရသည်။

မြို့မြတို့ အေးအေးမာတို့သည် အဆောင်ရောက်သည်နှင့် ထမင်းအိုးတစ်လုံး ပေါင်းအိုးနှင့်တည်ထားကာ၊ ရေချိုးရန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရေချိုးအဝတ်လျော်ပြီး အခန်းပြန်ရောက်တော့ ထမင်းအိုး

က ကျက်နေပြီဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဟင်းအိုးပြင်ကာ ချက်ပြုတ်ရသည်။ လောလော လတ်လတ် စားလို့ရမည့်ဟင်းကို အရင်ချက်ပြီးစားရင်း မနက် ထမင်းပူးထည့်ရန် ဟင်းကိုမီးဖိုပေါ်မှာ တင်ထားရသည်။ ဝက်သား၊ ကြက်သား၊ အမဲသားတို့ဆိုလျှင် ထမင်းစား၍ ပြီးသည့်တိုင် အသား မနူးသေး။

သို့ကြောင့် ဟင်းကိုနူးရန် အချိန်ပေးရသည်။ အားလုံးပြီးစီး တော့ ညရှစ်နာရီကျော်ပြီ။

အေးအေးမာမာလည်း အားလုံးစားသောက် ချက်ပြုတ်ပြီးသည်နှင့် အိပ်ယာထဲဝင်ကာ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့်နာရီဝက်ခန့် အချိန်ဖြန်းနေလိုက် သည်။

ဖေ့တုတ်သုံးနေရင်း အိပ်ချင်လာမှလျှင်များပိတ်ပြီး ခေါင်းအုံးဘေး ချကာ အိပ်လိုက်သည်။

သည်နေ့ပိုက်ဆံက နည်းလာသည့်အတွက် ညစာချက်ရန် မှန်ညင်းတစ်စီးနှင့် မနက်ထမင်းချိုထည့်ရန် ကြက်ဥငါးလုံး ဝယ်လာ ခဲ့သည်။

ထမင်းကျက်သည်နှင့် မှန်ညင်းကိုလှီးဖြတ်ကာ ကြော်လိုက်သည် ကျက်ကာနီးတော့ ကြက်ဥတစ်လုံးဖောက်ထည့်ပြီး ဖွေလိုက်သည်။

ထမင်းပူပူ မုန့်ညှင်းကြက်ဥကြော်နှင့် ထမင်းတစ်ပူးချက် နည်း နည်းသာကျန်တော့သည်။

ချက်ရေးပြုတ်ရေး အချိန်လျော့သွားသဖြင့် ရှစ်နာရီအားလုံး ပြီးစီးပြီဖြစ်သည်။

ရှစ်နာရီခွဲခန့်ရှိတော့ သူ့ဘေးဘက် အစွန်ဆုံးအခန်းတံခါးဖွင့် သံကြားလိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ရှိမှ အေးအေးမာမာအခန်းထဲက အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ဖက်အခန်းရှေ့သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ခေါက် လိုက်သည်။

“အစ်မ ... အစ်မ ... ပြန်ရောက်ပြီလား”

အေးအေးမာမာ၏ စကားမဆုံးခင် အခန်းတံခါးဖွင့်လာသည်။ အခန်းထဲမှ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်အရွယ်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါက်ဝနားရပ်လာသည်။

“အစ်မအခန်းကို လာလည်လို့ရလား”

“ရပါတယ်၊ တက်ခဲ့လေ”

အေးအေးမာမာလည်း မိန်းကလေးက ခွင့်ပြုသဖြင့် အပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

“ထိုင် အဲဒီကွပ်ပစ်ပေါ်ထိုင်၊ အစ်မအသက်က ဘယ်လောက်ရှိ ပြီလဲ”

“ကျွန်မက ဆယ်ကိုးနှစ်ပါ”

“အဲဒါအစ်မက တစ်နှစ်ကြီးတာပေါ့၊ အစ်မအသက်က အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လို့ နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်ထဲဝင်နေပြီ”

“ကျွန်မက အစ်မလို့ခေါ်လိုက်တာ မှန်တာပေါ့”

“အိနဲ့ အစ်မက ဘယ်စက်ရုံမှာလုပ်တာလဲ၊ ညဉ့်နက်တယ်နော်”

“အစ်မက ထိုင်းနဲ့မြန်မာဖက်စပ်လုပ်နေတဲ့ ဘီယာစက်ရုံမှာ လုပ်နေတာ၊ နေ့တိုင်းအချိန်ပိုဆင်းရလို့ အပြန်နောက်ကျတာ”

“ထမင်းလည်းချက်စားတာ မတွေ့ဘူးနော်”

“အရင်အလုပ်တုန်းကတော့ ချက်စားပါတယ်”

“အခုအလုပ်က အချိန်မရတော့လို့ မနက်စာနေ့လည်စာ ညစာ အကုန်အပြင်မှာပဲ ဝယ်စားတော့တယ်၊ အခုလို ဝယ်စားလို့ ရအောင် အချိန်ပိုနေ့တိုင်းဆင်းရတာပေါ့”

“အရင်ဘယ်မှာလုပ်ခဲ့တာလဲ”

“ဖွဲ့လေးလက်ဖက်နဲ့ အကြော်စုံလုပ်ငန်းစက်ရုံမှာ လုပ်ခဲ့တာ”

“ကျွန်မတို့လည်း အဲဒီစက်ရုံမှာလုပ်နေကြတာပဲ၊ အလုပ်ရှင်တွေ က သိပ်သဘောကောင်းကြတာပဲ၊ အစ်မကဘာကြောင့် အလုပ် ပြောင်းလုပ်ရတာလဲ”

“အင်း ... ပြောရရင် ... ရှည်တော့မယ်၊ အရှက်အတွက်

မိန်းကလေးရဲ့ အရှက်အတွက်နဲ့ အလုပ်မှာမပျောက်ပိုက်တော့လို့ အလုပ်ကထွက်ပြီး ဒီဘီယာစက်ရုံကို ပြောင်းခဲ့တာ”

“အင်း ... အစ်မစကားကြားပြီး ကျွန်မတော့ အရမ်းစိတ်ဝင် စားသွားပြီ၊ နောက်ညကျရင် အစ်မအကြောင်း ညီမစပ်စုချင်တယ်၊ ပြောပြမှာလား”

“ညီမက သိပ်သိချင်နေရင်တော့ ပြောပြနိုင်ပါဦးမယ်၊ ညီမအိပ် ပဲ တစ်ညလုံးထိုင်ပြီး နားထောင်ချင်မယ်ဆိုရင်တောင် အစ်မက မအိပ်ပဲ ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

“ဒီညတော့ မပြောပါနဲ့တော့၊ အစ်မလည်း အလုပ်မှာတစ်နေ့ လုံး လုပ်နေရတာဆိုတော့ အိပ်ယာပေါ်လှဲချင်မှာပဲ၊ ကျွန်မလည်း မနက်အလုပ်ကို ထမင်းဗူးယူသွားဖို့ စောစောထပြီး ချက်ပြုတ်ရဦး မယ်၊ မနက်ဖြန်ညမှထပ်လာခဲ့မယ်နော်”

“အေး ... အေး အစ်မရောက်ပြီး ခဏနေလာခဲ့ပေါ့”

“အစ်မ ညဘက်ရေမချိုးဘူးလား”

“အလုပ်ကပုံမှန်အချိန်အပြီး နာရီဝက်အချိန်အားတယ်၊ အဲဒီ အချိန် ရေချိုးလိုက်တာပေါ့၊ ရေချိုးပြီး စက်ရုံအပြင်သက်ထွက်တယ်၊ အစာပြေမှနဲ့ တင်းခါးဖြစ်ဖြစ် အသုပ်ဖြစ်ဖြစ်ဝယ်စားလိုက်တယ်၊ ပြီး တာနဲ့ အချိန်ပိုဆက်ဆင်းရတာပဲ”

“ကဲ ... အစ်မ အညောင်းအညာဖြေ ကျော့ဆန့်တော့၊ ကျွန်မအခန်းပြန်တော့မယ်၊ ညဘက် အရေးအကြောင်းရှိရင်နိုးပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲညီမ”

အေးအေးမာတစ်ဖက်အခန်းမှ အမျိုးသမီးအခန်းဖော်နှင့်သိပ်ပြီး မရင်းနှီးသေးသည့်အတွက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်သာနေပြီး အခန်းပြန်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်အတွင်း သူ့နာမည်ကိုလည်း မမေးသလို၊ သူကလည်း ထိုမိန်းကလေးနာမည်ကို မမေးမိ၊ နောက်နေ့မှ အမည်နာမမေးပြီး သူ့နာမည်ပြောပြကာ မိတ်ဆက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဗုန်းစာဖွင့်ကြည့်ပြီး အိပ်ချင်လာသည့်အတွက် ဗုန်းပိတ်ကာ အိပ်လိုက်တော့သည်။

သူထမင်းစားသောက်ပြီး၍ ပန်းကန်များ ဆေးကျောနေစဉ် အစွန်ဆုံးအခန်းမှ တံခါးသော့ဖွင့်သံကြားလိုက်သည်။ အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီး တစ်ဖက်အခန်းသို့ ကူးလာခဲ့သည်။

“အစ်မ ... အားနေလား”

“အစ်မက အခန်းမှာဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူးလေ၊ ရောက်ရင် အိပ်ချင်အိပ် မအိပ်ချင်ထိုင်နေ ဒါပါပဲ”

“မနေ့ညက အစ်မနာမည်တောင် မမေးလိုက်ဘူး၊ ကျွန်မနာမည်ကတော့ အေးအေးမာတဲ့”

“အစ်မနာမည် သင်းသင်း”

“ဒါဆို အစ်မသင်းလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“ညီမကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“အစ်မအညောင်းအညာ မဖြေချင်သေးဘူးဆိုရင် မနေ့ညက အစ်မပြောပြတဲ့ အကြောင်းဆက်ပြောပါလား”

“အင်း ... ညီမက အစ်မအကြောင်း သိပ်စိတ်ဝင်စားနေပါလား၊ တခြားအတွေးတွေတော့ မတွေးနဲ့၊ အစ်မအလုပ်ကထွက်ခဲ့တာ အစ်မကိုယ်အဖြစ်ကိုယ်ရှုက်ပြီး လိပ်ပြာမလို့လို့ထွက်ခဲ့တာ”

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်မက ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်တွေးနေတာ အလုပ်အတူတူလုပ်တဲ့ အလုပ်သမားယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ယောက်က အနှောက်အယှက်ပြုနေတာကြောင့် အလုပ်မှာမပျော်တော့ပဲ ထွက်ခဲ့တာလို့ထင်တာ”

“ညီမထင်တာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

“အလုပ်ရုံပိုင်ရှင်တွေရဲ့ မိသားစုနဲ့ပတ်သက်လို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် အရှက်ကြီးရှက်ပြီး အလုပ်ကထွက်လာခဲ့တာ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက အစ်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေခဲ့တာ အလုပ်သမားအတော်

များများနဲ့ ယှဉ်ရင် အစ်မက သူတို့ထက်ပိုလှတယ်၊ ပိုချောတယ်လို့ လည်း ထင်ထားတာ”

“အိပေမယ့် ဘယ်လိုပဲပြောပြော အစ်မအလှက အလုပ်သမား ဆိုပေမယ့် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ရှိနေခဲ့တယ်၊ တော်ရုံလည်း အလုပ် အတူထူလုပ်တဲ့ ကောင်လေးတွေကို စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ စိတ် လည်းမကူးဘူး”

“အစ်မ ... စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်”

“တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်၊ အစ်မရဲ့မိန်းမဟာ အောက်မှာ အဲဒီအစ်မစိတ်ဝင်စားတဲ့ လူကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာမယ်ထင်ထားတယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး လည်ပင်းဖက်ပေါင်းသင်းနေ တဲ့ သူငယ်ချင်းလှလှစ်စ်တို့ အေးမင်းဝင်းတို့ကို ပြောပြလိုက်မိတယ်”

“အဲဒီလိုပြောပြတော့ ကောင်မတွေက မြောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ် တာပေါ့၊ ဘယ်လိုပုံစံပေး၊ ဘယ်လိုအမူအယာလုပ် သူ့သတိပြုမိ အောင်နေ စသဖြင့် ဝိုင်းပြီးသင်ပေးသလိုနဲ့ မြောက်ပင့်ပေးကြတာ ပေါ့”

“အစ်မကလည်း ဟုတ်လှပြီထင်နေတာ၊ အချိန်တွေ လနဲ့ချိပြီး ကြာသွားတယ်၊ အစ်မစိတ်ဝင်စားတဲ့လူက သိတဲ့အရိပ်အယောင်

လူစုလူဝေးနှင့် သွားယူကြတော့သည်။

မကြာပါ စစ်တပ်ရောက်လာပြီး လူစုခွဲရန်ပြောသည်။ ပါးစပ်နှင့် အမိန့်ပေး၍မရသဖြင့် မြောက်လှန့်ပစ်ခတ်မှသာ လူစုကွဲကုန်တော့ သည်။

ထိုအချိန် ဝိုထောင်ထဲမှာ အမိုးနှင့်အကာသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ညအချိန်ရောက်တော့ ဆူပူသောင်းကျန်းသူများ ရပ်ကွက်အတွင်း မဝင်ရန်၊ လူကြီးလူငယ်စုပြီး လမ်းထိပ်လမ်းဆုံများမှာ ကင်းစောင့် ကြရတော့သည်။

ငါးကပ်များယက်ပြီး လမ်းထိပ်များမှာပိတ်ကာ ထားကြသည်။ ညဘက်ရောက်လျှင် အပြင်လူအဝင်မခံတော့။

ထို့နောက် တောင်ဥက္ကလာ (၁၃)ရပ်ကွက်နှင့် စိမ့်ကိန်းရပ်ကွက် တို့ ပြဿနာထပ်ဖြစ်ပြန်သည်။

စိမ့်ကိန်းရပ်ကွက်ထဲက တစ်အိမ်တစ်ယောက်ထွက်ပြီး လုံခြုံရေး ကာဝန်ယူရမည်ဆိုသဖြင့် အိမ်ထဲမှာမနေရပဲ ယောက်ျားမှန်သမျှ ထွက်ရသည်။

ရပ်ကွက်နှစ်ခုကို ငါးကပ်များနှင့် ကာရံပိုင်းခြားလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့မှာပင် ငမိုးရိပ်ချောင်းစပ်မှ ပဲ့ထောင်လေ့တစ်စင်း ဆိုက် ကပ်လာပြီး အသင့်လုပ်ထားသော တွင်ခုံကျ ရှင်ကလိများကို

ထင်းရှူးသား သေတ္တာများနှင့်အပြည့် လာပေးသွားသည်။

ဝင်လာသမျှလူများကို ဂျင်ကလိများနှင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အသံ ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ကိုင်ဆောင်ထားသော ဂျင်ကလိများနှင့် တိုက်ခိုက်ခိုက် ဖရလိုက်၊ ညနေပိုင်းရောက်သည်နှင့် သူတို့လူစုအစွန်း ပြဿနာ မျိုးစုံတက်တော့သည်။

စိတ်ကြွဆေးများ သောက်ထားပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆူပူမှုဖြင့် အောင် လုပ်သည်ဆိုကာ ဝိုင်းဖမ်းပြီး ဓမ္မရုံမှာဖမ်းပြီး ချုပ်နှောင်ထား ကြသည်။

ဖမ်းထားခံရသူများက အပေအတေရုပ်တွေ၊ မည်မျှထူထောင် ရိုက်နှက်ပြီး မေးသော်လည်း အပြုံးမပျက် တစ်ချက်လေးမျှပင် နာကျင်ဟန်မပြု။

ထိုအခါ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသူများ ဒေါသအထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ကုန်သည်။

တစ်ဦးချင်း ဓမ္မာရုံအပြင်ဘက်ရှိ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ဆွဲထုတ်ကာ ခေါင်းဖြတ်သတ်ကြလေတော့သည်။ ဖြတ်ပြီးသော ခေါင်းများကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ပြသထားသည်။ ကိုယ်လုံးများကို လမ်းဘေးမှာ ပုံထားသည်။

မိတ်ဆွေစာပေ

ထိုသတင်းကြား၍ ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြသည်။ သတ် ဖြတ်နေသည်ကို မကြည့်ရဲ၊ လူအုပ်ကြီးကြား တိုးဝင်ပြီးကြည့်တော့၊ စားပွဲခုံပေါ်မှာ ခေါင်းသုံးလုံးစီ တင်ထားသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် စိတ်ချောက်ခြားသလိုဖြစ်ကာ လူအုပ်ကြီးကြားမှ နောက်သို့ပြန်ထွက် ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။

ဓမ္မရုံထဲမှာလည်း အင်္ကျီကျွတ်များနှင့် ကြိုးတုတ်ကာ ဖမ်းဆီး ထားသူများကိုလည်းမြင်ရသည်။ ထိုသူများ အားလုံးကုန်အောင် သတ်လား၊ မသတ်လား မခံစမ်းခံ့တော့။

ထိုနေရာမှပြန်လာသူတိုင်း ချောက်ခြားဖွယ်ကောင်းသည့် ပြောဆို ဝေဖန်သံများ ကြားရသည်။

ထို့နောက် သတ်ခြင်းဖြတ်ခြင်း ဘယ်မှာဖြစ်နေသည်ဆိုသော အသံများမကြားရတော့။ ကင်းကတော့ ညစဉ်စောင့်နေကြရသည်။ နေ့ဘက်လည်း စောင့်ရသည်။ ညဘက်စောင့်သူများကို ရပ်ကွက် ထဲက စားစရာများ၊ မုန့်များပြုလုပ်ပြီး လာပို့ကြသည်။ စကားလာ ပြောကြသည်။

တစ်ည ကျွန်တော်အပါအဝင် လမ်းထဲမှ လူကြီးသုံးယောက် ဂူဝယ် ကျွန်တော်အပါအဝင် နှစ်ယောက်ကင်းထိုင် စောင့်နေကြ သည်။

မိတ်ဆွေစာပေ

ညဦးပိုင်းက ကောင်းညွှင်းပေါင်းလာကျွေးသဖြင့် ရေခွေးကြမ်း
နှင့် ပိုင်းဖွဲ့သောက်ရင်း စကားထိုင်ပြောနေကြရာ ဆယ်နှစ်နာ
ကျော်သည်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိပ်ပျော်ကုန်ကြသည်
ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ သုံးယောက်ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ရာအိ
မှု။ တစ်ယောက် တုံးလုံးလွဲနေကြသည်။

“ဒို့အရေး ... ဒို့အရေး ... ဒို့အရေး”

သံပြိုင်အော်လာသည့်အသံ ကျွန်တော်နားထဲ ဝင်လာသည်
ထို့ကြောင့် မှေးကနဲမြစ်သွားသည်လား။ အိပ်မောကျနေခဲ့သည်လား
မသိ၊ ထိုအသံတွေကြောင့် ရုတ်တရက်နိုးလာခဲ့သည်။ အချိန်အ
မဟုတ် ဆန္ဒပြုသည့်အဖွဲ့သည် ဘယ်ကလာသည့် အဖွဲ့လည်းတ
အတွေးဝင်ပြီး ခေါင်းထောင်ကာ နားစွင့်နေမိလိုက်သည်။

အသံက ပီပီသသ၊ သိပ်ဝေးဝေးကမဟုတ်သဖြင့် ခုံတန်းလျှာ
ပေါ်မှထကာ ဝါးကပ်ထရံနားကပ်ပြီး အပြင်ကတ္တရာလမ်းဝေး
ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒို့အရေး ... ဒို့အရေး ... ဒီမိုကရေစီရရှိရေး၊ ဒို့အရေး

အသံက ကျွန်တော်ချောင်းကြည့်သည့်နေရာနှင့် နီးကပ်လာ
သည်။ အသံက ရှေ့တည့်တည့်လမ်းပေါ်က ထွက်နေသည်။

ဒို့အရေး ... ဒို့အရေး ... ဒို့အရေး

- ဒီမိုကရေစီရရှိရေးဆိုသော အသံကမသဲကွဲပေမယ့် ဒို့အရေးဆို
သော အသံများက သဲကွဲစွာကြားနေရသည်။

တဖြည်းဖြည်းရှေ့ကနေ အသံများကြားနေရပြီး ဝေးဝေးသွား
သည့်အသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ကိုမှ မမြင်ရ။

“ဘုရား ... ဘုရား”

ဒီမိုကရေစီအရေးမှာ သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေ စီသွားတာတောင်
မိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ ချိတက်နေတုန်းပါလားဟု အတွေးဝင်နေစဉ်

“ဟေ့ ... ဘာတွေ့လို့ ရပ်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဒို့အရေး ... ဒို့အရေး ... လို့အော်ပြီး ချိတက်လာသံ
ကြားလို့ ထကြည့်တာ အသံတွေပဲကြားရတယ်၊ လူမတွေ့ရဘူး”

“ငါလည်း အဲဒီအသံတွေကြားလိုက်လို့ နိုးလာတာ၊ ထလိုက်
တော့ အသံတွေပျောက်သွားပြီ”

“ရှေ့ဘက်ကိုထွက်သွားပြီ၊ အသံတိုးပြီး ပျောက်သွားတာပဲ”

“မိညာဉ်သရဲတွေပဲ၊ ဒီအချိန်လူတွေကတော့ လုံးဝမြေခိုနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်က အသံကိုကြိုတင်ပြီးကြားလို့
ထချောင်းကြည့်တာ လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ အသံတွေ
ပဲ သံပြိုင်အော်ပြီး သွားနေတာ”

အချိန်က သန်းခေါင်ကျော်ပြီး နှစ်နာရီခွဲနေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးတင်တို့နှစ်ယောက် ပြန်မအိပ်ဖြစ်တော့ပဲ စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။

“ဟိုခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံရတဲ့ မွှောရုံရှေ့က ညဘက်ဖြတ်သွား ဖြတ်လာလုပ်တဲ့လူတွေ သရဲအခြောက်ခံရတယ်တဲ့ကွ”

“ကျွန်တော်လည်း ကြားတယ်”

“ဒီအသိ ကိုမောင်မြင့်ဆို သွေးပါပျက်လာတာ၊ အဲဒီလိုသတ်ဖြတ် ပြီး သုံးရက်လောက်ကြာတော့၊ သူ့အမေရောဂါ အသည်းအသန် ဖြစ်လို့ တစ်ဂိတ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ရပ်ကွက်ထိပ်က တင်းကိုပြောပြီး အရေးပေါ်ဆေးဝယ်မလို့ဆိုတာနဲ့ ကင်းက ဖွင့်ပေး လိုက်တယ်။ တစ်ဂိတ်နားမှာ ကိုမောင်မြင့် အသိဆရာဝန်ရှိတယ်၊ အချိန်က ကိုးနာရီခွဲဆိုတော့ အရဲစွန့်ပြီးထွက်လာခဲ့တော့တာပေါ့”

“အသွားတုန်းက ဘာမှမမြင်မကြားရပေမယ့် အပုပ်နံ့ကြီးရုတ် တာရက် ထောင်းကနဲနေအောင် နံတော့တာပဲတဲ့။ အဲဒါနဲ့ သူ့က ဘုရားစာရွက်ပြီးသွားတာ ဆရာဝန်အိမ်ကိုရောက်သွားတယ်”

“ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ ဆရာဝန်ကခြံမှာ အပြင်ကို အကဲ ခတ်နေတုန်း သွားဆုံတာနဲ့ သူ့ဆေးလိုသလောက်ရခဲ့တယ်”

အပြန် မွှောရုံနားလည်းရောက်ရော သူ့နားကို ခေါင်းပြတ်ကြီး တစ်လုံး လိမ့်လာတာတွေ့လိုက်တယ်တဲ့၊ မြင်မြင်ချင်းသရဲလို့ မထင်

ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က ခေါင်းကိုဖြတ်လိုက်လို့ လိမ့်လာတယ် ဆင်ပြီး ခေါင်းလိမ့်လာတဲ့ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ခေါင်းပြတ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဆောင့်ကြော့ပိုကြီး ထိုင်နေ ရာက ကုန်ထနေတာကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ရပ်ကွက်ကင်းရှိရာကို ပြေးတော့တာပဲတဲ့။

“တုတ်လား ကျွန်တော်ကြားတာလဲ ခေါင်းပြတ်နေတဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးက လူတွေ့နောက်ကိုလိုက်လိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်နေတယ် ဆိုတဲ့သတင်းကိုကြားတာပဲ ဦးလေးတင်ရဲ့ မိတ်ဆွေကို ခြောက်တဲ့ သရဲပဲဖြစ်မယ်”

“ဟိုဘက်လမ်းက သတင်းဇရာ မင်းကြားသေးလား”

“မကြားမိဘူး၊ ဦးလေးတင်တို့က ရပ်ကွက်လူကြီးဆိုတော့ လူစုံနဲ့တွေ့နေရတာ သတင်းမျိုးစုံကြားနေရတာပဲ ပြောပါဦးဘာ သတင်းလဲ”

“အဲဒါလည်း သရဲခြောက်လို့တဲ့၊ သူတို့မိသားစုတွေ အိမ်ထဲမှာ အိပ်ခိုတာနဲ့ (၁၂)ရပ်ကွက်က သူတို့အမျိုးအိမ်ကို ပြောင်းသွား ကြတယ်လို့ ကြားတာပဲ”

“အဖြစ်ကဒီလို ဟိုငမူးကောင် လက်ပြတ်ကြီးနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ လျှောက်လှည့်ပြတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းရှေ့ကတောင် ဖြတ်သွားပြီး အော်တစ်သွားသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အလောင်းဆီက လက်ကြီးခုတ်ဖြတ်လာပြီ၊ အဲဒီလက်ကြီးကို ဘယ်မှာသွားပစ်ထားခဲ့လို့လည်း မသိပါဘူးကွာ ညကိုးနာရီကျော်၊ ဆယ်နာရီဝန်းကျင်ဆို အိမ်ထဲရဲတွေ လာပုတ်တာ ပဲတဲ့၊ အဲဒီလိုပုတ်နေရာက အချိန်တပြည်းပြည်း ကြာလာတော့ လက်ကြီးပြန်ပေး၊ ငါ့လက်ကြီးပြန်ပေးဆိုပြီး အော်နေတာပဲတဲ့”

“ပထမညက ကိုးနာရီနဲ့ ဆယ်နာရီကြားရောက်လာပြီး ဆယ့် တစ်နာရီလောက်မှ အသံပျောက်သွားတယ်တဲ့”

“နောက်ညကျတော့ အိပ်ပေါ်အထိတက်လာပြီး လက်ကြီးပြန် ပေးလို့ တောင်းတော့တာပဲတဲ့၊ လူလိုမသံမကွဲမဲကြီးတဲ့၊ ကြမ်းပြင် ပေါ်က တဒုန်းဒုန်းနဲ့ လျှောက်သွားနေတာပဲတဲ့”

“သူ့အမေက နင်လက်ယူလာတဲ့အကောင် အိပ်ပြန်မအိပ်ဘူး၊ သူ့ရှိတဲ့နေရာလိုက်တောင်းလို့ ပြောမှ အသံပျောက်သွားတယ်တဲ့”

“အဲဆို ဟိုကောင်ပေးနောက်လိုက်သွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင် အဖမ်းခံရမယ်ဆိုလို့ လျှောက်ပုန်း နေမှာပေါ့၊ သရဲကတော့ ရအောင်ရှာမယ်နဲ့ တူတယ်”

သုံးနာရီခွဲခန့် ရောက်တော့ အိပ်နေသူများ ခိုးလာသဖြင့်

ကျွန်တော်နှင့်ဦးတင်တို့ ကွပ်ပစ်ပေါ်သွားရောက် လှဲလိုက်သည်နှင့် မကြာခင်မှာ ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ထိုရက်ပိုင်းက ကုန်စိမ်းသည်များလည်း ကားများကိလိဈေးကြီး သို့ မသွားဝံ့ကြသဖြင့် ဈေးမထွက်နိုင်ကြ၊ ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သား များလည်း ကြုံသလို စားသုံးနေကြရသည်။

နေ့ခင်းပိုင်း ကားစုပေါင်းငှားပြီး သွားဝယ်ကြရသည်။ ဈေးက နှစ်ဆသုံးဆမျှ ခုန်တက်သွားသည်။ ဘဲဥဆယ်ပြား၊ ဆယ့်ငါးပြား ကနေ ပြားငါးဆယ်ဖြစ်သွားသည်။

ဆန်တစ်ပြည်နှစ်ကျပ်ခွဲ သုံးကျပ်ကနေ တစ်ပြည် ဆယ့်လေး ကျပ် ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြစ်သွားသည်။

သို့ကြောင့် ‘ဆန်တစ်ပြည် ဆယ့်ငါးကျပ် (-----)ခေါင်းကို ဖြတ်ဆိုပြီး အော်လိုက်ကြသေးတယ်။

အစားအသောက်ရှားပါးသလို လုပ်ငန်းများရပ်ဆိုင်းကုန်သဖြင့် ဝင်ငွေများလည်း နည်းပါးကုန်သည်။

တစ်ရက် ကျွန်တော်ဆရာရင်း ကိုထွန်းဖေတို့အိမ်ကို နေ့ခင်း ဘက်လျှောက်သွားသည်။ သူက (၆)ရပ်ကွက်မှာနေသည်။

(၆)ရပ်ကွက် အင်းဝလမ်းသို့ ရောက်တော့ ညနေလေးနာရီရှိပြီ၊ စကားထိုင်ပြောရင်း ခြောက်နာရီခန့် ရှိသွားသည်။ သူ့အိမ်အောက်

ဆင်းသွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ အပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ခြောက်ဆယ်သားသာသာခန့်ရှိ ကြက်ဖအသေတစ်ကောင်ပါလာသည်။

ကြက်ခြံထဲမှာပင် သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရော ... ဒီယူသွား ... ငိုညီမနဲ့တူမလေးတွေ ဟင်းကောင်းမစားရတာကြာလောက်ပြီ၊ ယူသွားပြီး ချက်ကျွေးလိုက်”

“ဟာ ... အစ်ကိုတို့စားလေ ယူထားလိုက်ပါ”

“အိမ်မှာကြက်အမ ခြောက်ကောင်နဲ့ ကြက်ထီးနှစ်ကောင်ရှိသေးတယ်။ ကြက်မဝဲက ဥနေပြီ၊ တစ်နေ့ကို ဥလေးလုံးရတယ်”

“ဟင်းစားလည်းပြေလည်ပါတယ်၊ ဒီထိုယောက္ခမကောင်းလို့ အခုလို ဟင်းစားပြေလည်နေတာ”

ကိုထွန်းဖေတို့ အိမ်အောက်ကို ဝါးခြမ်းပြားများနှင့် ခြံခတ်ထားပြီး တောကပို့လိုက်သော ကြက်များကိုမသတ်စားပဲ ပွေးထားရာမှ တိုးပွားလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုထွန်းဖေပေးလိုက်သော ကြက်ကို ခဏမျှ အင်တင်တင်လုပ်ပြီး အိမ်သို့သယ်လာခဲ့တော့သည်။

(၆)ရပ်ကွက်မှ (၁၃)ရပ်ကွက်သို့ နာရီဝက်မျှ လမ်းလျှောက်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ပြန်ရောက်တော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ခြောက်နာရီခွဲပြီ၊ အိမ်မှာသမီးကြီးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူက မှောင်သည်အထိ ပြန်မလာ၍ ဝိုင်းဆူကြသည်။ သမီးအကြီး စာလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မိခင်၏ အပြုအမူကို သံယောင်လိုက်ပြီး ဆူဆူပူပူလုပ်နေသဖြင့် ဆက်ထဲက အထုပ်ကို ပြည်ပြုလိုက်သည်။

“အဲဒါဘာလုပ်မလို့လဲ ဖေဖေ”

“ဒီဖေဖေတို့ ချက်စားမှာပေါ့”

“ဟေး ... ကြက်သား စားရတော့မယ်”

“ကဲ ... မေကြီး အမွှေးနုတ်ရအောင် ရေခွေအိုးတည်ကွာ”

“ဇနီးဖြစ်သူက ဘယ်ကရလာသည်ကို မမေးသေးလို့ ကျွန်တော်ကလည်း မပြောဖြစ်လိုက် သူတို့ကဆီးပြီးဆူနေသဖြင့် ရန်ပွဲငြိမ်းအားရန် ကြက်အသေကို ပြုလိုက်ရသည်။

“ဒါ ကိုထွန်းဖေနဲ့ အစ်မကြည်ပေးလိုက်တာ”

“သူတို့ကြက်တွေ တော်တော်များနေပြီလား”

“အခုတော့ သူ့အိမ်မှာ ကိုးကောင်ပဲရှိတော့တယ်၊ သူတို့လည်း ဈေးတွေမဖွင့်တော့ သတ်စားနေတာလားမသိပါဘူး၊ အရင်ရောက်တုန်းက ဆယ်ငါးကောင်လောက်ရှိတယ်”

“အခုသူတို့ ဘာလုပ်နေလဲ”

“ရှိတာလေးထိုင်စားပေါ့။ ဘာမှလုပ်လို့ရသေးတာမှ မဟုတ်ပါ”

“ကျုပ်တို့လည်း ကံကောင်းလို့ ထမင်းမဝတ်တာ ကျုပ်အစ်မ တွေကောင်းလို့ ဆန်တစ်အိတ်ရလိုက်တာ”

ကျွန်တော်မရိုးက ဆန်ရောင်းသည့်အတွက် အရေးအခင်းဖြစ် သည်နှင့် ဆန်တစ်အိတ်လာယူရန် လူကြိုနှင့် မှာလိုက်သည်။

သို့ကြောင့် ဆိုက်ကားတစ်စီးငှားပြီး ချက်ချင်းသွားယူလာခဲ့ သည်။ သို့ကြောင့် ဆန်အတွက်မပူပင်ခဲ့ရ။

“ရေခွေးဆူပြီး လာတော့”

ကျွန်တော်လည်း ကြက်ကို ရေခွေးပျောပြီး အမွှေးနှုတ်ကာ ခုတ်ထစ်နေသလို ဇနီးသည်က ငရုတ်ကြက်သွန်ထောင်းပေးထား သည်။ ဆီကတော့ လမ်းထဲက ကုန်စုံဆိုင်မှာ ဝယ်၍ရသေးသည်။ ဈေးတွေတက်ပေမယ့် ဝိုက်ဆံရှိလျှင် ကုန်ခြောက်မျိုးစုံဝယ်၍ရသေး သည်။

ခုနှစ်နာဂါခွဲခန့် ဟင်းကျက်သွားသည်။

ဟင်းအိုးခဏအအေးခံကာ (၈)နာဂါဝန်းကျင်ခန့် ထမင်းစားပြစ် ကြသည်။

ကျွန်တော်ကို ဇနီးသည်က ဟင်းတစ်ဖွန်းအရင်ထည့်ပေးပြီး၊ သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းခပ်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန် သမီးဖြစ်သူက ဆက်ကနဲ့ကုန်းထပြီး ကျွန်တော် ပန်းကန်ထဲမှ ကြက်သားဖက်ကို လှမ်းယူကာ ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့် ပြီး ကိုက်ငါးစားသောက်နေသည်။

“ဟဲ့ ... မီးငယ် ဖေကြီးရဲ့ဟင်းတွေ မနှိုက်စားရဘူးလေ၊ ပူပူလောင်လောင်ကြီး စားနေလိုက်တာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မစားနဲ့ ငါ့စားမယ်”

“ဟင်”

သမီးထံမှထွက်လာသောအသံက (၄)နှစ်သမီးအသံမျိုးမဟုတ်၊ ယောက်ျားအသံကြီးဖြစ်သည်။

“ဟင်းပန်းကန် ငါ့ရှေ့ချပေး၊ ဘယ်သူမှမစားနဲ့ ငါ့စားမယ်”

“သင် ... ဘယ်သူလဲ”

“ငါ လမ်းထိပ်က ကြက်သားစားချင်လို့ လိုက်လာတာ ငါပဲ စားမယ်”

“ခင်ဗျား ဒီဟင်းပန်းကန်စားပြီးရင် ပြန်မှာလား”

“ပြန်မယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို ... စားလိုက်တော့ ထမင်းနဲ့တွဲပြီးစား ကုန်ရင်ပြန်တော့”

ကျွန်တော်၏သမီးငယ်ကို ဝင်ရောက်ပူးကပ်စားသည့် သရဲလည်း

ထမင်းတစ်ပန်းကန်နှင့် ဟင်းတစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် စားနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အနီးဖြစ်သူလည်း သမီးငယ်စားနေသည့်ပုံကို တအံ့တကြည့်နေမိသည်။ ကြက်သားမှာပါသည့် အရိုးများကိုလည်း မထွေးထုတ် တကျွတ်ကျွတ်နှင့် မြိန်ရေယှက်ရေစားနေသည်။

ကြည့်နေရင်းပင် ကြက်သီးမွှေးညှင်းထလာမိသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ဟုပင် မမြင်မိပဲ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင် စားသောက်နေသည်သဖွယ် မြင်တွေ့နေရသည်။

ထမင်းတစ်ပန်းကန် ဟင်းတစ်ပန်းကန် ကုန်သည်နှင့် သမီးငယ်ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်လန် လဲကျသွားသည်။

“သရဲထွက်သွားပြီ၊ သမီးငယ်ကိုကြည့်ပါဦး”

“ရေတစ်ခွက်ပေး”

ရေရောက်လာသည်နှင့် ရေအနည်းငယ်တောက်ပေးပြီး မျက်နှာကို ရှေ့နှင့်သစ်ပေးလိုက်သည်။

အနီးဖြစ်သူက သရဲစားသွားသော ပန်းကန်များကို သွားဆေးပြီး ထမင်းနှင့်ဟင်းလက်ကျန် ထည့်ခဲ့သည်။

ဟင်းက ပန်းကန်ထဲမှ တစ်ဝက်သာသာလောက်သာ ပါတော့သည်။

“တော်နဲ့ပါလာတဲ့သရဲ အပြင်ကိုထွက်ကော သွားရဲ့လား”

“ကိုယ်နဲ့ပါလာတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကြက်သားဟင်းနဲ့ရလို့ ဝင်လာတာဖြစ်မယ်၊ သမီး ... နေလို့ကောင်းလား”

“သမီးဘာဖြစ်လို့ လဲနေတာလဲ”

“အိပ်ချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ သမီးထမင်းဝပြီလား”

“သမီးမှမစားရသေးတာ”

“သမီးဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဒီမှာလေ သမီးဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

သမီးကရပ်ပြရင်း ဗိုက်ကိုပွတ်သပ်ပြသည်။ သရဲက သမီးမှာ ပူကပ်စားပြီး ထွက်ခွာသွားသည့်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တို့ လျော့ပါးသွားပြီး မိခင်ဖြစ်သူက သမီးအနီးသို့ကပ်ထိုင်ကာ ဟင်းများခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ ... ခြိန်မြိန်စား ဧည့်သည်မလာခင်စား’

ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းများကို ထမင်းပန်းကန်များထဲ သုံးဖက်စီခပ်ထည့်လိုက်သည်။

စားပြီးသည်အထိ ဘာမှမဖြစ်တော့၍ တော်သေးသည်။

“နောက်ကို ညဘက်သားငါးဟင်း ချက်စားလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ စေတော်စားမှဖြစ်မယ်”

“တော်ဒီည ... ကင်းသွားစောင့်ဦးမှာလား”

“ခဏတော့ လျှောက်သွားလိုက်မယ်၊ ပြီးရင်ပြန်လာခဲ့မယ်”

“တစ်လမ်းလုံး ယောက်ျားရုလိုက်ရင် အယောက်သုံးဆယ်ကျော် ကင်းစောင့်ကာ တော်တို့အုပ်စုပဲ ညတိုင်းစောင့်နေရလား”

“ညတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မလာနိုင်တဲ့အိမ်တွေကလည်း စားသောက်စရာတွေပို့ပေးနေတာပဲ၊ သူတို့ကိုစောင့်စေချင်လို့ ခေါ်ရင် လည်း လာစောင့်မှာပါပဲ၊ အချို့ကစိတ်ပါပေမယ့် ရောရောနှောနှော မနေတတ်လို့ မလာကြတာ”

“အဲဆို ရှင်တို့က တာဝန်အရှိဆုံးပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ပေးလားဝါးလား နေချင်လို့လား”

“မင်းကွာ ခါတိုင်းဘာမှမပြောပဲ အခုဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“စောစောက အိမ်ပေါ်သရဲရောက်လာတာ မမြင်ဘူးလား၊ သူ့အပြင်ထွက်သွားလား အိမ်ထဲမှာရှိသေးလား၊ ရှင်သိလို့လား၊ တစ်ည လေးအပြင်မထွက်ပဲ နေပါဦးလား”

“အေးပါကွာ ပြဿနာတော့မရှာပါနဲ့၊ မသွားတော့ပါဘူး”

ထိုညက အပြင်သို့မထွက်ဖြစ်တော့ပဲ ညကိုးနာရီခွဲခန့် အိပ်မထဲဝင်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဇနီးသည်တွေးထင်သလို တစ်ည သရဲရှိသည့် အရိပ်အယောင်ပင် မကြားမမြင်ရ။ တစ်မိသားစု မနက်ခြောက်နာရီကျော်မှ နိုးလာကြသည်။

နှစ်နှစ်သားအငယ်ဆုံးလေးက စောစောအိပ်ယာဝင်သွားသဖြင့် ကြက်သားဟင်းနှင့် လွဲသွားရသည်။ ညကသရဲဘာဝင်မစားသွားလျှင် ဘာအိုးထဲမှာ ချန်ထားသောဟင်းက သည်နေ့ကလေးနှစ်ယောက် အတွက် အဓိက ဦးစားပေးကျွေးမြင်မည်။

သရဲရန်ကြောက်ပြီး ဟင်းလက်ကျန်မထားတော့ပဲ အကုန်ဖြတ် ပစ်ရသည်။

နောက်ညကျတော့ ဇနီးဖြစ်သူက ကင်းစောင့်သည့် နေရာသွား တော့ ရှော့ရှော့ရှု ခွင့်ပြုသည်။

ထမင်းကို ညနေငါးနာရီခွဲပြီးသည်နှင့် စားဖြစ်လိုက်ကြသည်။ ကုလားပဲဟင်းနှင့်ဆိုတော့ သရဲလာစားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့။

ကင်းစောင့်ရာသို့ရောက်တော့ ရှစ်နာရီမထိုးတက်သေး၊ ကွပ်ပျစ် ပေါ်မှာရော၊ တိန်းလျားနှစ်လုံးပေါ်မှာရော၊ လူကြီး၊ လူရွယ် အင်အားတို့ ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိနေသည်။

“လာ ... ဆရာလေး၊ ညက ပျောက်ချက်သားကောင်းလိုက် တာ တစ်ခေါက်တစ်လေတောင် ရောက်မလာဘူး”

“မလာဆို မိန်းမက ပူညံပူညံလုပ်နေလို့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကိုယ့်ဆရာမိန်းမ ကြောက်ရမုန်း အခုမှ

သိတယ်”

“မိန်းမကပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာဖြစ်ခဲ့တာကိုး”

“ဆရာလေး ဘာသွားလုပ်လို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ရပါဘူးဗျာ၊ ညကရှစ်နာရီသာသာလောက် ထမင်း ပွဲပြင်ပြီးစားတာ သရဲဝင်ပူးကပ်ပြီးစားသွားလို့”

“ဟင် ... သရဲဝင်စားသွားတယ်ဟုတ်လား၊ အဖြစ်ကိုပြောပြ ဝမ်းပါဦး”

“ညနေပိုင်းက ကျွန်တော့်ဆရာအိမ် သွားလည်တယ်၊ အပြန် ကြက်တစ်ကောင်သတ်ပြီး ပေးလိုက်တယ်၊ အိမ်ရောက်တော့ ခြောက်နာရီခွဲပြီ၊ ဟင်းကိုင်ဟင်းကျက်တော့ ရှစ်နာရီလောက်ရှိပြီ”

“စားနေတုန်း သမီးမှာဝင်ပူးကပ်ကာ ဟင်းတစ်ပန်းကန်နဲ့ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကန်ရင် သွားမှာလားဆိုသွားမယ်၊ ကဲ ... ကတိတည်ရင်ကျွေးမယ်ဆိုတာနဲ့ ကုန်အောင်စားပြီး ထွက်သွား တယ်”

“ဟင်းအိုးထဲမှာ ဟင်းနည်းနည်းပဲ စားလိုက်ရတယ်”

“အဲဒီသရဲက သဘောကောင်းလို့ လက်ကျန်ဟင်းလေး စား လိုက်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ လေးနှစ်သမီးလေး ကြက်သားရော၊ အရိုးတွေ

ရော၊ အကုန်ငါးစားတာ အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေရတယ်၊ အရိုးတွေ များ စူးမလားပေါ့”

“သရဲလည်းထွက်သွားရော သမီးဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အဲဒါသမီးကို တစ်ပန်းကန်ထပ်ကျွေးလိုက်ရသေးတယ်”

“ထမင်းစားပြီး ခဏလောက် ဒီကံလာပို့ ခြေလှမ်းပြင်တော့ သရဲကရှိသေးလား ထွက်သွားပြီလားမသိပဲ အပြင်သွားလို့ ကျုပ်တို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ရှင်နဲ့ကျုပ်တွေ့မယ်ဆိုတာနဲ့ ခြေလှမ်းပြန်ရုတ်ပြီး အိပ်ယာဝင်လိုက်ရတယ်”

“အဲကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုပဲ သရဲနဲ့ရင်ဆိုင်တိုးတယ်၊ ဆရာလေးကထားပြီး အပြင်သွားမယ်ဆိုတော့ ဆရာမိန်းမမိန်းမတော့ စာရားတယ်”

“ဆရာလေးမလာခင် ဒီအိမ်မအုန်းခင်တို့အိမ်မှာ ညကသရဲ တစ်ညလုံးနီးပါး ခြောက်လှန့်နေတဲ့အကြောင်း ပြောနေကြတာ”

“ဘယ်အချိန်က စခြောက်လှန့်တာလဲ”

“ဆယ်နာရီလောက်ရှိမယ်”

“အဲဒီ ကျွန်တော့်အိမ်က ဆင်းသွားတဲ့သရဲများလား”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့၊ သရဲက သရဲထီးပဲ”

“သမီးကြီးက တစ်ကြိမ်၊ သမီးငယ်က နှစ်ကြိမ်မြင်လိုက်ရ

တယ်၊ အဖေတို့ တစ်အိမ်လုံး လူခြောက်ယောက်ရှိတာ အပုပ်နံကြီး နံလိုက်ပျောက်လိုက်နဲ့ အကြီးမဆို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်အန်တယ်နဲ့ ပဲ စေ့ရုံစေ့ထားခဲ့တယ်။ သူကကင်းစောင့်တဲ့ဆီ တစ်ခေါက်ပြန်

“ပြင်ပုံက ဒီလိုဆရာလေး၊ မောင်နှစ်ယောက် ဟိုဘက်လမ်းကွက်မယ်ဆိုတဲ့ အကြံနဲ့ တံခါးစေ့ထားခဲ့တာ သရဲတက်လာပါရော”
က သူတို့အိမ်ကိုအိမ်ကိုသွားပြီး စကားထိုင်ပြောနေကြတယ်။ “အပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ပန်းကန်ထဲက ခေါက်ဆွဲကို ဘယ် ရှုပ်နာရီလောက်မှ ပြန်လာကြတယ်”

“အဲဒီအိမ်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်စားကြတယ်တဲ့။ ခေါက်ဆွဲကြော်စားတာ ဝက်သားနဲ့ ကြော်တာ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စားခဲ့ပြီး အဖေတို့ လင်မယားအတွက် ခေါက်ဆွဲနှစ်ချိုင့် ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

“အဖေက ခေါက်ဆွဲချိုင့်ကိုပွင့်ပြီး ထမင်းစားခုံပေါ်တင်ထားတယ်။ အပေါ်က ကော့ဖုံးထားတယ်။ အဖေယောက်ျားက အဲဒီအချိန်အိမ်မှာ မရှိဘူး။ သူလာမှစားမယ်ပေါ့”

“သူက စကားကောင်းနေတာကို ကိုးနာရီလောက်မှပြန်လာပြန်ထွက်သွားပြီလို့ ထင်ကြတာပေါ့။ အဲဒီ ကိုးအေးထွန်းက အိမ်ရှေ့ တယ်။ သူပြန်လာတော့ ကိုယ်ကအိမ်ချင်နေပြီလေ။ စကားကောင်းတာတို့ ခေါက်ဆွဲစားကြတာပေါ့”

သားကြီးက နှစ်ချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ တစ်ချိုင့်ကို လှဝင်းစားစား အေးအေးတို့ကို ကျွေးလိုက်တယ်။ အဖေတို့ချိုင့်ထဲက ပန်းကန်ပြာ အပုပ်နံနံလွန်းတာကြောင့် သရဲရှိနေပြီလို့ ထင်တာပေါ့။ အဖေလည်း ထဲကို ထည့်စားနေတာ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဖေအဖေရော၊ ပဋ္ဌာန်းရောခွတ်တာပေါ့။ အပုပ်နံပျောက်သွားတယ်”
အဲဒီအချိန် အိမ်ပေါ်ကို တဒုန်းဒုန်းနဲ့ တတ်လာတော့တာပဲ”

“အိမ်ကယောက်ျားက အိမ်ပေါ်တက်လာတာ တံခါးကို ဂျက်မ နံလိုက်ပျောက်လိုက်နဲ့ အကြီးမဆို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်အန်တယ်နဲ့ ပဲ စေ့ရုံစေ့ထားခဲ့တယ်။ သူကကင်းစောင့်တဲ့ဆီ တစ်ခေါက်ပြန်

“ပြင်ပုံက ဒီလိုဆရာလေး၊ မောင်နှစ်ယောက် ဟိုဘက်လမ်းကွက်မယ်ဆိုတဲ့ အကြံနဲ့ တံခါးစေ့ထားခဲ့တာ သရဲတက်လာပါရော”
က သူတို့အိမ်ကိုအိမ်ကိုသွားပြီး စကားထိုင်ပြောနေကြတယ်။ “အပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ပန်းကန်ထဲက ခေါက်ဆွဲကို ဘယ် ရှုပ်နာရီလောက်မှ ပြန်လာကြတယ်”

“အဲဒီအိမ်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်စားကြတယ်တဲ့။ ခေါက်ဆွဲကြော်စားတာ ဝက်သားနဲ့ ကြော်တာ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စားခဲ့ပြီး အဖေတို့ လင်မယားအတွက် ခေါက်ဆွဲနှစ်ချိုင့် ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

“အဖေက ခေါက်ဆွဲချိုင့်ကိုပွင့်ပြီး ထမင်းစားခုံပေါ်တင်ထားတယ်။ အပေါ်က ကော့ဖုံးထားတယ်။ အဖေယောက်ျားက အဲဒီအချိန်အိမ်မှာ မရှိဘူး။ သူလာမှစားမယ်ပေါ့”

“သူက စကားကောင်းနေတာကို ကိုးနာရီလောက်မှပြန်လာပြန်ထွက်သွားပြီလို့ ထင်ကြတာပေါ့။ အဲဒီ ကိုးအေးထွန်းက အိမ်ရှေ့ တယ်။ သူပြန်လာတော့ ကိုယ်ကအိမ်ချင်နေပြီလေ။ စကားကောင်းတာတို့ ခေါက်ဆွဲစားကြတာပေါ့”

သားကြီးက နှစ်ချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ တစ်ချိုင့်ကို လှဝင်းစားစား အေးအေးတို့ကို ကျွေးလိုက်တယ်။ အဖေတို့ချိုင့်ထဲက ပန်းကန်ပြာ အပုပ်နံနံလွန်းတာကြောင့် သရဲရှိနေပြီလို့ ထင်တာပေါ့။ အဖေလည်း ထဲကို ထည့်စားနေတာ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဖေအဖေရော၊ ပဋ္ဌာန်းရောခွတ်တာပေါ့။ အပုပ်နံပျောက်သွားတယ်”
အဲဒီအချိန် အိမ်ပေါ်ကို တဒုန်းဒုန်းနဲ့ တတ်လာတော့တာပဲ”

အခန်းထဲ အရင်ဝင်သွားတဲ့ သမီးငယ်က ငယ်သံပါအောင် ဆအော်တယ်။ အခန်းထဲမှာ သရဲကြီးရပ်နေတယ်တဲ့”

“အိနဲ့ အအေတို့လင်မယားနဲ့ သမီးကြီးပြေးဝင်သွားတော့ သရဲပျောက်သွားတယ်။ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

“အငယ်ဆုံးကောင်က ရှင်နာရီခွဲလောက်ကတည်းက ခေါက်ဆွဲစားပြီးတာနဲ့ အိပ်သွားတယ်။ သူ့အစ်မက အကြီးဆုံးအစ်မအခန်းထဲမှာ ဝင်အိပ်နေပြီ”

“အလတ်မက မအိပ်ရဲတော့ဘူးဆိုတာနဲ့ အကြီးမအခန်းထဲ သုံးယောက်ပူးပူးကပ်ကပ် ဝင်အိပ်ကြတယ်”

“အဲဒီလိုအိပ်နေရင်း ဆယ်နှစ်နာရီလောက် အပုပ်နံ့ကြီးမခံမရပ်နိုင်အောင် နံ့လာလို့ အအေတို့နိုးလာကြတယ်”

စုပြီးထိုင်စကားပြောကြတာပေါ့။ တစ်နာရီလောက် ရောက်သွားတယ်။

အကြီးမနဲ့အလတ်မတို့လည်း နိုးလာတယ်။ ပြန်မအိပ်ခင် အပေါ့အပါးသွားမယ်ဆိုပြီး မီးဖိုခန်းဘက်ဝင်လည်းသွားရော ဘာသာချောသရဲက မီးဖိုခန်းထဲမှာရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ အေတစ်ပြီး အိပ်ထဲပြန်ရောက်လာကြတယ်”

“နာရီဝက်လောက် ပြန်ထိုင်နေပြီး မိသားစုလေးယောက်လုံး

မီးဖိုနဲ့ကပ်ရက် အိမ်သာကိုသွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန် သရဲမတွေ့တော့ပြန်ဘူး”

ပြန်အိပ်တော့မယ်လုပ်ပြန်တော့ အပုပ်နံ့က အံထွက်ကုန်အောင် ကိုနံတာ သမီးကြီးအိပ်ယာထ မဝင်ဖြစ်ပဲ ထိုးထိုးအန်နေလို့ သူ့ကိုပြုစုရသေးတယ်”

“အပုပ်နံ့ကြီးပျောက်သွားပြီး အတော်ကြာမှ အားလုံးပြန်အိပ်ရတော့တယ်။ ညကအဖြစ်ကတော့ သွေးပျက်ဖွယ်ပါပဲ။ ဒို့လင်မယားက သရဲကိုမမြင်လိုက်ရဘူး။ အပုပ်နံ့ကတော့ အားရပါးရကို ရှုလိုက်ရတယ်”

“ခေါက်ဆွဲနည်းနည်းပဲ စားလိုက်ရလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ လားမသိဘူး။ တစ်ကယ်ပါပဲ။ ခေတ်ပျက်ကြီးထဲမှာ အစာဝတ်၊ ရေဝတ်နဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေ စည်းမစောင့်နိုင်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်။ အိမ်တွေပေါ်တက်ပြီး မိုက်ကြေးခွဲနေကြတယ်”

“နောက်ကိုသတိထားပေါ့။ အသားငါးပါတဲ့ အစားအသောက်ကို အပြင်ကမယူလာပဲ အပြင်မှာပဲစားခဲ့ကြပေါ့။ ဒါဆိုသရဲလည်း စားစရာမမြင်ရင် ရောက်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း ... ခေတ်ပျက်ကြီးလည်း မြန်မြန်ပြန်ကောင်းပါစေလို့ ပဲ ဆုတောင်းရတော့မယ်။ အဖြစ်ဆိုးကြီး ရှည်ကြာနေမယ်ဆိုရင်

လမ်းတွေပေါ်မှာ တစ္ဆေသရဲတွေများလာတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... တိုင်းရေးပြည်ရေး မြန်မြန်ပြန်ပြီး တည်ငြိမ်
ပါစေ၊ ဒါမှစားဝတ်နေရေး ပြန်အဆင်ပြေလာမယ်”

အားလုံးရဲ့ဆန္ဒကတော့ တိုင်းရေးပြည်ရေး ငြိမ်သက်ပြီး စီးပွား
ရေးများ ရှာရဖွေရလွယ်ကူကာ လမ်းတွေပေါ်မှာလည်း တစ္ဆေသရဲ
တွေရဲ့ရန်က ကင်းဝေးပါစေဟု ... သာ ...

xxxxxx

ကျိန်စာသင့် ကျောက်တုံးကြီး

“ဤကျောက်တုံး ပတ်လည်ဆယ့်ငါးပိုင်တွင် ရောက်လာကြ
သော လူအပေါင်းတို့ ဤကျောက်တုံးကို ထိကိုင်လိုက်မိသည်နှင့်
ဤနေရာ ဤဝန်းကျင်ကို စောင့်ရှောက်ရသူများ ဖြစ်စေရမည်”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးက ကျိန်စာကို ဂျပန်လိုပြောပြီး စကားပြန်က
မြန်မာလို ပြန်ပေးသည်။

ထို့နောက် အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ထား
သော လူများကို သေနတ်များနှင့် ပစ်သတ်လိုက်သည်။ ထိုအပစ်ခံ
ရသူများက တိုင်များမှာကပ်ချည်ထားသဖြင့် အပစ်ခံရသော်လည်း
ကျမသွား။

ထိုသူတို့၏ နှလုံးတည့်တည့်မှ သွေးများစီးကျလာနေသည်။

ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က သေနတ်ဒဏ်ရာမှ ထွက်ကျလာ သောသွေးများကို ခွက်နှင့်လိုက်ပြီးခံယူနေသည်။ နှလုံးတည့်တည့်ကို အပစ်ခံရသဖြင့် ချက်ချင်းသေကုန်သည်။

သူတို့အားလုံး၏ သွေးများကိုခံယူပြီး ကျောက်တုံးကြီးပေါ် အမိန့်ပြန်သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးကသွားပြီး လောင်းချနေသည်။

“အားလုံးရဲ့ အသက်ပိညာဉ်တွေ ဒီကျောက်တုံးမှာခိုကပ်ပြီး ဆယ့်ငါးပိုင်ပတ်လည် ဝင်လာသမျှ လူအားလုံးကို ကာကွယ်ရမယ်။ သင်တို့ကျွတ်လွတ်ချင်လို့ လူစားလဲလိုပါက ကျောက်တုံးရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ပါ”

အမိန့်ပြန်တမ်းဆုံးသည်နှင့် သွေးများကျောက်တုံးကြီးကို ပက် ဖျန်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒီအလောင်းတွေအားလုံး ကျောက်တုံးကြီး ပတ်ပတ် လည်မှာ မြှုပ်ထားလိုက်ကြ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏စကားအဆုံး အသတ်ခံရသူ ငါးယောက်အား ကျောက်တုံးကြီးပတ်ပတ်လည် ကျင်းတူးပြီး မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုနေရာက ရှမ်းပြည်နယ်တစ်နေရာ ရွှေထွက်သည့်ဒေသမှာ ဖြစ်သည်။

ရွှေထွက်သည့်နေရာကို အသေအချာရှာဖွေနိုင်ခဲ့သည့် ဂျပန်

စစ်ဗိုလ်က သူ့လက်အောက်စစ်သားအချို့နှင့် လျှို့ဝှက်စွာ တူးဖော် နေခဲ့သည်။ သူ၏မိခင်တစ်ရင်းပင် မသိရ။

လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်အတွက် မြေဒေရိယာကို ကျယ်ပြန့် စွာမယူပဲ ဆယ့်ငါးပိုင်ပတ်လည်သာ ယူခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဂျပန်တို့အုပ်ချုပ်ခဲ့စဉ် ကာလတစ် လျှောက် လျှို့ဝှက်စွာ ရွှေများတူးယူခဲ့သည်။

သုံးနှစ်ခန့် လျှို့ဝှက်စွာ တူးဖော်ပြီး ဂျပန်တပ်ရင်းမှသိရှိသွားကာ ရွှေချောင်းများကိုသိမ်းပြီး အုပ်ချုပ်သူဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကိုလည်း ကွပ်မျက် ပစ်လိုက်သည်။

ဂျပန်တပ်မတော်ကြီးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးမလုပ်ပဲ ကိုယ်ကျိုး အတွက် ရွှေများကို လျှို့ဝှက်စွာလုပ်သည်ဆိုကာ ထိုလုပ်ငန်းများ ပါဝင်သူအားလုံးကို ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်အမိန့်နှင့် သတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရွှေချောင်းကို သိမ်းယူလိုက်သည်။

၁၉၄၅အရောက် ဂျပန်များကို ထိုရွှေတွင်းကို မလုပ်ကိုင်နိုင် တော့ပဲ မြန်မာပြည်မှတစ်ခြမ်းခြည်း ဆုတ်ခွာနေရတော့သည်။

ဂျပန်များ စစ်ရှုံးပြီး ပြည်တော်ပြန်သွားပြီးနောက် ထိုနေရာဝန်း ကျင်မှာ တောများဖြစ်ကာ ဂျပန်ခေတ်ကရွှေတူးခဲ့သည့်နေရာဟု မည်သူမှ မသိကြတော့။

ခေတ်အဆက်ဆက်ပြောင်းလာသည်အချိန် ထိုရွှေတွင်းတူးခဲ့ရာ နေရာဟောင်းနှင့် ဆယ့်ငါးပိုင်အလွန်မှာ ကားလမ်းကို အစိုးရက ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။

၁၉၉၆ခု ခရီးသွားရာသီနှစ်အလွန် ကျော်သူထွန်း၊ နိုင်ဝင်း လှဟန်၊ ချစ်ကိုနှင့် တင်တင်ဝင်း၊ သိတာအေး၊ ဖိုးဖိုးစံတို့ သူငယ်ချင်း တစ်စု သူတို့၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း စိုင်းကိုကိုနှင့် နန်းခင်ထွေးရီ တို့ မင်္ဂလာပွဲချီးမြှင့်ရန် ကျောက်မဲသို့ ကျော်သူထွန်း၏ ပါရာဒို ကားကြီးနှင့် တက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျော်သူထွန်းနှင့် တင်တင်ဝင်းတို့က မကြာခင်လက်ထက်ကြ တော့မည့်သူများဖြစ်သည်။ ကျန်ငါးယောက်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်က ညဘက်ထွက်လာရာ မနက်မိုးလင်းတော့ ရှမ်းပြည် တတ်သော လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ပြင်ဦးလွင်သို့ မနက်ရှုမ်းရာခန့်မှာ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုမှဆက် ပြီး နောင်ချိုသို့ သွားရမည်။

မနက်စာပြင်ဦးလွင်မှာ စားလိုက်ကြသည်။ ကိုးနာရီခန့် ဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီမထိုးခင် နောင်ချိုသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ နောင်ချိုမှာ

နေ့လည်စာ ထမင်းစားလိုက်ကြသည်။

နောင်ချိုမှ ဆယ့်နှစ်နာရီခန့် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ကားကိုနာရီဝက်ခန့် မောင်းအပြီး

“ဟေ့ ... ကျော်သူထွန်း ခဏရပ်ကွာ ... အပေါ့အပါးသွား ချင်တယ်”

“ခဏလေးနေဦး၊ မိန်းကလေးတွေရော ယောက်ျားလေးတွေပါ။ အပေါ့အပါးသွားလို့ရမယ့် နေရာရှာလိုက်ပြီး ရပ်ပေးမယ်”

ခဏမျှ ဆက်မောင်းလိုက်သည်နှင့် သစ်ပင်ကြီးများ များများစား စားမရှိပဲ ခြုံများကိုင်းပင်များ ပိတ်နေသောနေရာမှာ ကားကိုရပ်ပေး လိုက်သည်။

သူတို့အုပ်စု ကားရပ်သည်နှင့် အားလုံးကားပေါ်က ဆင်းလိုက် ကြသည်။

“ကဲ ... ငွေတော်ရာရှာကြပြီး ခြုံထဲတိုးကြ”

ကျော်သူထွန်းက အားလုံးကိုကြားအောင် အော်ပြောလိုက်သည်။ အားလုံးကားလမ်းမမှ အတွင်းသို့ဝင်သွားချိန် ကျော်သူထွန်းက ကားကို လမ်းပေါ်မှာမထားပဲ သစ်ပင်ကြိုတစ်ပင်အောက်သို့ မောင်း သွားပြီး ရပ်ထားလိုက်သည်။

ဤနေရာမှာ ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် နားမည်ဟု ပိတ်ကူးမိ

၍သော်လည်း ကားကိုလမ်းနှင့်လွတ်ရာမှာ ရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
မကြာခင်တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ပြန်ရောက်လာကြသည်။
ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ လှဟန်၊ ငိုးငိုးစံ၊ တင်တင်ဝင်းနှင့် ကျော်သူထွန်း
တို့ ကားဆီပြန်ရောက်လာကြသည်။

နိုင်ဝင်း၊ သိတာအေး၊ ချစ်ကိုတို့ သုံးယောက် ပြန်ရောက်
မလာကြ။

ငါးမိနစ်မှသည် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသွားသည်။ သုံးယောက်လုံး
ပြန်ရောက်မလာကြ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အပေါ့မကလို့ အလေးပဲသွားသွား ဒီ
လောက် ကြာစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဒီကောင်တွေ အထဲဝင်ရင်း လမ်းမှားသွားတာလား”

“ဘာမှားစရာလိုမှာလဲ၊ ဝင်တဲ့အတိုင်း နောက်ကြောင်း ပြန်လည့်
လာရင် လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်မှာပဲတာ”

“နိုင်ဝင်း ... ချစ်ကို”

“သိတာအေး”

လှဟန်တို့ ကျောသူထွန်းတို့ ငိုးငိုးစံတို့က ကားဘေးမှာရပ်ပြီး
အသံကုန်အော်သည်။ တစ်ယောက်မှ ပြန်ထူးသံမကြားရ။

“နိုင်ဝင်းရေ ... မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ”

ကျော်သူထွန်းကခေါ်သည်။ ပြန်လည်တုန်ပြန်မှုမရှိ အားလုံး
တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“တောကောင်နဲ့များ တိုးကုန်တာလား”

“တောကောင်နဲ့တိုးလည်း သုံးယောက်တွဲပြီးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူး၊ သူပုန်တွေနဲ့တိုးပြီး သေနတ်ပြုပြီးခေါ်သွားတာများလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရှမ်းသောင်းကျန်းသူတွေနဲ့
တိုးသွားပြီလားမသိဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီမှာနာရီဝက်လောက် ရပ်စောင့်ကြမယ်၊ နာရီဝက်ကျော်လို့မှ
မထူးခြားရင် ကျောက်မဲအထိ သွားကြမယ်၊ စိုင်းကိုကိုတို့ကိုပြော
ပြုပြီး ဘာလုပ်သင့်လဲ တိုင်ပင်ရမယ်”

“ကောင်းတယ် ... ဒီကနစ်နာရီထိုးရင် ကျောက်မဲကို ဆက်
သွားတော့မယ်”

“သောင်းကျန်းသူတွေနဲ့တိုးပြီး ဖမ်းခေါ်သွားတာပဲဖြစ်မယ်”

နှစ်နာရီလုံးကာနီးတော့ အားလုံးကားပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။

“ကျော်သူထွန်းရေ ... လှဟန်ရေ ... ငါတို့ကို လာကယ်
ပါဦး”

“ဟာ ... မင်းကြားလား”

“ကြားတယ် ... ငါတို့လည်းကြားတယ်”
 “ချစ်ကို ... နိုင်ဝင်း ... မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ”
 “ငါတို့ဒီတောထဲမှာ ထွက်လို့မရဘူး၊ မင်းတို့လာကယ်ပါ”
 “ဟာ ... ဒီကောင်တွေ မုဆိုးထောင်ချောက်မိပြီး မထွက်နိုင်
 တာဖြစ်မယ်၊ သောင်းကျန်းသူပမ်းထားရင် ဒီလိုအော်နိုင်မှာမဟုတ်
 ဘူး”
 “ကဲ ... ငါတို့အားလုံး အသံကြားတဲ့ဘက်မှန်းပြီး ဝင်ကြ
 မယ်၊ နိုင်ဝင်း သိတာအေး နင်တို့ဘယ်မှာလဲ”
 “ငါတို့ ဒီတောထဲမှာ ... ငါတို့ထွက်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်
 မင်းတို့လာကယ်ကြပါ”
 “အေး ... ငါတို့လာပြီ၊ ဘာမှပူမနေကြနဲ့ ငါတို့မင်းတို့ကို
 ကားဆီပြန်ခေါ်မယ်”
 “အေး ... အထဲဝင်ခဲ့၊ ငါတို့ရှေ့နားမှာ”
 ကျော်သူထွန်းတို့လေးယောက် အသံကြားရာသို့ မှန်းပြီး
 ဝင်လာခဲ့သည်။
 တောင်လည်းမဟုတ် ဘေးသို့ခပ်ပြေပြေ ဆင်းသွားသည်။
 လူတစ်ရပ်ကျော်သော ကိုင်းပင်၊ ချုံပင်၊ မြက်ပင်များဖြင့်ပြည့်နေသည်။
 “နိုင်ဝင်းရေ ... အသံပေးကွ”

မိတ်ဆွေစာပေ

“ငါတို့ဒီမှာ”
 “သုံးယောက်လုံးလား”
 “အေး ... သုံးယောက်လုံးပဲ”
 အသံသာကြားနေရသည်။ လူသုံးယောက်လုံးကို မတွေ့ကြ
 သေး။
 “ကျော်သူထွန်း နိုင်ဝင်းတို့ကိုတွေ့ပြီလား”
 “မတွေ့သေးဘူး၊ လှဟန်၊ မိုးမိုးစံတို့ တစ်တင်ဝင်းတို့ကိုလည်း
 အဝေးကြီးမသွားဖို့ ပြောဦး”
 “အေး ... ပြောလိုက်မယ်၊ တင်တင်းဝင်း၊ မိုးမိုးစံ”
 “တင်တင်ဝင်း၊ မိုးမိုးစံ”
 တောထဲမှာ လေးယောက်သား မျက်စိလည်နေကြသည်။ သူ
 တို့ လေးယောက်လုံး တစ်နေရာစီကွဲသွားသလို ချစ်ကို၊ နိုင်ဝင်းနှင့်
 သိတာအေးတို့ကိုလည်း ယခုအထိမတွေ့သေး။
 “ကျော်သူထွန်း ... ကျော်သူထွန်း”
 “တင်တင်ဝင်းလား”
 “ဟုတ်တယ် ... နင်ငါ့ဆီလာခဲ့ပါလား”
 “အေး ... လာခဲ့မယ်၊ နင့်အသံပြုနေ”
 “ငါ ... နင်နဲ့သိပ်မဝေးဘူး၊ ငါ့အသံကိုမှန်းပြီးလာခဲ့”

မိတ်ဆွေစာပေ

“အေး .. လာခဲ့မယ်၊ အောက်ခြေရုပ်လို့ မြန်မြန်သွားလို့ မရဘူး၊ နင်စိတ်မပူနဲ့ ငါလာခဲ့မယ်”

ကျော်သူထွန်းလည်း ခြုံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တွန်းဖယ်ရင်း တင်တင်ဝင်း၏အသံကြားရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် လျှောက်သော်လည်း တင်တင်ဝင်းရှိရာသို့ မရောက်၍လားမသိ၊ ယခုထိမတွေ့သေး၊ တောထဲမှာ လူခုနှစ်ယောက်လုံး၏အသံကိုသာ ကြားနေရပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့ကြရ၊ တောခြောက်နေသည်လားမသိ၊ အတော်တော်ထူးခြားနေသည်ဟု ကျော်သူထွန်းတွေ့ထင်လိုက်သည်။

အချိန်က တပြည်းပြည်း မှောင်လာသည်။ သူတို့တောထဲမှာ အချိန်အားဖြင့် သုံးနာရီမက ကြာသွားခဲ့သည်။ ရှာသူအချင်းချင်း ပင် မတွေ့ကြတော့။

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သော်လည်း ကားလမ်းဆီပြန်မရောက်

“ဟေ့လူ ဘာရှာနေတာလဲ”

ကျော်သူထွန်းဘေးမှ အဝတ်အစားစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် လူတစ်ယောက် ချုံတောထဲက ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ ဒီတောထဲမှာ မျက်စိလည်ပြီး ပျောက်နေလို့ လိုက်ရှာနေတာ”

“အင်း ... ဒီတောထဲရောက်ရင် တော်တော်နဲ့ပြန်မထွက်နိုင်ဘူး၊ လမ်းလည်းရှာလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“နောင်ကြီးက ဒီဒေသခံမဟုတ်လား၊ ကားလမ်းလွတ်တဲ့လမ်းတိုသိရင် ပြပေးပါလား”

“သိတာပေါ့၊ အားလုံးသိတယ်၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ နေရာတို့ပါ ပြပေးနိုင်တယ်”

“ဟာ ... ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ နေရာကို ပြပေးပါလား”

“လာ ... ဒါဆို ငါ့နောက်ကလိုက်ခဲ့ သူတို့ရောက်နေတဲ့ နေရာကိုငါသိတယ်”

ကျော်သူထွန်းလည်း လူစိမ်းခေါ်ရာနောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ ဆယ်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်သွားသည်တောင်မှ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေး။

အနောက်ဘက်မှ နေလုံးဝင်သွားပြီ၊ အမှောင်ထုက အရာရာကို ခန်းလွှမ်းလို့ လာသည်။

“အခုထိ မရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်တော့မှာပါ”

နေလုံးကြီး လုံးဝကွယ်သွားစဉ် လဆန်းဆယ်ရက် တစ်ခြမ်းပဲ့

လက ကောင်းကင်မှာရှိနေသဖြင့် လုံးဝတော့မှောင်မသွား။

“ကျုပ်ကို ဘယ်ကိုခေါ်နေတာလဲ၊ အခုထိ အသံမကြားရသေးဘူး”

“ရှေ့နားဆို ရောက်ပါပြီ”

ခဏကြာတော့ လူတစ်ရပ်သာသာ ကျောက်တုံးရှေ့မှာ နီဝင်းနီကြီးကို သိတာအေးတို့ကို တွေ့လိုက်သည်။

သူတို့က ကျော်သူထွန်းကိုမြင်သော်လည်း မသိသည့်အလား ရှိနေသည်။

“ကဲ ... ဒီကို သူတို့သုံးယောက်က အရင်ရောက်နေတယ်”

“မင်းနဲ့ ကျန်တဲ့အဖွဲ့တွေ မကြာခင်ရောက်လာကြလိမ့်မယ် မင်းကဦးဆုံး ရောက်လာတာဆိုတော့ ဒီကျောက်တုံးကြီးကို ကိုယ်ဝင်မပါနဲ့”

“ကိုင်ရင် ဘာထူးမှာလဲ”

“မင်းပြန်ချင်တဲ့လမ်းကို ဒီကျောက်တုံးထဲက စွမ်းအင်တွေကနေသည့် လူကြီးနှစ်ယောက် ခေါ်လာသည်။ ပြသလိမ့်မယ် ကိုင်လိုက်”

“မကိုင်ဘူး၊ ခင်ဖျားပြောတော့ ကားလမ်းရောက်အောင် ပြေးမယ့်လမ်းကိုသိချင်ရင် ဒီကျောက်တုံးကိုသာကိုင်လိုက်ကြ”

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီးမှ ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောတာပါကွာလဲ၊ ရှင်ပြောပြလိုက်ရင် ပြီးမယ့်ဟာကို”

မင်းကျောက်တုံးကို လက်လေးနဲ့ ထိရုံထိကြည့်ပါ”

“ထိရင် ပြန်လို့ရမှာလား”

“အဲပေါ့ ပြန်လို့ရမှာပေါ့”

ကျော်သူထွန်းက ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ကျောက်တုံးကြီးကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရန် ပြုလိုက်စဉ် နီဝင်းက မသိသလိုနေရာ

မှ ...

“မလုပ်နဲ့ ... မထိနဲ့”

“ထိလိုက်ရင် ဘယ်မှာသွားလို့ မရပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုစကားသံကြောင့် ကျော်သူထွန်းလက်ရုတ်သွားသည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့သုံးယောက်နဲ့ မဆိုတော့ဘူး၊ အေးအေးနေ”

ထိုလူက အမိန့်သံပါပါ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန် တစ်တင်ဝင်း၊ မိုးမိုးစံနှင့် လှဟန်တို့ကို စုတ်ပြတ်သတ်

နေသည့် လူကြီးနှစ်ယောက် ခေါ်လာသည်။

“ကဲ ... မင်းတို့သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးစုံပြီ၊ အပြင်ထွက်

“ကျောက်တုံးကိုင်ရင် အပြင်ထွက်မယ့်လမ်းကို ဘယ်လိုသိမှာ

“ကျောက်တုံးကိုင်ရင် အပြင်ထွက်မယ့်လမ်းကို ဘယ်လိုသိမှာ

“ကျောက်တုံးကိုင်ရင် အပြင်ထွက်မယ့်လမ်းကို ဘယ်လိုသိမှာ

“ဒီကျောက်တုံးက ရိုးရိုးကျောက်တုံးမဟုတ်ဘူး၊ စွမ်းအင်တွေ ပါဝါတွေရှိတဲ့ ကျောက်တုံး၊ သူ့ကိုကိုင်လိုက်တာနဲ့ ဦးနှောက်ထဲ ရော မျက်စိမှာပါ။ အပြင်ထွက်တဲ့လမ်းကို ရှင်းရှင်းကြီးမြင်ရလိမ့် မယ်”

“အဲဒါ ဒီတောကြီးမှာ ညအိပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျောက်တုံးကို ကိုင်လိုက်တော့မယ်”

“နင်တို့လေးယောက် ကျောက်တုံးကို လုံးဝမထိကြနဲ့”

“ဟဲ့ ... သောက်ကောင်မ ငါတို့ကိစ္စဘာဝင်ရှုပ်ဦးမလို့လဲ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

“ငါတို့သုံးယောက် နင်တို့လှည့်စားတာခံရပြီး အချစ်အနှောင့် ခံလိုက်ရာတာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို အဖြစ်မခံတော့ဘူး”

“ဘာ ... ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ သိတာအေး”

ထိုအခါ ချစ်ကိုက ...

“ငါတို့ ... လူတွေမဟုတ်တော့ဘူး ... သ ... သရဲတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ သူတို့သုံးယောက်ကလည်း သရဲတွေပဲ”

“ဒီကျောက်တုံးကြီးထဲမှာ ဂျပန်တွေက ဣန္ဒြေခွဲတဲ့အလုပ်သမား ငါးယောက်ကို စတေးပြီး အစောင့်ထားပြီး ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တယ်” နဲ့ ...

“သူတို့ရဲ့ကျိန်စာကလွတ်ချင်ရင် ဒီကျောက်တုံးကိုလာကိုင်ပဲ”

ငါးယောက်အလာကို စောင့်ရမယ်တဲ့၊ အခုငါတို့သုံးယောက် ကိုင်မိ လိုက်လို့ ငါတို့ကျိန်စာမိသွားပြီ၊ ငါတို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက် လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ သွားတော့မှာ ...”

“သူတို့သွားလို့ရတာပဲ၊ ငါတို့ကို ဘာလို့အတင်းကိုင်ခိုင်းနေတာ လဲ”

“ဒီကျောက်တုံးထဲမှာ အရင်ကလူငါးယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေရှိ အောင်းနေတယ်၊ အခုအထဲမှာ နှစ်ယောက်ရဲ့ဝိညာဉ်တွေ ရှိသေး တယ်၊ သူတို့ပါလွတ်အောင် မင်းတို့ကိုညှို့ခေါ်နေတာ”

“မင်းတို့ ဘယ်သူကပြောပြော ဟောဒီတည့်တည့်သာပြန်ထွက် ကားဆီရောက်လိမ့်မယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါတို့သုံးယောက်က တောထဲမှာ မျက်စိလည်အောင် လုပ်ထားတာ ဘယ်တော့မှထွက်လို့ မရဘူး”

ထိုအခါ ချစ်ကိုက

“လာ ... ငါ့နှောက်လိုက်ခဲ့”

“မင်းလူမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းဒီက ဘယ်မှသွားဖို့ မိတ်မကူး နဲ့ ...”

ထိုစဉ် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဝိညာဉ်သရဲနှစ်ကောင်က ကျော်သူ

ထွန်းနှင့် မိုးမိုးစံတို့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝင်ပူးကပ်သွားသည်။

သရဲပူးကပ်ခံနေရသော ကျော်သူထွန်းနှင့် မိုးမိုးစံတို့ ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာနေကြသည်။

ကျောက်တုံးအနီးရောက်သည်နှင့် လက်ဖျားရှေ့သို့ တန်းကာ ကျောက်တုံးနှင့်ထိရန် ပြင်လိုက်စဉ် နိုင်ဝင်းနှင့်ချစ်ကိုတို့၏ ဝိညာဉ်ခန္ဓာကိုယ်များက ကျောက်တုံးကြားဝင်ခံလိုက်သည်။

ကျော်သူထွန်းနှင့် မိုးမိုးစံတို့ နောက်သို့ ပစ်လဲကျသွားသည်။
“တောက်”

အပြင်ရောက်နေသော ဝိညာဉ်သရဲကောင်က မကျေမချမ်းနှင့် တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တင်တင်ဝင်းတစ်ယောက် သူ၏လည်ပင်းမှာဆွဲထားသော လော့ကတ်သီးဆွဲပြားလေးကို သတိရလိုက်သည်။ သူမကျန်းမာစဉ်က ဆေးကုပေးသော ဆရာကြီးက ဘုရားယတြာလုပ်ရမည်ဆိုကာ ရွှေလော့ကတ်သီးထဲမှာ ဘုရားပုံတော် ထည့်သွင်းခိုင်းထားသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ရောဂါမထူတော့ပဲ ကျန်းမာခဲ့သည်။ ယခု လော့ကတ်သီးခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်စဉ် နှစ်ခြမ်းပွင့်သွားပြီး ဘုရားပုံတော်ပေါ်လာသည်။

တင်တင်ဝင်းဆွဲကြိုးကို ခေါင်းမှဆွဲချွတ်ပြီး သူတို့ကိုအနိုင်ယူနေ

သည့် ကျောက်တုံးထဲက ထွက်လာသောဝိညာဉ်ကောင်သရဲ၏ မျက်နှာရှေ့မှာ ဘုရားပုံတော်ကို ပြုလိုက်သည်။

“အား”

ကြောက်လန့်စွာအော်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ တင်တင်ဝင်းက ကျန်သည့်နှစ်ကောင်၏ မျက်နှာရှေ့မှာပါ ဘုရားပုံတော်ကို လှုပ်ယမ်းပြုလိုက်စဉ် ...

ရုတ်တရက်ရှေ့မှ ပျောက်သွားသည်။

“ကဲ ... ကျန်တဲ့လူတွေကို ကျိန်စာမိအောင် မကြိုးစားနဲ့တော့ သွားစရာရှိတဲ့အရပ်ကို သွားကြတော့”

သရဲသုံးကောင်လည်း ကျောက်တုံးထဲမှာ ကျန်နေသောသူတို့ လူနှစ်ယောက်၏ ဝိညာဉ်များ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း မကြိုးစားဝံ့တော့ပဲ အနီးက ရုတ်တရက် ပျောက်သွားကြတော့သည်။

ဝိညာဉ်တစ္ဆေသုံးကောင် ပျောက်သွားမှ ...

နိုင်ဝင်း၊ သိတာဝင်း၊ ချစ်ကိုတို့နှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။

အဲဒါက ဂျပန်တွေရွှေထွက်လို့ ကြိတ်ပြီးတူးခဲ့တဲ့နေရာ ဘယ်သူမှမလာနိုင်အောင် အလုပ်သမားငါးယောက်ကို စတေးပြီး အစောင့်ထားခဲ့တာ”

“ဒီကျောက်တုံးကို လာထိတဲ့လူရှိရင် သူတို့ဝိညာဉ်တွေ လွတ်

မယ်ဆိုလို့ ငါတို့ကို လှည့်စားပြီး ဒီရောက်အောင်ခေါ်ခဲ့တာ အခု ငါတို့သုံးယောက်က သူတို့အစား စောင့်နေရတော့မယ်”

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ဒီနေရာကလွတ်ရာ ကျွတ်ရာသွားနိုင်အောင် ကျိန်စာပျယ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ့် ဆရာကောင်းသမားကောင်း ရှာခဲ့မယ်”

“မင်းတို့အချိန်လည်း မနည်းတော့ဘူး၊ ငါတို့ကားလမ်းရောက် တဲ့အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကားကိုလှမ်းမြင်ရသော အနေအထားသို့ အရောက်အနီးမှာ လိုက်ပါလာသော နိုင်ဝင်း၊ ချစ်ကို၊ သိတာအေးတို့ သုံးယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသည်။

မနက်ဖြန် စိုင်းကိုနှင့် နန်းခင်ထွေးရီတို့ ဘုရားကျောင်းမှာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည်။

တစ်ဖက်က ပျော်ရွှင်နေသည့်အချိန် သူတို့လေးယောက်က လမ်းမှာကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ့ယေချင်းသုံးယောက်အတွက် မည်ကဲ့သို့ ပျော်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သည်ကိစ္စကို မင်္ဂလာပွဲမပြီးမချင်း မပြောပြရန် သူတို့လေးယောက် တိုင်ပင်လာခဲ့ကြတော့သည်။

xxxxx

ပေးပြီးပြန်ယူသည့် သရဲကြီး

ဦးကိုကိုလွင်

“ကိုလှမောင် ... ကိုလှမောင်”
“ဟေ ...”
ယာဉ်စီးလုံးငှားနှင့်လက်စုတ်ဝန်ဆောင်မှု
ဇန်နဝါရီ-၁၉၅၅

“အခုထိ မထသေးဘူးလား၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”
“ခဏနေရင် ထတော့မယ်”

“ည ညဆို အရေတွေသောက် မနက်ဆို အချိန်နဲ့အခါနဲ့မထ ဘူး၊ သူများတွေဒီအချိန်ဆို နှစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းရနေပြီ”

“တောက် ... ခဏလောက်မှိန်းရမလားမှတ်တယ်၊ စောစော စီးစီး ငှက်ဆိုးထိုးသံကြားရပြီ”

“ဘာ .. ဘာပြောတယ်၊ ပြောတာမကြားချင်ရင် တစ်ခါကည်း ထွက်သွားတော့ ရှင်ရှိလည်း ဘာအထောက်အကူရလဲ၊ တစ်နေ့လုံး

ဆိုက်ကားနှင့်မှ ညနေနှစ်ထောင် သုံးထောင်လောက်ပဲပေးတာ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ဟ ... ဆိုက်ကားတစ်နေ့လုံးနင်းတာ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရှိတွေနဲ့ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ဖို့ နာရီပေါင်းများစွာစောင့်ရတာ၊ ကိုယ့်အလှည့်မှာ အခေါက်တိုလေးဆိုသေရော”

“အိမ်မှာနေပြီး ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး”

“ပိုက်ဆံအရနည်းရင် ညနေသောက်ရေတွေ မျိုဆိုမလာနဲ့ပေါ့၊ သောက်ရေအတွက်တော့ တစ်ထောင်နှစ်ထောင်ပြန် သုံးခဲ့တယ်။ အိမ်ကိုကျတော့ ပေးချင်သလိုပေးနေတယ်”

“ကလေးတွေ ကျရှင်စရိုက်က ဘယ်လောက်လဲ မသိဘူးလား၊ လကုန်ရင် ဘယ်လောက်ခေါင်းခဲရတယ်မှတ်လဲ”

“ကဲပါ မယ်မင်းကြီးမရယ် လူကြားအောင် အော်ဟစ်မနေပါနဲ့ အခုမျက်နှာသစ်ပြီး သွားပါတော့မယ်”

• မတင်မေက အငယ်ဆုံးသားလေးကို နို့တိုက်နေရင်း အိပ်ယာထဲမှထသေးသည့် ယောက်ျားဖြစ်သူအား အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ သူတို့မှာ ကလေးသုံးယောက်ရှိသည်။

ဒုတိယသမီးက လေးနှစ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်တည်းပေမယ့် စာမလိုက်နိုင်ဟု သမီးကပြောသဖြင့် လမ်းထဲက ကျရှင်

ကျောင်းမှာ သမီးကိုအပ်ထားရသည်။

ဒုတိယတန်းအတွက် ကျရှင်လခမို့ မများပေမယ့် သူတို့အတွက်ကတော့ တစ်လတစ်လ ပုံမှန်ပေးနိုင်အောင် အတော်လေးအားစိုက်ရသည်။

မတင်မေက ပဲပြုတ်ရောင်းသည်။ သမီးကြီးကျရှင်မသွားခင် အလတ်မလေးနှင့် မောင်လေးအား ကြည့်ပေးထားသည်။ ကျရှင်က ရှစ်နာရီသွားရမည်။

မတင်မေက နေ့စဉ်ပဲပြုတ်တစ်တောင်း ခုနှစ်နာရီ မခွဲခင်ကုန်သည်။

ကလေးက ပြန်လည်ကျန်းမာလာပြီမို့ မနက်ပြန်ကစပြီး ပဲပြုတ်ပြန်ရောင်းရတော့မည်။ ကိုလှမောင်က မျက်နှာသစ်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသော ခုံပေါ်မှာမှောက်ဖုံးထားသော ဇကာကိုလှန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ ထမင်းကြမ်းချန်ထားတယ်၊ ဗူးသီးကြော်နှစ်ခုနဲ့ စားသွား”

“မင်းတို့စားပြီးပြီလား”

“ရှင့်သမီးနှစ်ယောက်လုံးစားပြီးပြီ၊ ကျုပ်က ထမင်းစောစောချက်ပြီးစားလိုက်တော့မယ်”

“လာပါ ဗူးသီးကြော်တစ်ယောက်တစ်ခုနဲ့ မျှစားကြတာပေါ့”

“နှစ်ယောက်မျှစားရင် ဘယ်သူမှအရာရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုလှမောင်က ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ထမင်းကြမ်းခဲမှ နည်းနည်းစိဖဲယူပြီး ဗူးသီးကြော်တစ်ခုကို အချဉ်ရည်တို့ကာ ထိုင်စားနေလိုက်သည်။

ဆိုက်ကားဂိတ်ကိုအသွား ဂိတ်မရောက်ခင်လမ်းမှာ ကားစီးသူနှင့် တိုးသည့်အတွက် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပြီး ဂိတ်သို့ရောက်သွားသည်။

ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ လေးစီးရှိနေသည်။ ထိုလေးစီးပြီးမှ မိမိအလှည့်ရောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ထောင်လမ်းခရီးသည်ပို့ အခြေအနေမဆိုးဟု ဆိုရမည်။

အချို့ဆို တစ်ခေါက်သာ ထွက်ရသည်။ သုံးရာကျမည့်ခရီးတိုသမားဆိုလျှင် နောက်တစ်လှည့်လမ်းကြောင်းရှည်စီးမည့်သူကို ဘုရားတပြီး စောင့်ရတော့သည်။

ကိုလှမောင်က ဂိတ်မရောက်ခင် ငါးရာလမ်းကျသည့် ခရီးသည်ကို ပို့လိုက်ရသည်။ ယခု တစ်ထောင်ကျမည့်ခရီးကို ပို့ပေးလိုက်ရသည်။

နှစ်ထောင်လမ်းအထိတော့ ဆိုက်ကားငှားစီးသူရှိကြသည်။ ထို့ထက်ပိုဝေးလျှင်တော့ ဆိုက်ကားငှားမစီးကြတော့ တက္ကစိသာငှားစီး

ကြတော့သည်။

နေ့ခင်းပိုင်းရောက်တော့ ကိုလှမောင် ပိုက်ဆံခြောက်ထောင်ရနေပြီ။ ထမင်းပြန်စားလျှင် မတင်မေကို ငါးထောင်လောက်ပေးနိုင်တော့မည်။

ထိုအခါ မတင်မေလေသံက မနက်ကလို မဟုတ်တော့ပြီကို ကိုလှမောင်သိနေသည်။

“ဗျို ... ကိုလှမောင် ထမင်းသွားမစားသေးဘူးလား”

“ခရီးသည် တစ်ယောက်လောက် စောင့်လိုက်ဦးမယ်၊ ခရီးသည်ပို့ရင်း ထမင်းဝင်စားလိုက်မယ်၊ တင်မြင့်အလှည့်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်အလှည့်လေ ...”

“နေ့ခင်းစီးတဲ့လူရှားတယ်၊ တစ်လှည့်ပြီး နှစ်လှည့်ရောက်ပို့နာရီနဲ့ချိပြီး စောင့်နေရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်သိတာပေါ့ဗျာ၊ စောစောက ငှက်ပျောသီးဖီးကြမ်း တစ်လုံးဝယ်စားထားလို့ သိပ်မဆာသေးဘူး၊ ခင်ဗျားရော မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက်ပို့ရင်း ဝင်စားခဲ့ပြီးပြီ”

ကိုလှမောင် နေ့ခင်းထမင်းစားပြန်တော့ တစ်နာရီခွဲပြီး အိမ်မှာ တစ်နာရီလောက် အချိန်ပြန်ပြီး ဆိုက်ကားဂိတ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆိုက်ကားဂိတ်က ကြီးမားသော မိန်းပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ ဂိတ်တဲထိုးပြီး ဂိတ်ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဂိတ်မှာ ဆိုက်ကားအစီး ရေ ဆယ်ငါးစီးရှိသည်။

သူတို့ဆိုက်ကားဂိတ်က ကားမှတ်တိုင်နှင့် မီးပွိုလင်းဆုံအနီးမှာ အခြေခိုက်ထားသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် ခရီးသည်တွေကိုသာ အဓိကအားထားရသည်။

လမ်းဆုံဖြစ်၍ ကားပြောင်းစီးရန် ဆင်းလာ သူများ ကားမရှိလျှင် ဆိုက်ကားနှင့် သွားတတ်ကြသည်။

နေ့လည်နေ့ခင်း လိုင်းကားပါးသွားသလို ခရီးသည်လည်း ပါးသွားတတ်ကြသည်။

ထိုအချိန် အချို့က ကျားကွက်ထိုးရင်း ခရီးသည်စောင့်ကြည့်သည်။ အချို့က ဆိုက်ကားပေါ်မှာ မှိန်းနေတတ်သည်။

ကိုလှမောင်ကတော့ သူနှင့်ဘဝတူ လှိုင်ထွန်းဆိုသူနှင့် စကား လက်ဆုံကျနေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘဝတွေက ဒီတစ်သက် ချမ်းသာဖို့ ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်တော့ဘူး၊ ရရစားစားနဲ့ပဲ တပြည်းပြည်း အိုမင်းလာပြီး လုံးပါးပါးရမှာပဲ”

“အေးဗျာ၊ အခုနေ့များ သိန်းငါးထောင် သိန်းထောင်ငါးရာ

လောက်ပေးမယ်၊ မင်းအသက်ပေးရမယ်ဆိုရင် ပေးလိုက်မယ်၊ စာကယ်ပြောတာ”

“ဒီလောက်ပိုက်ဆံရပြီး ခင်ဗျာကသေပေးရမယ်ဆို ပိုက်ဆံက အယ်လိုသုံးတော့မှာလဲ ကိုလှမောင်ရဲ့ စိတ်ကူးကမဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟ ငါ့မသုံးရရင်နေ၊ ငါ့အသက်နဲ့ရင်းပြီး ငါ့မိန်းမနဲ့ ကလေး တွေကို ပေးခဲ့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားမရှိရင် ခင်ဗျားမိန်းမနောက်လင်ယူမှာပေါ့၊ နောက်လူ ကောင်းစားရေး စိမ့်ကိန်းကြီးမို့ မနိုင်ပါဘူး”

“ဟ ... ငါ့သေမှုဖြစ်မှာ၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ့သားသမီးတွေ ချမ်း ချမ်းသာသာနေစေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့မကြာခဏ ထိဆုပေါက် နှင် သေရမယ်ဆို သေနိုင်တယ်လို့ အတွေးမှာခဏခဏပေါ်မိတယ်၊ တို့လို ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက် ချမ်းသာဖို့ ဘာနည်းလမ်း မရှိဘူး၊ ထိကိုပဲ အားကိုးရမှာ”

“ထိကိုအားကိုးတယ်ပြောပြီး ထိရောထိုးလို့လား”

“ထီးထိုးရင်တော့ စိတ်ကူးယဉ်လို့ရတာပေါ့ဗျာ”

“လှိုင်ထွန်း မင်းအလှည့်မို့လား”

ဆိုက်ကားစီးမည့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် လှမောင် နှင့် စကားပြောနေသော လှိုင်ထွန်းအလှည့်မို့ ပြောလက်စစကား

ပြတ်သွားသည်။

လှမောင်တစ်ယောက်တည်း ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
လှမောင်သည် ပြောလက်စစကား အရှိန်မသေသေးသည့်အတွက်
သို့အပေါ်အုပ်မိုးနေသည့် စိန်ပန်းပင်ကြီးပေါ် မော့ကြည့်ကာ လက်
အုပ်ချိုလိုက်ပြီး ...

“ဤအပင်ကြီးမှာ အစောင့်အရှောက်တို့ရှိတယ်ဆိုပါက ဤဘဝ
က လွတ်မြောက်အောင် နည်းကောင်းလမ်းကောင်းပေးပြီး ကူညီ
စောင့်ရှောက်တော်မူပါ”

ဟု ဆုတောင်းမှုကို သစ်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်မိတိုင်း ဆုတောင်းနေမိသည်။

ဤသည်လိုနှင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်သွားသည်။ တစ်ည
အရက်လေးထွေထွေနှင့် ညရစ်နာရီခန့် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။
ညနေပိုင်း မတင်မေကိုနှစ်သောင်းပေးနိုင်သည်။

မနက်ပိုင်း ထမင်းပြန်စားမည့် နှစ်ထောင်ဆိုတော့ လေးထောင်
သည့် မတင်မေ စကားအကောင်းမထွက်လာတော့။

အရက်မူးလာသည့် လှမောင်ကလည်း မတင်မေ စုဆောင်းပြော
ဆိုသမျှ ပြန်မပြောပဲ ထမင်းကိုသာ ကျုံးစားနေသည်။

အားလုံးအိပ်တော့ ကိုးနာရီထိုးပြီ၊ လှမောင်တစ်ယောက် မူးမူး

နှင့်အိပ်ပျော်သွားကာ အားပါးတရဟောက်နေသည်။

ညတစ်နာရီဝန်းကျင်ရောက်တော့ အိမ်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက်
တက်လာသည်။

“လှမောင် ... လှမောင် ... ထစမ်း”

ထိုလူက လှမောင်ကိုလှုပ်ပြီး အတင်းနှိုးနေသည့်အတွက် မထ
ချင်ပဲ ထထိုင်ရသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့်လာနှိုးတာလဲ”

“ငါက မင်းတို့ဆိုက်ကားငါတို့ထိုးတဲ့ သစ်ပင်ကြီးမှာနေတာ
မင်းကိုငါအကူအညီပေးမလို့ လာခဲ့တာ”

“ဘာအကူအညီပေးမှာလဲ”

“မင်းပိုက်ဆံတွေ အများကြီးလိုချင်တယ်ဆို”

ပိုက်ဆံဟုပြောသံကြားလိုက်သဖြင့် လှမောင်မျက်လုံးများ ကျယ်
သွားသည်။

“ပိုက်ဆံဟုတ်လား ... ပိုက်ဆံဆိုလိုချင်တာပေါ့”

“လိုချင်ရင်တော့ရမှာပေါ့ ... ဒါပေမယ့် အလကားမရဘူး၊

မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ငါလာမေးတာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်လဲ”

“မင်းသိန်းငါးထောင်သာ ရမယ်ဆိုရင် သေခိုင်းရင်တောင် သေ

မယ်ဆို ... ဟုတ်လား”

“ပိုက်ဆံတကယ်ရမယ်ဆို ကျုပ်သေပေးနိုင်တယ်”

“ငါပေးလို့ရမှ မသေချင်ဘူးဆိုရင် မင်းမိသားစုအကုန်လုံးကို သတ်ပစ်မှာနော်”

“ဟာ ... ဒီပိုက်ဆံက သူတို့အတွက်ဗျ၊ ကျုပ်အသက်ရှင်ပြီး သေသည့်တိုင် ရှာဖွေရင်တောင် ဆယ်သိန်းအလုံးအခဲလိုက် ရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒီလောက် ပိုက်ဆံသာရမယ်သေချာရင် အသေခံမယ်ဗျာ”

“မင်းကတိတိနော် ဒါဆိုမနက်မင်း ဆိုက်ကားဂိတ်လာခဲ့၊ ဆယ်နာရီ တိတိမှာ ဆိုက်ကားဂိတ်ရှေ့ကို ထိလှည်းရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီထိလှည်းဆိုမှာ အကွရာက စလုံး၊ ကိုးအစနဲ့ နောက်ပိတ် ဂဏန်းသုံးလုံး နှစ်ငါးလေးတစ်ရွက်ကိုတွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီထိစာရွက် ကိုတွေ့ရင် ဘယ်နှစ်စောင်တွဲဖြစ်ဖြစ် ရအောင်သာဝယ်လိုက်”

“ငါပြောတဲ့ဂဏန်းကို မှတ်မိလား”

“အကွရာက စလုံး၊ ကိုးနဲ့စပြီး နောက်ဂဏန်းသုံးလုံးက နှစ်ငါးလေးဖြစ်ရမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအရွက်ပါတဲ့ ထိစာရွက်အတွဲလိုက်ကိုယူ မင်းစကားတည်ပစေနော်”

“မနက်ပြန်ဆယ်နာရီတိတိ မင်းခရီးသည်လိုက်မပို့ပဲ စောင့်နေ

ကဲ ... ငါသွားမယ်”

လှမောင် ရုတ်တရက်လန့်နိုးသွားသည်။ သူ့အိပ်မက်မက်နေမှန်း သိလိုက်သည်။ အိပ်မက်လား တစ်ကယ်လာပြောသွားတာလားလော့ မသိ။ အိပ်မက်ထဲ လာပြောသွားသည်က ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုးမဟုတ်ပဲ ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

သူပြောသွားသော ထိဂဏန်းကိုတော့ အသေအချာ မှတ်မိလိုက် သည်။ မနက်ပြန် ဆယ်နာရီမှာထိသည် ရောက်လာပါက ဟုတ်သော် ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ၊ ထိုးဖြစ်အောင်ထိုးလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချကာ ပြန်လည်အိပ်လိုက်သည်။

ဆိုက်ကားဂိတ်ကို စောစောရောက်သည့်အတွက် ဆယ်နာရီမထိုး ခင် ခေါက်ရေခြောက်ခေါက် ရလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံလည်း ခုနှစ်ထောင် ကျော်ပြီ။ ဒီနေ့ အခြေအနေကောင်းသည်။ ခါတိုင်းဆို သုံးထောင် ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ရသည်။

သူ့အလှည့် နောက်တစ်ခေါက်ရောက်ရန် ငါးယောက်ခန့်ရှေ့မှာ ရှိနေသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ၍ရသည်။ သူဆိုက်ကား ပေါ်ထိုင်ပိုက်နေစဉ် ဆိုက်ကားဂိတ်ရှေ့ ကားမှတ်တိုင်သို့ ထိလှည်း တစ်စီးရောက်ပြီး ထိပျားရောင်းချနေသည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်မျှရပ်နေပြီး ရှေ့သို့ဆက်သွားရန် ထိလှည်းကိုတွန်း

မှ ဆိုက်ကားပေါ်ငိုက်နေသည့် လှမောင် ထိလှည်းကိုမြင်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ထိလှည်းပါလား ... ဟိုးဟိုး”

လှမောင်ရဲ့ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ အပြုအမူကြောင့် လူတွေဝိုင်းကြည့်ကုန်သည်။

“ထိထိုးမလို့”

ထိသည်ကကြားသွားပြီး ရပ်စောင့်နေသည်။ လှမောင်ထီးလှည်းရှေ့သွားရပ်ပြီး ထိစောင်တွဲထဲမှ ထိထိုးရမည့် ဂဏန်းကိုရှာသည်။

ထိလက်မှတ်တွေက များနေသဖြင့် အတော်နှင့်ရှာမရ။

“အစ်ကိုကြီး ဘာဂဏန်းရှာနေတာလဲ”

“စလုံးအကွရာနဲ့ ကိုးဂဏန်းထိပ်စီး”

“ဒီမှာ စလုံးနဲ့ ကိုးထိပ်”

လှမောင်က လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ နောက်ထပ်ရှာပါဦး”

“ဒီမှာ စလုံးထိပ်စီး ကိုးဂဏန်း”

“နိုး ... နိုး နောက်က နံပါတ်လွဲနေသေးတယ်”

“အီဆိုခဏ အံဆွဲထဲမှ ထိစောင်တွဲအိတ်များကို အထပ်လိုက် ဆွဲထုတ်ပြီး ရှာပေးသည်။

“ဒီမှာတစ်ခု ... ဒီမှာတစ်ခု ... ကြည့်ပါဦး”

“ဟာ ... ဒါပဲ ... ဒါဘယ်နှစ်စောင်လဲ”

“ငါးစောင်တွဲ သုံးထောင့်ငါးရာ”

“ဘာ ... မင်းတို့ အမြတ်ယူတာ မကြမ်းဘူးလား”

တစ်စောင်ကို အမြတ်တစ်ရာယူရင် ဟုတ်သေး၊ အခုက နှစ်ရာကောင်ယူထားတယ်”

“အမြတ်နှစ်ရာယူလို့ ထိလက်မှတ်မလိုချင်လဲ စားလိုက်လေ၊ နှုတ်တော်ရှေ့ကို ဆက်ရောင်းရဦးမယ်”

“ယူမှာပါ ... ယူမလို့ရှာနေတာပဲ”

“နာမည်ပြော လိပ်စာပေး”

“လိပ်စာတော့ ပေးမနေတော့ဘူး၊ ဒီဆိုက်ကားဂိတ်နဲ့ နာမည်သာရေးသွားလိုက်”

လှမောင်လည်း ထိသည်ကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး နာမည်နှင့် ဆိုက်ကားဂိတ်တည်နေရာကို ပြောလိုက်သည်။

ထိလှည်းထွက်သွားသည်။

“ဟာ ... သူဌေးလောင်းပေါ့ဟုတ်လား”

“အီပေါ့ သိန်းတစ်သောင်းဆုရှင် မဖြစ်ဘူးပြောနိင်လား”

“ငါတို့လည်း ရှယ်ယာထည့်ပါရစေ”

“နိုး ... နိုး ... ကံချင်းမတူဘူးကွ”

“ရှယ်ယာမပါရင်လည်း ပေါက်ရင်ပစ်ထားပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ တစ်စုကိုလည်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါ”

“ကဲ ... စကားမရှည်နဲ့ ဟိုမှာဆိုက်ကားခေါ်နေတယ် ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ”

“ကျုပ်အလှည့် လှမောင် မင်းအလှည့် လိုက်သွား မင်းအလှည့် ငါသွားမယ်၊ ကျင်သိန်းပြီးရင် မင်းအလှည့်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လှမောင်လည်း ဆိုက်ကားကိုတွန်းပြီး ခရီးသည်ရပ်နေရာသို့ သွားလိုက်သည်။

သည်နေ့ထမင်းစားပြန်တော့ မတင်မေကို ပိုက်ဆံနှစ်ထောင် ငါးရာနှင့် ထိလက်မှတ်ကို အပ်လိုက်သည်။

“နှစ်စောင်လောက်ထိုးနေတဲ့ဟာ ငါးစောင်တောင် ထိုးလာခဲ့တယ် ပေါက်ရင်တော်သေး၊ မပေါက်ရင် စားရမယ့်ဟာ အမှိုက်ပုံထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သလိုပဲ”

“ဒီနံပါတ်လေးလှလို့ပါ၊ နှစ်စောင်တွဲတွေမှာမရှိလို့ ငါးစောင်တွဲ ကို သိုးလာတာ၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သည်းခံစိတ်လေး မွေးပေးပါ မိန်းမရာ”

“တကယ်လို့ ထိပေါက်ရင် ငါမရှိတော့မှ ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်ရ

ကောင်းမှန်းသိလိမ့်မယ်၊ ဒီထိဖွင့်ရက်ဟာ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးနေ့လား ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး”

ပါးစပ်က အသံထွက်မပြောပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ မတင်မေ ပျက်စွာကိုကြည့်ပြီး ပြောနေမိသည်။

ထိထိုးပြီးမှ စိတ်တွေလေးလံလာသလို ဖြစ်လာနေသည်။ ညက အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ထိစောင်နံပါတ်ကို ကွက်တိလာတွေ့သည်။

ငါသေရမည်ဆိုလည်း များများစားစားပေါက်ပါစေဟု ထမင်း လုပ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မျိုချရင်း အတွေးတွေတသိကြီး တွေးနေမိသည်။

ထိဖွင့်ရက်ရောက်လာသည်။ ထိဖွင့်ပြီး ညနေပိုင်း ရောက်လာ သည်နှင့် ဆိုက်ကားဂိတ်ကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး လှမောင် နာမည်ကိုမေးသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ လှမောင်ခရီးသည်သွားပို့တယ်”

“ဆရာတို့လူ သူဌေးဖြစ်ပြီ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“ဒီအပတ်ထွက်တဲ့ သိန်းငါးထောင်ဆုကို ဒီဆိုက်ကားဂိတ်က ကိုလှမောင်ပေါက်တယ် အဲဒါလာပြောတာ”

“ဟေ ... တကယ်လား၊ နောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“တကယ်ပါ ဒီမှာသူထိုးတဲ့ နံပါတ် ဒီမှာပေါက်စဉ်”
 ဆိုက်ကားဂိတ်က လူများဝိုင်းအုံကြည့်ကြသည်။
 “ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် လစဉ်ထိုးနေတာ အခုပေါက်
 မယ့်ပေါက်တော့ ထိဆုကြီး”

“သူထိနံပါတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ဆီကရတာဖြစ်မယ်၊
 ထိုးတဲ့နေ့က ဒီနံပါတ်ကို မရမကရှာနေတာ ရတော့ပိုက်ဆံရှင်းရင်း
 သူနဲ့ကျွန်တော် စကားများလို့ မှတ်မိလိုက်တာ”

“ဟော .. ဟိုမှာ ပြန်လာပါပြီ”

ဆိုက်ကားဂိတ်ကလူတွေ လှမောင်ကို လှမ်းကြည့်နေသဖြင့်
 လှမောင် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။ ထိဗွင့်သည်ကိုမသိ။
 ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု စိုးရိမ်ကာ ခပ်မြန်မြန်လေးနင်း
 ခဲ့သည်။

“သူဌေးကြီး ဦးလှမောင် သတင်းကောင်းလေး လာနားထောင်
 ပါဦး”

“ဘာသူဌေးကြီးလဲ ပြောကြပါဦး”

“မင်းမသိသေးဘူးလား”

“မသိဘူး ... ရင်ထိတ်လိုက်တာ ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ဒီမှာ မင်းထိုးလိုက်တဲ့ထိ ပေါက်လို့ လာပြောနေတယ်”

“သိန်းငါးထောင်လား ထောင့်ငါးရာလား”

“ငါးထောင် ... ငါးထောင်”

“ဟေ့ကောင် လှမောင်၊ သိန်းငါးထောင်လို့မေးတာ မင်းသိပြီး
 ပြီ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ပေါက်ရင် ငါးထောင်နဲ့ ထောင့်ငါးရာ တစ်မျိုးပေါက်
 မှာ သိနေတယ်၊ မပေါက်ရင် လုံးလုံးမပေါက်ဘူး”

“မင်းကို ဘိုးတော်ကပြောပြီး ပေးတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ လာပေးသွားတာ”

“အများတို့ကိုလည်း မပြောဘူး”

“သူများတွေကို ပြောရင်မပေါက်ဘူးတဲ့။ ရှယ်ယာပေးထိုး
 ရင်လည်း မပေါက်ဘူးတဲ့ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့မှမပြောတာ”

“ဟုတ်တယ် အိပ်မက်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကပေးရင် ကတိတည်မှ
 ဖြစ်တာ၊ ကတိမတည်ရင် ကိုယ့်ကိုထိခိုက်တတ်တယ်တဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ ပျော်နေပြီလား”

“မပျော်ပါဘူးဗျာ၊ စထိုးကတည်းက သိနေပြီးသားပါ”

“မပျော်ရင်လည်း ငါတို့ကိုပျော်အောင် လုပ်ပေးလေ”

“... ကဲ ... လာပြောတဲ့ ညီလေး ကျေးဇူးပဲကွာ၊
 ထိဆုထုတ်ပြီးရင် မင်းကိုငါ့နဲ့ ဖိန်းငါးပါမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ထိကိစ္စ

ကတော့ လူကြီးတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ရမယ်”
လှမောင်က သိန်းငါးထောင်ဆုပေါက်သည်ဟု ကြားသည်နှင့်
ပျော်ရွှင်ရမည့်အစား သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာအတွက်သာ စိတ်ပူစိတ်ဆင်းရဲ
နေသည်။ ရသမျှပိုက်ဆံကို ဆိုက်ကားနင်းဖော်များအားပေးပြီး
အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘာမှမပြောသေးပဲ ဆိုက်ကားခနင်း၍
အပ်နေကျပိုက်ဆံကို မတင်မေက တောင်းသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်
တော့ ဘာမှမပြောသေးပဲ ဆိုက်ကားနင်း၍ အပ်နေကျ ပိုက်ဆံကို
မတင်မေက တောင်းသည်။

ဆိုက်ကားနှင့်လူ အရက်မမူးပဲ စောစောပြန်လာသည့်အတွက်
အံ့ဩနေသည်။

“ဒီနေ့ မမူးပါလား၊ နည်းနည်းတော့ ထူးတယ်၊ ကဲပါ မူးမူး
မမူးမူး တော့်မှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံပေး”

“မပါတော့ဘူး ... မိန်းမရာ”

“ဘာ ... အရက်လည်း မသောက်ဘူး၊ ဒီအချိန်မှပြန်လာတာ
ပိုက်ဆံမပါဘူးဆိုတော့ ဘယ်အငယ်အနှောင်းကို ပေးခဲ့လဲ၊ မှန်မှန်
ပြော”

“ဟာ ... မပေးပါဘူး၊ ဘယ်အငယ်အနှောင်းမှမရှိပါဘူး၊

ကျုပ်ရဲ့ နံပါတ်တစ်ဟာ မတင်မေ၊ နံပါတ်နှစ်က မတင်မေ”

“စကားကို အတည်ပြောစမ်းပါ။ ဘယ်မလဲ ပိုက်ဆံ”

“ဆိုက်ကားနင်းခ မပေးပဲ၊ သိန်းတစ်ရာလောက်ပေးရင် ဘယ်
လိုနေမလဲ”

“အံ့မယ် တကယ်များပေးလို့ကတော့ ဆိုက်ကားမနင်းခိုင်းပဲ
အိမ်ဦးမှာတင်ထားပြီး ဆီဦးထောပတ်နဲ့ ကျွေးထားဦးမယ်”

“ဒါဆို တစ်ရာမကပေးရင်ရော”

“အတူတူပဲ ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပေး ... ရှင်ပြောတဲ့
ပိုက်ဆံ အခုတစ်သောင်းပေးရင်တောင် တိုင်ရှိခိုးဦးမယ်”

“အပြောမိကြီးနဲ့ မချောရေ၊ ထိလက်မှတ်သွားယူခဲ့”

“ဟင် ... ထိ ... ထိ.. ဖွင့်ပြီပဲ ... ထိပေါက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ထိပေါက်စဉ်ဝယ်လာလို့ ထိတိုက်မလို့”

“ဟင်း ... အမြဲတမ်းတိုက်နေကျ ဒီစကားပြောပြီး အထူး
အဆန်းလုပ်နေတယ်၊ နားကိုငြီးတယ်”

မတင်မေက ဘုရားစင်မှ ထိစာရွက်ငါးစောင်ထည့်ထားသော
အိတ်ကို ယူပေးလိုက်သည်။

“လာ ... ဝင်းလာတိုက်”

“တိုက်ချင်ပါဘူးတော် ... ကြိုပြီးသိနေတာပဲဟာ”

“လာစမ်းပါ ... သုံးလေးစောင်ပဲတိုက်”

“ဒီယောက်ျားက ဘာဖြစ်လာလည်း မသိဘူး၊ ... ထိပေါက်စဉ်”

“အရင်ဆုံး တစ်သောင်းဆုတိုက် ပြီးရင် ငါးထောင်ဆုတိုက်”

“ဟုတ်ပြီ ... သိန်းတစ်သောင်းက အက္ခရာ ဂကြီး ၃နဲ့ စတယ်၊ သိန်းငါးထောင်စုက စလုံးနဲ့ စတယ် ကိုးထိပ်စီး ...”

“ဟင် ... ယောက်ျားရှေ့ ... လာ ... လာပါဦး”

“ဒီမှာ စလုံး ကိုးထိပ်နဲ့ .. ဟယ် .. အားလုံးတူနေတယ်၊ ဒါ ... ဒါဆို ... သိန်းငါးထောင်ဆု ပေါက်တာပေါ့”

“သေသေချာချာ နှစ်ခါသုံးခါ တိုက်ကြည့်”

“အက္ခရာရော ဂဏန်းခြောက်လုံးပါ တူနေတယ် လာပါဦး ဘယ်ထသွားနေတာလဲ”

“မင်းသေချာတယ်ဆို တို့ငါးထောင်ပေါက်လို့ပေါ့ကွာ”

“ရှင်ရှင် ... ဒါကိုကြည့်သိလာတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်သိပြီ၊ ရှင်ဆိုက်ကားနင်းလို့ရတဲ့ ဝိုက်ဆံသုံးလေးထောင်ပါမလာတာ ရှင်ဘော်ဒါတွေကို အရက်ဖိုးပေးခဲ့တာမဟုတ်လား”

“တိုးတိုးပြောပါ မိန်းမရာ ... ဘေးအိမ်တွေ ကြားပြီး တက်လာကြဦးမယ်”

“ရှင်သိနေလို့ တစ်ရာယူမလား၊ နှစ်ရာယူမလား၊ လုပ်နေတာကို ကျုပ်စကားအတိုင်း ရှင်ဆိုက်ကားမနင်းနဲ့တော့၊ အိပ်ဦးခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေးသာနေတော့”

“အေးပါကွာ ... နောက်မှ နောက်ရောက်ရာ၊ မနက်ပြန် ထိဆုထုတ်ဖို့ ရုပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ ဒါမှစိတ်ချ ရမှာ ကိုယ့်ဗာသာကြိတ်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒီလောက်အများကြီး ဘဏ်အပ်ထားမယ်၊ ဘဏ်တိုးပဲ ယူ စားတော့မယ်”

“မင်းဟာမင်း သင့်သလိုစိစဉ် ဝိုက်ဆံမြင်ပြီး လူတကာပြောတာ လျှောက်မလုပ်နဲ့ ကလေးတွေနှောင်ရေးအတွက်လည်း စီစဉ်ထား၊ ကလေးသုံးယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ထောင်စီ နာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ အပ်ထား၊ မင်းကနှစ်ထောင်ယူ၊ အဲဒီထဲက လျှစ်ရာရှိတာ လျှစ်တန်း ပေါ့”

“ရှင်ကရော”

“ငါက ... ငါ့မိန်းမရှိနေတာပဲ၊ ဝိုက်ဆံမလိုပါဘူး”

“ကဲပါ ... နောက်မှတိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ဒီထိစာရွက် တွေ လုံခြုံအောင် သိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ရှေ့ရောက်တိုင်ပင်ကြပြီး ညဆယ့်တစ်

နာရီကျော်မှ အိပ်ဖြစ်တော့သည်။

“ဟေ့ ... လှမောင် ထစမ်း”

“ဟာ ... ခင် ... ခင်ဗျား”

“ငါ့ကိုမြင်တော့ မင်းလန့်သွားတယ်မဟုတ်လား”

“ငါ့ကတိတည်တယ် မဟုတ်လား၊ မင်းကတိတည်ဖို့လာ ပြောတာ”

“ခင် ... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ငါက စိန်ပန်းပင်မှာနေတဲ့ တစ္ဆေတစ်ကောင်ပဲ မင်းမကြာခဏ ဆုတောင်းနေတာတွေ့လို့ ကြားလို့ ငါ့ကူညီနိုင်တာ ကူညီလိုက်တာ၊ ငါက နေရာလဲချင်နေတာ အတော်ပဲ”

“မကြာခင် မင်းငါ့နေရာမှာလာနေ၊ ငါ့မင်းနေရာမှာ နေတော့မယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“ထိပေါက်ရင်တော့ မင်းမိန်းမက ဆိုက်ကားမနင်းခိုင်းတော့ပဲ မင်းကိုခေါင်းရင်းခန်းမှာထားပြီး ဆီဦးထောပတ်နဲ့ တင်ကျွေးထား တော့မှာ”

“ငါက မင်းနေရာဝင်ပြီး မင်းမိန်းမကျွေးတာ ထိုင်စားမယ်လေ ကွာ မဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ခင် ... ခင်ဗျား ... ကျုပ်အိမ်မလာနဲ့ ... သွား ..

သွား”

“ကိုလှမောင် ဘာတွေထယောင်နေတာလဲ”

“အိပ်မက် မက်သွားလို့ပါကွာ”

“သူငွေဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး လျှောက်တွေးနေတာလား၊ လျှောက် မစဉ်းစားနေနဲ့ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်တော့”

“အေးပါကွာ ... အေးပါ”

လှမောင်ကြိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက် လွန်း၍ အသက်နဲ့လောင်းကြေးဆပ်ပြီးငွေကို တမ်းတလိုက်မိသည်။ ကံကြမ္မာက ဘယ်သို့ဖန်လာသည်မသိ။

တောင့်တသောဆန္ဒက အံ့အားသင့်ဖွယ် ပြည့်ခဲ့သလို ကိုယ့် စကားနှင့်ကိုယ် အသက်ကို တကယ်ပင် ပေးဆပ်ရတော့မည် ထင်သည်။ ရသည့် ပိုက်ဆံကိုပင် မြင်လိုက်ရမည်မထင်တော့...။

စိုးရိမ်စိတ်အတွေးများကြောင့် လန့်နိုးလာပြီး အတော်ကြာမှ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်စာ စားသောက်ပြီး ကိုလှမောင်က ဇနီးဖြစ်သူအား မှာကြားနေသည်။

“ငါဆိုက်ကား အံ့နာဆီ သွားပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်၊ အိမ်နီး နားချင်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောနဲ့နော်၊ တော်ကြာ ထိစာရွက်ယူကြည့် ပြီး မပေါက်တဲ့ထိနဲ့ လဲယူလိုက်ဦးမယ်၊ ညဖက် ရပ်ကွက်ရုံးဖွင့်ရင်

ဥက္ကဋ္ဌကြီးကဲ့သွားပြပြီး အကူအညီတောင်းရမယ်၊ ရုပ်ကွက်ရုံး
သိန်းတစ်ရာလျှာမယ်လို့ဖြောလိုက် သူတို့နားလည်တဲ့လူတွေ လုပ်
လိမ့်မယ် ကြားလား”

“ကြားပါတယ်တော် ကျုပ်လည်းဈေးသည်ပါ။ မ၊အပါဘု
ရှင်လည်းရှိနေတာပဲ”

“ကဲ ... နေမပူခင် ရှင်ဆိုက်ကားသွားပို့လိုက်တော့”

အိမ်က ရှပ်နာရီခွဲခန့် ဆိုက်ကားပေါ်တက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်
ဆိုက်ကားအုံနာထံရောက်ရန် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် နင်းသွားရမည်
ထိပေါက်ပေမယ့် စိတ်မှာမပျော်၊ ညက စိန်ပန်းပင်မှာနေ
သရဲက သတိလာပေးသွားသည်။ ယခင်က စိန်ပန်းပင်မှာ တစ်
ရိုက်ရုံ ကွဲစိုးရိသည်ဟု အထင်ရှိခဲ့သည့်အတွက် အားကိုးတကြီး
ဆုတောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သရဲဂြိုဟ်နင်းသိလျှင် ဆုတောင်းမိမည်မဟုတ်ပေ။ ယခုတော့ သူ
ကတိတည်သည်တဲ့၊ မိမိကတိတည်ရန် ဘာလုပ်ပေးရမည်မသိ
အတွေးပေါင်းစုံတွေ့ပြီး ဆိုက်ကားကိုနင်းခဲ့စဉ် လမ်းဆုံတစ်ခု
ရောက်လာသည်။ ရုပ်ကွက်အတွင်းမို့ မီးပွိုင့်မရှိ၊ သို့ကြော
လမ်းထောင့်ချိုးဝင်လိုက်သည်။

“ဒုန်း”

လူတစ်ရပ်ခန့်ရှိခြံက ကွယ်နေသည်မို့ လမ်းအတွင်းက ကား
လေးထွက်လာသည်ကို မသိလိုက် ...

ဟာ ... ဆိုက်ကားနဲ့ကား တိုက်မိပြီ ...

လှမောင် လမ်းဘေး အတော်ဝေးဝေး လွင့်သွားသည်။ ဆိုက်
ကားလည်း ပိန်ချိုင့်လိမ်ကောက်သွားသည်။

ဟွန်ဒါကားလေး၏ ခေါင်းလည်းအတွင်းချိုင့်ဝင်သွားသည်။ အနီး
အနားမှလူများ အပြင်ရောက်လာသည်။

“ဆိုက်ကားတော့ သုံးစားမရတော့ဘူး၊ ဆိုက်ကားဆရာ
အသက်မှရှိသေးရဲ့လားမသိဘူး၊ မလှုပ်တော့ဘူး၊ မှောက်နေတယ်”
ပြောလည်းပြော လူများ ဆိုက်ကားဆရာအနီးသို့ ရောက်လာ
စဉ် ဆိုက်ကားဆရာက မှောက်လျက် အနေအထားမှ ထလာသည်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ဆိုက်ကားဆရာ ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

“မ ... မဖြစ်ဘူးဗျ၊ လွင့်ထွက်သွားတဲ့အရှိန်နဲ့ နာလို့မှောက်
နေတာ”

“အခု ဘာဖြစ်သေးလဲ”

ဆိုက်ကားဆရာက ခြေလက်ခေါင်းကို လှုပ်ယမ်းကြည့်သည်။
ပျက်စွာရှုံ့မဲ့သည်ကို မတွေ့ရ။

“ဟာ ... ဒီလူအတော် ကံကောင်းတာပဲ”

“ဒီအတိုင်းဆို ကားရော ဆိုက်ကားရောမှားတာ၊ ကားတလည် လမ်းဆုံအကွယ်ကအထွက် ဟွန်းသံမပေးဘူး၊ ဆိုက်ကားကလည် ရပ်ပြီး မကြည့်ဘူး၊ လူဘာမှမဖြစ်တာ အတော်ကံကောင်းတယ်”

ရပ်ကွက်အတွင်းမှဖြစ်၍ ကားသမားက ဆိုက်ကားဖိုးလျော်ပေးမည်ဆိုကာ လူကြီးများရှေ့မှာ တာဝန်ခံပြီး ဝပ်ရှော့သို့ မောင်းသွားသည်။ သူ၏ကားဘောနက် ပိန်ချိုင့်သွားသည်။ စက်က ဘာမှမဖြစ်

တကယ်တော့ လှမောင်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ဝိညာဉ်က လွင့်ထွက်သွားပြီး စိန်ပန်းပင်က သရဲကြီးဝင်ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုက်ကားကို နီးစပ်ရာပြင်ဆိုင်မှာ ရပ်ကွက်လူများအကူအညီအပ်ခဲ့သည်။ ဘီးနှစ်ဘီးအသစ်လဲရမည်ဟုဆိုသည်။

ဘာပဲလဲရလဲရ ကားပိုင်ရှင်ရှင်မည်ဟု ဆိုသည်။ ၎်အနီးအနားမှာရှိသော ဆိုက်ကားအုံနားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး အိမ်သို့ တက္ကနားနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ကိုလှမောင်က အိမ်ပေါ်သို့ တန်းတက်သွားသည်။ ဘာစကားမပြောဖြစ်။

“ကိုလှမောင် ကျွန်မလမ်းလူကြီးခေါ်ပြီး ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌအိရောက်ခဲ့တယ်၊ သူ့အစစအရာရာ အားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ သူတို့

ရပ်ကွက်ရုံးကို သိန်းတစ်ရာလျှုရမယ်တဲ့၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ လမ်းလူကြီးကို ငါးသိန်းစီပေးမယ်၊ ဘာမှမပွန်းမပဲ့အောင် လုပ်ပေးပါလို့ ပြောလိုက်တာ၊ ညကြရင် ရုံးကိုလာခဲ့၊ သတင်းထောက်တွေနဲ့တွေ့ပြီး ကိစ္စပြီးပြောက်အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ပိုက်ဆံအားလုံးအပြင် အပိုပါပေးဦးမယ်တဲ့၊ ထိဆိုင်က လက်မှတ်ပြန်ယူပြီး ပိုက်ဆံရှင်းပေးမယ်တဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းပဲတာဝန်ယူလုပ်ကိုင်တော့၊ ငါဘယ်မှ လျှောက်မလိုက်တော့ဘူး”

“ညဘက် ရုံးကိုတော့ ရှင်တစ်ခေါက်လိုက်ခဲ့ပါ၊ အဲဒီမှာ ထိဆိုင်ကြီးက ငွေပေးမယ့် သူဌေးတွေပါ လာလိမ့်မယ်”

“မင်းနဲ့ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌပဲ ပြီးစီးအောင်လုပ်ကွာ၊ ငါလူကြားသူကြားထဲ မသွားချင်ဘူး”

“ကဲ ... ဘာမှမလုပ်ချင်လဲနေ ကျုပ်ဟာကျုပ်ပဲ ပိုက်ဆံရတဲ့အထိ လုပ်လိုက်တော့မယ်”

ထိုအချိန် လှမောင်၏ဝိညာဉ် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ... လှမောင်၊ မင်းစိန်ပန်းပင်မှာ သွားနေတော့၊ မင်းကတိအတိုင်း အတည်ဖြစ်သွားပြီ၊ သွားတော့ ငါမင်းပိန်းမကျွေးတဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ စားလိုက်ဦးမယ်”

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲရောက်နေသော တစ္ဆေကြီးက လှမောင်၏ ဝိညာဉ်ကို အတင်းနှင်ထုတ်နေသဖြင့် ဝိနပ်န်းပင်ကြီးဆီသို့ ထွက်လာ ခဲ့ရတော့သည်။

“ကိုလှမောင် ... ဒီနေ့မနက်စာ ဝက်သားဟင်း ချက်ထား တယ်၊ စားချင်တဲ့အချိန်ပြောနော်”

“အေး ... ခဏနေရင်စားမယ်”

“အဲဆို ကျုပ်ခူးလိုက်မယ်၊ တော် ရေချိုးလိုက်မလား”

“မချိုးတော့ဘူး၊ ထမင်းစားမယ်”

လှမောင်အပြစ်လဲ တစ္ဆေကြီးလည်း မတင်မေ့ချက်ကျွေးနေသော အစားကောင်းများကို စားလိုက်အိပ်လိုက်နှင့် ဇိမ်ခံနေလေတော့သည်။

“ဖေဖေ သမီးလပတ်စာမေးပွဲ အဆင့်သုံးရတယ်”

သမီးဖြစ်သူက အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာရင်း ကျောင်းမှပေးလိုက် သည့် ရိပို့ကံဒ်ကို ‘ဖခင်မျက်နှာရှေ့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

“သွား ... ငါ့နားလာမရှုပ်နဲ့”

မျက်နှာရှေ့ထိုးပြုလာသော စာရွက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သားသမီးများနှင့် ထွေးရောယှက်တင်မနေ၍ ကလေးများ ကလည်း ယခင်လို အနားမကပ်၊ ယခုသမီးအကြီးက စာမေးပွဲ အဆင့်ကောင်း၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဖခင်ကိုလာပြုကာမှ အအော်

ငေါက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာငိုပြီး မိခင်လံပြေးသွားသည်။

“ကိုလှမောင် ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခါတိုင်း ကလေးတွေကို ဆိုက်ကားနင်းပြန်လာတိုင်း ဖက်လဲတတင်းနေတာ အခုရှင်ကိုကြည့် ရတာ ကလေးတွေကို မချစ်တော့သလိုပဲ”

“အေး ... မင်းဘယ်လိုထင်ထင် နောက်ကို မင်းကလေးတွေ ငါ့အနားပေးမလွှတ်နဲ့ ငါ့မိတ်ရှုပ်တယ်”

ကိုလှမောင်ထံမှ ဖာကြောသည့်လေသံကြောင့် မတင်မေ တအံ့ တကြာဖြစ်သွားသည်။ ခါတိုင်းသူကသာ ဆူပူပြောဆိုသည်။

သူက ပြုံးပြုံးနှင့် စကားပြတ်အောင် လုပ်တတ်သည်။

ယခု သူ့ကိုများ ငွေရေးကြေးရေးကြောင့် မသင်္ကာဖြစ်ပြီး စကားမပြောနိုင်ဖြစ်နေလားမသိ၊ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးလာသည်၊ သို့ ကြောင့် မကျေနပ်သည့်စိတ်ကို ခြုံသိပ်မထားပဲ ဖွင့်မေးတော့သည်။

“ကိုလှမောင် ရှင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကိုမကျေနပ်သလိုပဲ၊ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင်ကျွန်မတို့ မိသားစုလေးယောက်ကို သဘော မကျဘူးဖြစ်နေလား ရှင်းရှင်း ... ပြောစမ်းပါ”

“တောက် ... သောက်စကားများလိုက်တာ ... ဟုတ်တယ် ကွာ ဟုတ်တယ်”

ကိုလှမောင်က မတင်မေကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် နောက်

ပြန်လဲကျသွားသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်က သူ့အမေကို ပြေးဖက်ပြီး ဝိုနေကြသည်။

“တိတ်ကြစမ်း၊ အားလုံးမသာပေါ်သွားမယ်”

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး မတင်မေကလည်း စကားမပြောပဲ ဟင်းကောင်းကို နေ့စဉ်ဝတ္တရားမပျက် ချက်ကျွေးခဲ့သည်။

သူစားချင်သည့် အမဲသားမချက်ပဲ ကြက်သား၊ ဝက်သားချက်မိလျှင် ဟင်းခွက်များကို ဆွဲလွှင့်ပစ်သည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အကြမ်းဖက်သလိုဖြစ်ကာ အလိုမကျမှုတွေများလာသည်။

ကလေးနှစ်ယောက် ကျောင်းသွားစဉ် ဟင်းစားထွက်ဝယ်ဦးမည်ဆိုကာ အငယ်ဆုံးလေးကိုချီပြီး တစ်လမ်းကျော်မှ သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ လာခဲ့သည်။

သူက ကိုလှမောင်၏ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အမှုအရာပျက်ကာ သူ့အပေါ် မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံလာပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ခါတိုင်း နှင့်ယောက်ျားကို နင်ကသာ ဟိန်းဟောက်အနိုင်ယူနေတာမဟုတ်လား၊ အခုသူ့အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတော့ နင့်ကိုများ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မဲသင်္ကာဖြစ်နေလို့လား”

“ငါအိမ်ခန်းငှားနေတာကလွဲပြီး ပိုက်ဆံတွေအကုန် ဘဏ်မှာ အပ်ထားတာပဲ၊ ဘယ်မှလဲ သွားလာတာမဟုတ်သလို၊ ငါ့အိမ်ကို

လည်း ဘယ်သူမှမလာပါဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

“အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါ့မသင်္ကာချင်ဘူး၊ အမြဲတမ်း အသားဟင်း တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးတောင်းဆိုနေတာပဲ၊ အမဲသားကို ခဏခဏ ချက်ခိုင်းတယ်”

“တစ်နေ့က အမဲသားဟင်းချက်ခိုင်းတာ မဝယ်ပဲ အလွယ်ရတဲ့ ဝက်သားဟင်းချက်တာ ဟင်းတွေပန်းကန်တွေ အကုန်လုံးပစ်ခွဲပစ်တယ်၊ ငါ့ဟင်းဆိုင်ပြေးပြီး အမဲသားချက်ပြီးသား ဝယ်တွေ့လို့က ရတယ်”

“ဒါဆို ညည်းယောက်ျား ပုံနှုန်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့အဖေနဲ့အမေ ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီဆရာကြီးဆိုသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

“အေး ... အခုပဲသွားလိုက်ချင်တယ်၊ အပြန်ချက်ပြီးသားဟင်းပဲ ဝယ်သွားလိုက်တော့မယ်”

သို့ဖြင့် မတင်မေတို့ သားအမိနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတို့ ပယောဂနှိမ်နှင်းသည့် ဆရာကြီးထံ ရောက်သွားကြသည်။

မတင်မေက ဆရာကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။ ဆရာကြီးက ပြောသမျှအားလုံး နားထောင်ပြီး မှတ်ချက်စကား

ဆိုသည်။

“သမီးရဲ့ခင်ပွန်းဟာ ပုံမှန်မဟုတ်တော့တာ သေချာနေပြီ။ အဘလိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်မယ်။ အဘထင်တာမှန်ရင် အဘ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးပါ့မယ်”

အိမ်ကိုပြန်တော့ နေ့ဆယ်နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။

မတင်မေလည်း ဆရာကြီးကို အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်တင်သွားသည်။ လုံးချင်းအိမ်လေးကို နှစ်ချုပ်နှင့်ညှားထားလိုက်သည်။ အိမ်ကို မဝယ်သေး။

သို့ကြောင့် ခြံဝင်းထဲမှာ သုံးပင်အိမ်လေးသီးသန့်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ခေါင်းရင်းမှာ ထိုင်နေသော ကိုလှမောင်က မတင်မေနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်တက်လာသော ဆရာကြီးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာကြီး ခက်ထန်လာကာ မျက်လုံးနှစ်လုံးက နီလာသည်။

“ဟေ့ မိဟင်မေ၊ ငါ့အိမ်ကို ဘယ်လိုလူတွေခေါ်လာတာလဲ၊ အခုပြန်ခိုင်းလိုက်၊ တောက် ... သွား ... အခုပြန်ခိုင်းလိုက်”

“အေးအေး အိမ်ကိုမလာစေချင်လည်း ပြန်ပါတော့မယ်”

ဆရာကြီးက မတင်မေနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းကို မျက်ရိပ်ပြလိုက် သဖြင့် သုံးယောက်သား အိမ်ပေါ်မှပြန်ဆင်းလာကြသည်။

“ကဲ ... သမီး ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ သမီးအိမ်ပေါ်မှာ

ရှိတာ သမီးယောက်ျားမောင်လှမောင် မဟုတ်ဘူး၊ ခန္ဓာအစစ်က သေတာကြာပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဖုတ်ကောင်ဝင်နေတာ”

“ဟင် ... ဒါဆို နေ့တိုင်းကျွေးမွေးနေရတာ ဖုတ်ကောင်ကို ပေါ့ဟုတ်လား ... ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်သမီး တစ်ခုခုကြောင့် သူ့ပိညာဉ်အထွက်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဖုတ်ကောင်ဝင်ပြီး အိမ်ရောက်လာတာ ဒါကြောင့် မောင်လှမောင်လို သမီးတို့ပိသားစုအပေါ် မဆက်ဆံတာ”

“ဒါဆို သမီးကလေးတွေနဲ့ မနေရဲတော့ဘူး၊ ဖုတ်ကောင်ကို ထုတ်ပေးလို့ရရင်ထုတ်ပေးပါ၊ အဘဆရာကြီး”

“သမီးဆန္ဒရှိမှတော့ အဘဖုတ်ထွက်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဖုတ်ထွက်ပြီဆို မူရင်းခန္ဓာကိုယ်ကသေတာ တစ်လလောက်ရှိပြီဆို တော့ အရိအရွဲတွေ အရည်တွေကျလာလိမ့်မယ်”

“အသိမိတ်ဆွေတွေကိုပြောပြီး အခေါင်းအစပ်ခိုင်းလိုက်”

“အခေါင်းစပ်ပြီးရင် အိမ်နားမှာ အသင့်နေခိုင်းပြီးတာနဲ့ သမီး သူ့ဆီသွား၊ သူ့စားမဲ့တင်းထဲမှာ အဘပေးတဲ့ဆေးမှုန့် ခပ်ထည့် လိုက်”

“သူ့အစိုက်မိပြီး စားလိုက်ပြီဆိုရင် အိပ်ယာပေါ်လဲသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် ဒီချည်မန်းကြိုးလည်ပင်းမှာချည်လိုက်”

“သူရန်ပြုမှာလား အဘ”

“သူလဲသွားရင် ရန်မပြုနိုင်တော့ပါဘူး၊ ကြိုးကို လည်ပင်း အောက်ဖက်က လျှိုသွင်းပြီးချည်ထားလိုက် ချည်မန်းကြိုးချည်ပြီး တာနဲ့ ဖုတ်ကောင်ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ သမီးလည်းချည်ပြီးတာနဲ့ အောက်ပြန်ဆင်းခဲ့”

ဆရာကြီးက ဟင်းထဲထည့်ရမည့်ဆေးမှုန့်နှင့် ချည်မန်းကြိုး ကို အိမ်လိုက်သွားသော မတင်မေတို့အား ပေးလိုက်သည်။

မတင်မေ၏ သူငယ်ချင်းက အသိမိတ်ဆွေများအား အခေါင်း ပျဉ်စပ်ပေးရန် အကူအညီတောင်းရာ အားလုံးစိတ်ပါလက်ပါ ကူညီ ပေးကြသည်။ အခေါင်းပြီးသွားပြီ”

အချိန်က နေ့တစ်နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။

မတင်မေလည်း ဟင်းရောင်းသောဆိုင်မှ အမဲသားဟင်းကို လူငါးယောက်စာမျှဝယ်ပြီး ဆရာကြီးပေးသော ဆေးကိုထည့်ကာ အိမ်သို့ ယူလာခဲ့သည်။

“သောက်ကောင်မ ငါ့မိတ်ဆွေနေပြီ၊ ဘယ်လျှောက်သွားနေတာ လဲ မသိဘူး၊ တောက် ... ငါလုပ်ရင်သေတော့မယ်”

“ဒီမှာ အမဲသားဟင်း သွားဝယ်နေတာ၊ ဟင်းမကျက်သေးလို့ ဖောင့်နေတာ”

“လာ ... မြန်မြန်ယူခဲ့”

ဖုတ်ကောင်လည်း ခါတိုင်းစားနေကျအချိန် မစားရသဖြင့် သိပ်ပြီး စားချင်နေသည်။ သို့ကြောင့် မတင်မေချပေးသော အမဲသားဟင်းကို ထမင်းယူလာသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင်ပဲ နှိုက်ပြီးစားနေတော့သည်။ ခဏအတွင်း ဟင်းတစ်ပန်းကန် ကုန်သွားသည်။

“အင်း ... ဟင်းက ကောင်းတယ်၊ စားပြီးအိပ်ချင်သလို ဖြစ်လာတယ်၊ ငါခဏအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဖုတ်ကောင်လည်း ဟင်းတစ်ပန်းကန်လုံး စားပြီးခဏအတွင်းမှာ ပင် အိပ်ယာပေါ်အထိ မရောက်တော့ပဲ ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။

မတင်မေလည်း အရဲစွန့်ပြီး လည်ပင်းအောက် ချည်မန်းကြိုးကို လျှိုသွင်းကာ အမြန်ချည်ပြီး နောက်ကိုပင်လှည့်မကြည့်တော့ပဲ အိမ်အောက်ဆင်းလာသည်။

ထိုစဉ် အပုပ်နံ့က အိမ်ရှေ့သို့ပါ လွင့်ထွက်လာပြီး ကိုလှမောင် ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှ အသားများအောက်သို့ တွဲကျကာ အရိုးများပေါ် လာသည်။

အလောင်းလာကောက်သူများလည်း နှာခေါင်းကိုစည်းကာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်များကို လက်အိတ်အဖြစ်စည်းနှောင်ပြီး အခေါင်းထဲ သို့ အိပ်ယာနှင့်လိပ်၍ ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သင်္ချိုင်းသို့ သယ်သွားပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်တော့သည်။
အကြံပိုင်သည့် ဗုတ်ကောင်ကြီးလည်း ဆရာကြီးကြောင့် အဝေးသို့
လွင့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

xxxxxx

မိတ်ဆွေစာပေ

ကတိ

လွန်ခဲ့သောအနှစ်ငါးဆယ်ခန့်က စည်သာရွာမှာ လယ်ပိုင်ရှင်
ဦးဘဖေ၊ ဒေါ်လှတင်တို့လင်မယားမှာ တစ်ဦးတည်းသော သမီး
မအေးမေရှိခဲ့သည်။

အိမ်ခြေသုံးရာခန့်ရှိသောရွာမှာ လယ်ဧကတစ်ရာနီးပါးပိုင်ခဲ့သော
ဦးဘဖေတို့ သမီးကိုအိမ်ထောင်ချပေးပြီးနှစ်မှာ ဖခင်ကြီး ဦးဘဖေ
ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်လှတင်က ပစ္စည်းဥစ္စာလွန်စွာမက်သည်။ အစားအသောက်
လည်း ချိုးခြံသုံးစွဲသည်။

သမီးအိမ်ထောင်ချပေးပြီး မကြာခင်မှာပင် တစ်စိမ်းကို အိမ်ပေါ်
မှာ မထားချင်သဖြင့် ငွေအချို့ လယ်အချို့ပေးကာ အိမ်ခွဲနေစေသည်။

မိတ်ဆွေစာပေ

အိမ်ဖော်လိုခေါ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် နေလှ တင်အတူနေပြီး လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် အခြားစီးပွားရေးကို ကွပ်ကဲ နေခဲ့သည်။ သူ့ရင်းနှီးမှုများကို အိမ်မှာမထား လယ်ထဲမှာပင် တဲထိုး ပြီးနေစေလေသည်။ နေလှတင်အသက် (၆၀)သို့ ရောက်သောအခါ လယ်ယာမလုပ်တော့ပဲ လှည်းစွားလယ်ရှိသမျှ အကုန်ရောင်းချပြီး ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာများ လုပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုသတင်းကို ဓားပြများကြားသည့်အတွက် တစ်ညဓားပြလာ တိုက်ရာ မည်သည့်ပစ္စည်းမှမရသဖြင့် နေလှတင်ကိုသတ်လိုက်ပြီး ဓားပြများပြန်သွားတော့သည်။

ပစ္စည်းမရပဲ လူသတ်ပြီး ပြန်သွားသော ဓားပြများ မိခင်ထံမှ ပစ္စည်းမရလျှင် သမီးဖြစ်သူကိုပါ လာရန်ရှည်မည်စိုးရိမ်သည့်အတွက် လယ်ယာ၊ လှည်းစွား၊ ခြံကိုပါရောင်းပြီး နဘဲပင်ရွာသို့ ပြောင်းပြီး နေထိုင်လေတော့သည်။

မသွားခင် မိခင်ဖြစ်သူခြံထဲသွားကာ ထင်သည့်နေရာမြေလှန်ရှာ သည်။ အိမ်ကြီးပေါ်တက်ရှာတော့ နေ့ခင်းကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား သရဲခြောက်လှန်ခြင်းကို ခံရတော့သည်။

သမီးဖြစ်သူနှင့် သားမက် ကိုကံစိန်တို့လည်း တစ်ခန်းဝင်တစ် ခန်းထွက် လိုက်ရှာစဉ် သူတို့နောက်မှ ခြေသံကြီးက တရှုပ်ရှုပ်နှင့်

လိုက်နေသည်။

ဖွင့်ပြီးဝင်လိုက်သော တံခါးတွေကို ဝုန်းကနဲဆောင့်ပိတ်လိုက် သည်။ တောက်ခေါက်သံများ ကြားရသည်။ သို့ကြောင့် ရှာဖွေမှု ကို ရပ်ဆိုင်းပြီး နဘဲပင်ရွာသို့ အပြီးတိုင်ပြောင်းရွှေ့သွားကြတော့ သည်။

နဘဲပင်ရွာမှာ လယ်ယာပြန်ဝယ်ပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ နဘဲပင် ရွာနှင့် စည်ပင်သာရွာက နေ့ဝက်နီးပါးသွားရသည်။ ခြေလှုပ်တစ်ဝက် ရေလမ်းတစ်ဝက် သွားပြီးမှ နဘဲပင်ရွာသို့ရောက်သည်။

နဘဲပင်ရွာမှာ အခြေချရင်း၊ သားသမီးသုံးယောက်ရလာခဲ့သည်။

အကြီးဆုံးသား ဆယ်နှစ်ရောက်တော့ စည်သာရွာက ခြံနှင့် အိမ်ကိုပြန်ရောင်းရန် တစ်ရက်လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် ကလေး သုံးယောက်ကိုခေါ်ကာ လာခဲ့ကြသည်။

နွေရာသီမို့ ခြံကြီးထဲမှာ ပေါက်နေသော ခြံနွယ်များခြောက်နေ သည်။ မိုးအခါ ခြံနွယ်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသောခြံကြီး နွေအခါကြည့် သာ ရှုသာရှိသေးသည်။

အဲဒါအေးမေက တစ်ဦးတည်းသမီးမို့ မိဘများ၏ခြံနှင့်အိမ်ကို ပိုင်ခဲ့သည်။ ရွာကလူတစ်ချို့က ပြန်ရောင်းရန် တောင်းဝယ်ကြသော် လည်း မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရွှေ၊ ငွေရတနာများ ယခုတိုင်ပြန်မရသေးသည့်

အတွက် မရောင်းခဲ့။

ဒေါ်အေးမေတို့ အိမ်ကြီးကိုပစ်ထားခဲ့သဖြင့် ရွာသူရွာသားတို့ ခြံကြီးထဲဝင်ကာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများရှာသည်။ အိမ်ကြီးပေါ်တက်ရှာသည်။ အိမ်ပေါ်တက်သည့်လူတိုင်း သရဲအခြောက်အလှန့်ခံရပြီး သွေးပျက်ကာ ပြန်လာကြရသည်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဒေါ်လှတင်၏ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေမရခဲ့ကြ။ ယခုဒေါ်အေးမေတို့ ရွာကိုပြန်လာစဉ် ရွာသူရွာသားများက ဒေါ်လှတင်သရဲကိုကြောက်၍ မည်သူမှအိမ်ပေါ်တက်ပြီး မရှာဝံ့ကြောင်း ဆီးပြောကြသည်။

ယခုအချိန်ထိ မကျွတ်မလွတ်သေးပဲ ခြံထဲဝင်လာတဲ့ လူမှန်သမျှ ခြောက်လှန့်နေသည့်အကြောင်း ပြောပြကြသည်။

ရွာသို့ရောက်ပြီး နောက်နေ့ဒေါ်အေးမေတို့ လင်မယား အိမ်ကြီး တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ချောင်ကြိုချောင်ကြားပါ မူကျန်ရှာရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး တက်လာကြသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ သမီးအရင်းကိုပင် ဒေါ်လှတင်က လက်မခံ၊ နည်းမျိုးစုံနှင့် ခြောက်လှန့်နှောက်ယှက်နေသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ အနှောက်အယှက် မျိုးစုံပေးပြီး ခြောက်လှန့်နေသဖြင့် ခြံထဲထင်သည့်နေရာအနှံ့တူးပြီး ရှာကြသည်။

ခြံထဲမှာ ငြိမ့်တွေ့များစွာတွေ့ရသလို မမြင်ရသောနေရာမှ ခဲလုံးများနှင့် ပစ်ပေါက်နေသည်။ တောက်ခေါက်သံတွေလည်း ကြားရသည်။

သားမက်ဖြစ်သော ဦးကံစိန်က စိတ်ဆိုးပြီး ဇနီးဖြစ်သူအား ခေါ်ကာ စည်သာရွာမှပြန်ရန် စိစဉ်တော့သည်။ သူတို့အဖြစ်ကိုမြင်ပြီး ရွာသူရွာသားတို့လည်း သမီးအရင်းပေါ်မှာပင် စွန့်တိုသော ဒေါ်လှတင်၏ မကျွတ်မလွတ်သေးသော ဝိညာဉ်အကြောင်း အထူးအဆန်း ပြောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

သည်လိုနဲ့ပင် နှစ်တွေ့ကြာသွားခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးမေ၏သားကြီး ကိုထွန်းဆင့်က ဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းဆရာဝင်လုပ်နေသည်။

သမီးလတ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ်သို့ ရောက်နေသည်။ အငယ်ဆုံးသားက တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှစ်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်သည်။

သူကစာကိုစိတ်မဝင်စား၊ လယ်အလုပ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သားအရွယ်ကပင် ကျောင်းမသွားပဲ လယ်ထဲလိုက် သွားသည်။ ရှစ်တန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းပျက်ပါများသဖြင့် မိခင်ရောဖခင်ကပါ ကျောင်းထုတ်ပြီး လယ်ကိုစိတ်ပါဝင်စားစွာ လုပ်ကိုင်စေသည်။ ယခုဆယ့်ခြောက်နှစ်

အရွယ်ရောက်ပြီ။ မိဘလယ်ဧကနှစ်ဆယ်ကို သူရင်းငှားများနှင့်အတူ ဦးစိလုပ်ငိုင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

မောင်သန်းအောင် အသက်နှစ်ဆယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကျောင်း ဆရာလုပ်နေသော ကိုထွန်းဆင့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်သဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေသည်။

အလတ်မက ဘွဲ့ရပြီး ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေကြသည်။ သင်္ကြန်ရောက်တော့ ရွာကိုပြန်လာသည်။ သင်္ကြန်အပြီး မိသားတစ်စု လုံး စည်သာရွာရှိ အဘွားပိုင် ခြံကြီးသို့ အလည်ပြန်လာကြသည်။

စည်သာရွာက ဖခင်အမျိုးတွေအိမ်မှာတည်းကြသည်။ ထိုအိမ် မှာတည်းရင်း ဟောင်းမြင့်နေပြီဖြစ်သော အိမ်ကြီးပေါ် မိသားစု ငါးယောက်တို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာသူရွာသားတို့ကတော့ အေးလှ တင်ယခုအထိ မကျွတ်မလွတ်သေးကြောင်း ပြောပြကြသည်။

အိမ်ကြီးပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် အမိုးမှတစ်စုံတစ်ခုအသံတွေ ကြားရသလို အိမ်နံရံများကို ထုရိုက်သံပါ ကြားနေရသည်။

အေးအေးမေက အသံကျယ်ကျယ်ပြုပြီး ပြောသည်။

“အမေ အခုအမေ့မြေးတွေလဲ ပါလာတယ်၊ အမေ့ပစ္စည်းတွေ စွဲလန်းပြီးမနေပါနဲ့တော့၊ အမေ့ပစ္စည်းတွေ ပေးမယ်ဆိုရင် အမေ့ အတွက် အလှူဒါနပြုပေးပါမယ်၊ အလှူဒါနပြုပြီးရင် ကျန်တဲ့ပစ္စည်း

အချို့ကို အမေ့မြေးသုံးယောက်ကို အဘွားရဲ့အမေ့အဖြစ် ပေးချင် ပါတယ်”

“အမေသိမ်းထားတဲ့ နေရာကိုပြပေးပါ”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း”

“ဒုန်း ... ဒုန်း”

အေးအေးမေ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် အိမ်ခေါင်မိုးနှင့် အိမ်နံရံများကို ထုရိုက်နေရာမှ အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်လာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိမ်ကြီး အလုပ်အောင်လုပ်ပြီး ခုန်ပေါက်နေတော့သည်။

“တော်ပါတော့ အမေ ... အမေ မပေးချင်ရင် မယူတော့ပါ တဲ့၊ မခုန်ပါနဲ့တော့”

အေးအေးမေက ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းအသံ မြီးစုံရပ်သွားသည်။

“မင်းအမေကတော့ အတော့ကို ဥစ္စာခြောက်တာပဲ၊ တော်ပြီ အိမ်ကြီးကို မလာတော့ဘူး၊ ပြန်တော့မယ်”

ဦးကံစိန်က စိတ်မရှည်အေးထွက်လာသည်မို့ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းရန် ပြောဆိုနေတော့သည်။

သူတို့အားလုံး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားသည်နှင့် တံခါးကြီး အလိုလို ပိတ်သွားသည်။

“မင်းလည်း မင်းအမေ ပစ္စည်းမစားထိုက်ဘူး၊ လာမနေနဲ့တော့ ဒီခြံကြီးကို ဝယ်မယ့်သူရှိရင် ပြန်ရောင်းလိုက်တာမှ သုံးစွဲရဦးမယ်”

“အိုတော် ကျုပ်တို့လင်မယားကို မပေးချင်လို့လားမှမသိတာ၊ သူ့မြေးတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးချင်ပေးမှာပေါ့၊ ရွာထဲကလည်း ခြံကြီးထဲရော အိမ်ကြီးပေါ့ပါ ဝင်ရဲတက်ရဲတာမှ မဟုတ်ပဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါ”

“ကဲ အမေတို့တော့ လက်လျှော့လိုက်ပြီ၊ သားတို့သမီးတို့ အမေတို့မရှိတော့ရင်ဖြစ်ဖြစ် အမေတို့မပါပဲဖြစ်ဖြစ် လာပြီးရှာကြည့် တောင်းကြည့်ပေါ့၊ တစ်ယောက်ယောက်ကိုကော့ ပေးမှာပါ”

“သားကတော့ အဘွားပစ္စည်းမယူချင်ပါဘူး၊ ကိုယ်မွေးဘွဲ့ သမီးအရင်းတောင် မပေးချင်တာ သားတို့လို မြေးဆို ဝေးပါသေး တယ်”

သားကြီး ကိုထွန်းဆင့်က လက်လျှော့စကားဆိုသလို သမီးက လည်း ဘာအမွေမှ မလိုချင်ဟုဆိုသည်။

သားငယ် မောင်သန်းအောင်ကတော့ ဘာမှမပြော။ ထို့နောက် နောက်နေ့ရောက်တော့ ပိသားစုငါးယောက် ရွာမှလိုက်ပို့သော လှည်းပေါ်စီးကာ လှေဆိပ်သို့လိုက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ပဲ့ထောင်လှေစီး၍ နဘဲပင်ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့

ကြသည်။

နောက်သုံးနှစ်ကြာတော့ ဒေါ်အေးမေ လူကြီးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်။ ဦးကံစိန်က သားသမီးသုံးယောက်ကို စုဆောင်းထား သည်တို့ကို ခွဲဝေပေးပြီး မောင်သန်းအောင်ကို လယ်နှင့်လှည်း၊ ရွာ၊ အိမ်ခြံတို့ကို အမွေပေးခဲ့ပြီး ရဟန်းဘောင်သို့ အပြီးဝင်သွား သည်။

မောင်သန်းအောင် တစ်ယောက် အိမ်ထောင်မပြုခင် အဘွားဖြစ် သူ၏ ခြံကြီးထဲသွားကာ တစ်ကြိမ်လောက် ကြိုးစားချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ ဆရာတစ်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်မိသည်။ ထိုဆရာက သူပါလိုက်ပြီး ကူညီမည်ဟုဆိုကာ စည်သာရွာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။

စည်သာရွာရောက်တော့ ရွာမှညအိမ်ပြီး မနက်ဆရာနှင့်အတူ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ မောင်သန်းအောင်၏အဖေ အမျိုးအချို့နှင့်အတူ တက်လာကြသည်။

ဆရာက အမျိုးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံ ဝင်ပူးပြောရန် ဒေါ်လှတင်ကိုခေါ်တော့သည်။

ဒေါ်လှတင်၏ ဝိညာဉ်တစ္ဆေလည်း ဆရာအမိန့်အတိုင်း ဝင်ရောက်

ပူးကပ်သည်။ ဆရာက အကြမ်းနည်းမသုံးပဲ တရားသဘောများ ပြောကာ နားချသည်။

ပထမတန်းခံနေသည်။ ဒေါ်လှတင်အတွက် လှူဒါန်းပေးမည်။ ဆန္ဒရှိသလိုပြောပါ။ အားလုံးဖြစ်စေရမည်ဟုပြောသဖြင့် ရွှေများထား သည့်နေရာကို ပြောပြတော့သည်။

လှေခါးအုပ်ခုံ နောက်ဖက်ကပ်ပြီး မြေကြီးကို တစ်တောင်ခန့် အနက် တူးခိုင်းသည်။ မြေကြီးများ ဖယ်ထုတ်ပြီးသည်နှင့် လှေခါးအုပ်ခုံ အခြေကအုတ်ခဲလေးလုံး ပတ်လည်ကို ကော်ထုတ် ခိုင်းသည်။ သူခိုင်းသည့်အတိုင်း ကော်ထုတ်လိုက်ရာ ငါးပိငါးပိသထင် စဉ်အိုးထဲမှာ ရွှေထည်လက်ဝက်ရတနာ နှစ်ပိဿန်းပါး ရရှိ လိုက်သည်။

ထိုရွှေများကို ထုခဲ့ပြီး သုံးပုံပုံခိုင်းသည်။ တစ်ပုံကို ဘုရား ကောင်းကန်လှူပြီး တစ်ပုံကို သူ့အတွက် အလှူကြီးလုပ်ခိုင်းသည်။ ကျန်တစ်ပုံကိုတော့ မောင်နှမသုံးယောက် ခွဲယူခိုင်းသည်။

မောင်သန်းအောင်က ပေးထားသောကတိအတိုင်းမလုပ်ပဲ ထိုရွှာ မှာ ရောင်းလို့ရသမျှရောင်းပြီး ထိုရွှာက ဘုရားစေတီနှင့် ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ လှူတန်းပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရွှေထုတ်ကြီးပိုက်ပြီး စည်သာရွာမှပြန်ခဲ့သည်။

မောင်သန်းအောင်ပြန်သွားပြီး ရက်မကြာခင်မှာ ဒေါ်လှတင်တစ် ယောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဝင်ရောက်ပူးကပ်ပြီး သောင်း ကျန်းနေတော့သည်။

ငါ့ကိုညာသွားတယ်၊ ငါပစ္စည်းတွေ ညာယူသွားတယ်ဆိုပြီး သောင်းကျန်းနေရင်း ပူးကပ်ရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဒေါ်လှတင် နဘဲပင်ရွာသို့ လိုက်တော့သည်။ မြစ်ကူးချောင်းဖျား ခရီးမို့တစ်ဦးတည်း လိုက်၍မရ၊ ပဲ့ထောင်လှေပေါ်မှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ထံ ဝင်ပူးကပ်ပြီး ပါသွားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက အသက်သုံးဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ သူနှင့်အတူ အင်္ကျီတစ်ဖက်ပါသည်။ သူတို့သွားမည့်ခရီးက နဘဲပင်ရွာနှင့် သုံးထိုင်ခန့်ဝေးသည့် ထန်းပင်စုရွာကို သွားမှာဖြစ်သည်။

ပဲ့ထောင်က နဘဲပင်ရွာလှေဆိပ်မှာ ကပ်သည်နှင့် ပဲ့ထောင်ပေါ်မှ အတင်းဆင်းလေတော့သည်။ အင်္ကျီဖြစ်သူက အထုပ်အပိုးတွေသယ် ပြီး နောက်မှအတင်းလိုက်ရသည်။

“ငါ့ပစ္စည်းတွေ ညာယူသွားတယ်၊ မကျေနပ်ဘူး”

ထိုစကားများသာပြောပြီး ဦးကံစိန်ကိုခေါ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွား သည်။ ဦးကံစိန်အိမ်ပြင်သော်လည်း ဦးကံစိန်က ဘုန်းကြီးဝတ်နေ သည်။ မောင်သန်းအောင်သာရှိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက မောင်သန်း

အောင်အား လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြီး ပြောဆိုပါတော့သည်။

“ဟဲ့ ... လူလိမ် လူညာ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေယူသွားပြီး ကတိ မတည်ဘူး”

“ကျွန်တော်အဘွားအတွက် လှူပေးပြီးပြီလေ”

“မရဘူး၊ နင့်အဖေ ကံစိန်ကိုခေါ်ပေး”

“အဖေမရှိဘူး၊ ဘုန်းကြီးဝတ်နေတယ်”

“အခုသွားခေါ်ပေး မပေးရင် ငါနင့်တို့ကိုသတ်ပစ်မယ်”

ထိုစကားကြားတော့ နီးစပ်ရာလူအချို့ ဦးလင်းကြီးကို သွားပင့် လာခဲ့သည်။

ဦးလင်းကြီး အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ...

“ဦးလင်းသား ရွှေငွေတွေပေးပါဆိုလို့ ကတိတောင်းပြီး သိမ်း ထားတဲ့နေရာပြောပြခဲ့တယ်၊ အခု သူပေးတဲ့ကတိကိုဖျက်ပီး တပည့် တော် ရွှေငွေတွေ အကုန်ယူသွားလို့ မကျေနပ်တာနဲ့ လိုက်လာ ခဲ့တာ”

“သူဘယ်လို ကတိပေးသွားတာလဲ ဒကာမကြီး”

“တပည့်တော်က ရွှေတွေရရင် ရောင်းချပြီး သုံးပုံ၊ တစ်ပုံကို တပည့်တော်မအတွက် လှူဒါန်းပေး၊ ကျန်တစ်ပုံကို မောင်နှမသုံး ယောက် ခွဲယူဆိုကာ၊ ရွာမှ ရွှေငါးကျပ်သားလောက် ရောင်းချပြီး

တပည့်တော်အတွက်နဲ့ ဘုရားအတွက် လှူပေးပြီး အကုန်ယူသွား လို့ပါ။ အဲဒါ ကတိအတိုင်း ဦးလင်းကြီးက ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ် ပေးပါ”

“ဒကာမကြီး ဒီပစ္စည်းတွေ အကုန်ရောင်းချလို့ ချက်ချင်းမလွယ် ဘူး၊ မှန်းပီး သုံးပုံပုံမယ်၊ တစ်ပုံကို ဒကာမကြီး လှူချင်တဲ့ ဘုရားကိုပြော လှူပေးမယ်၊ ကျန်တစ်ပုံကိုရောင်းချပြီး ဒကာမကြီး အတွက် ကဗွည်းထိုးပြီး အလှူအတန်းတွေ လုပ်ပေးမယ်”

ကျန်တစ်ပုံကို သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို အညီအမျှ ခွဲဝေ ပေးမယ် သဘောတူလား”

“ဒါဆို အခုရွှေတွေယူခိုင်းပြီး အများရှေ့မှာ ခွဲပေးပါ”

မောင်သန်းအောင်လည်း ရွှေများကို မချန်ထားဝံ့တော့ပဲ ထုတ် ပေးလိုက်ရသည်။

အားလုံးရှေ့မှာ ရွာလူကြီးကိုခေါ်ပြီး အညီအမျှ သုံးပုံပုံခိုင်းသည်။ ပုံပြီးတော့ သဘောတူမတူ မေးရာ သဘောတူသည်ဟု ပြောသည့် အတွက်

“ဒီအပုံကို ဘုရားလှူမယ်ဆို ဘယ်ဘုရားကို လှူချင်သလဲ ဒကာမကြီး”

“ဒီရွာက ကျောင်းဝင်းထဲမှာ စေတီတစ်ဆူရှိတာတွေ့တယ်၊

အဲဒီစေတီကို ဒီရွှေတွေရောင်းချပြီး ရွှေချပေးပါ။ ဒီတစ်ပုံကို ရောင်းချပြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းနဲ့ ဇရပ်တစ်ဆောင်ဆောက်ပြီး တပည့်တော်အလှူအတွက် ရေစက်ချပေးပါ။ ကျန်တစ်ပုံကတော့ သူတို့ကလေးသုံးယောက် လုပ်ချင်တာလုပ်ပါစေ”

“ကဲ မောင်သန်းအောင် ဒီပစ္စည်းတစ်ပုံကို ယူပြီးသိမ်းလိုက်၊ သူများမပေးတဲ့ ပစ္စည်းကိုယူရင် ယခုဘဝလည်းမကောင်းဘူး၊ နောင်ဘဝလည်းမကောင်းဘူး၊ စိတ်ထားသန့်သန့်နဲ့ယူရင် စီးပွားလည်း တိုးတက်မယ်၊ စိတ်ထားယုတ်ညံ့ရင် စီးပွားပျက်ပြီး လူတောင် အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ် မှတ်ထားဟုတ်လား”

“တပည့်တော်မှားပါပြီ ... တပည့်တော်လောဘကို ချိုးနှိမ်နိုင်ပါပြီ ...”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

“ကဲ ဒကာမကြီး ဒီပစ္စည်းတွေရှေ့ထားပြီး ဆရာတော်ကို တစ်ခါတည်းလှူနိုင်အောင် ကျောင်းထဲလိုက်ခဲ့၊ ဦးဇင်းခွင့်ပြုတယ်၊ တစ်ခါတည်း ရေစက်ချတရားပါနာသွားတော့”

ဦးဇင်းကြီးက ရှေ့ကကြွသွားသည်။ ရွာလူကြီးများက အလှူပစ္စည်းများသယ်ကာ ကျောင်းသို့လိုက်သွားကြသည်။ အဲဒီလှတင်ပူကပ်နေသော အမျိုးသမီးလည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်အား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်နှင့် ဆရာတော်က အလှူတရားဟောကြားကာ ရေစက်ချစေလိုက်ပါသည်။

အဲဒီလှတင်လည်း အမှုဝေသမျှကို သာဓုခေါ်ကာ ပူးကပ်နေရာမှ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

xxxxxx

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
ကောန်မင်း